

KEVSER SURESİ

Rahman, Rahim Allah'ın Adıyla

"Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.

Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir
alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.
Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır."

ALİ KİRAZLI

Gelin Canlar

BİR OLALIM

KEVSER

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Kevser Yayınları: 182

Eserin Orijinal Adı:
Gelin Canlar Bir Olalım

Dizgi ve Mizanpaj:
Kevser Yayıncılık

Son Okur:
Habip Coşkun

Kapak Tasarım:
Kevser

Baskı:
Step Ajans
1. Baskı: Mayıs 2011

ISBN 978-9944-709-73-6

Adres:
Kevser Yayınları
Sofular Mah. Simitçi Şakir Sok. No: 14/1
Fatih – İSTANBUL
Tel: (0212) 534 35 28 Fax: 631 36 01
www.kevseryayincilik.com

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	7
Gelin Canlar Bir Olalım	11
Bizi Kim Kurtaracak?	37
İslâm'da Namaz	57
İslâm'da Orucun Yeri Nedir?.....	73
İslâm'da Haccın Anlamı Nedir?	83
İbretli Sözler.....	89
İnsanın Hayatında Şeytan Neyi İfade Etmektedir?	97
Akıl Nedir?	105
Âlimsiz Kalmanın Acıları Nelerdir?	115
İki Emanet Nedir?.....	121
İbretli Sözlerden Ders Alalım!	137
Alevilik, Bektaşılık Aynı Şeyler Midir? Tarikat Neyi İfade Etmektedir?.....	145
Hak, Batıl ve Onu Ayırt Etmek.....	157
Hz. Hüseyin (A.S)	161
Hüseyinî Kıyamın Hedefleri.....	163
1- Zalim Yöneticiye Karşı Meşru Bir Tavrı Ortaya Koymak.....	163

2- Ümeyyeoğulları'nın Gerçek Yüzlerini Ortaya Çıkarmak, Asıl Kimliklerini Sergilemek.....	163
3- Sünneti İhya Etmek ve Bidati Ortadan Kaldırmak.....	165
4- Marufu Emretmek ve Münkerden Sakındırmak.....	165
5- Vicdanları Uyarma ve Duyguları Harekete Geçirme	167
İmam Zeynelabidin (a.s).....	168
İmam Muhammed Bâkır (a.s).....	169
İmam Cafer Sadık (a.s).....	170
İmam Musa Kâzım (a.s).....	170
İmam Ali Rıza (a.s).....	171
İmam Muhammed Taki (a.s).....	171
İmam Ali Naki (a.s).....	172
İmam Hasan Askerî (a.s).....	173
H.z. Mehdi (a.s).....	174
Tevrat ve İncil'e Göre	177
Kur'ân Mukaddestir	183
Kaynakça.....	197

ÖNSÖZ

Bismillahirrahmanirrahim

Bütün hamtlar Allah Teala'ya mahsustur. Yalnız O'ndan ister, yalnız O'na hamdederim. Selâmların en güzeli O'nun âlemlere rahmet olarak gönderdiği insanların en hayırlısı olan Hz. Muhammed'e (s.a.a) ve onun tertemiz Ehlibeyt'ine olsun. Ve yine selâm olsun Âdem'e (a.s), İbrahim'e (a.s), Musa'ya (a.s) ve İsa'ya (a.s). Velhasıl tüm nebi ve mürsellere selâm olsun, Allah'ın rızasını kazanmış bütün veli kullara selâm olsun.

Aciz bir kardeşiniz olan ben, salih kullar hürmetine Allah'ın bizi de bağışlanmış kullarından eylemesi duasıyla kitabıma başlamak istiyor ve diyorum ki Allah'ım biz senin beğenip seçtiğin Resulü'nün ve onun Ehlibeyt'inin âşıklarıyız. Bizi bu yolda hakkı üstün tutanlardan, ahirette de o yüce insanların şefaatine nail olan kullarından karar kılmanı ümit ederek bu işe koyulmak istiyorum.

Sevgili kardeşlerim, bildiğiniz gibi elinizde olan bu kitap Allah'ın lütuf ve keremiyle kaleme aldığım dördüncü kitabım olmaktadır. “**Ehlibeyt'e Doğru**” adını verdiğim ilk kitabımda kısaca Ehlibeyt'e yönelmenin faziletlerini anlatıp İslâm'da ayrılıklara vesile olan nedenleri irdelemeye çalışırken, bir yandan da biz Alevîlerin üzerinde oynanan oyunların neler olduğunu anlatmaya çalışmıştım. İkinci kitabımda, “**Ben Bir Aleviyim**” diyerek iki emanet olan Kur'ân ve Ehli-

beyt'i akla ve ilme dayanarak anlatmaya çalıştık. Üçüncü kitapta, "Alevîlik İslâm'ın Özüdür" diyerek, bir tarafta Alevîlik nedir onu bilmezsen, Alevî kimdir onu bilmezsin derken; Alevîlik Anadolu'da nasıl ortaya çıkmıştır konusunu anlatmaya çalıştık. Gördüğünüz gibi bu kitapta da, "Gelin Canlar Bir Olalım" demektediriz. Bu gayret içerisinde siz değerli okurlarla ilmim ve gücüm nispetinde bir şeyleri paylaşma niyeti içerisindeyim.

Ben bu kitaplarımı yazarken bir tarihçi gibi tarih kitabı yazmadım. Bir edebiyatçı olmadığım için böyle bir kitap da yazmadım. Bir romancı da değilim. Bir mizah yazarı olarak da yazmadım. Zaten böyle bir ilme sahip de değilim. Ancak bir kardeşiniz olarak, bu kitaplarımı vatanını, milletini seven bir insan olarak dertleriyle dertlendiğim bu toplumun bir mensubu olarak, tarihin beraberinde getirdiği "Alevîlik nedir" sorusunun cevabını bulmaya çalışmaktayım.

Uzun bir zamandır bu konu üzerinde yoğunlaşmış çalışmalar yapmakta ve edinmiş olduğum bu birikimlerle hakkı üstün tutmak ve milletime de faydalı olmak niyetindeyim. Eğer mazlum bırakılmış olan bu toplumun bir bireyi olarak az da olsa aydınlanmalarına katkıda bulunabilirsem en bah-tiyar insanlardan olurum. İddialarımızda dayandığımız kaynaklar ana kaynaklardır. Çünkü tamamı ya Kur'ân-ı Kerim'e ya da 14 Masum ve On İki Ehlibeyt İmamları'mızın hadis ve nasihatlerine dayanmaktadır.

Elimizde Ehlibeyt İmamları'mızdan nakledilmiş olan otuz binin üzerinde hadis bulunmaktadır. Bu eserler her zaman olduğu gibi gelecekte de insanlığa ışık tutmaya devam edecektir. Ben, Alevîlik üzerine yazılmış olan ancak Kur'ân ve Ehlibeyt dayanaklı olmayan eserleri dikkate almadım. Çünkü iki ağır ve değerli emanet dikkate alınmadan hazırlanmış olan bu tür eserler gerçekten ilmî dayanaktan yoksun ve temel esaslardan kopuklardır. Biz ise üzerimizde

oynanan oyunların bu iki emanete sarılmaktan rahatsız olanlardan kaynaklandığını ve bunlardan koparılmak istendiğimizi tarihî belgeler ve kanıtlarda görmekteyiz. Çabamız bu gerçeği ortaya koymak ve mazlumiyetimizin nedenini ortaya çıkarmaktır. Bunu yaparken de şu duruma dikkatinizi çekmek isterim: Mademki ben bir Aleviyim, Alevîlik de Hz. Ali'nin soyuna verilen bir isimdir; o zaman biz Alevîler nasıl ve nerede olmalıyız? Bunu en iyi biçimde bilmemizin gerektiğine inanmaktayım. Tarih boyunca insanlık iki kutup ekseninde dönmektedir. Bunlardan birisi hak, diğeri ise batıldır. Peki, biz Alevîlerin tercihi ne olmalı? Acaba hak cephesinde mi, yoksa batıl cephesinde mi yer almalıyız? Biz elimizden geldiği kadar bunu irdelemeye ve nerede yer almamız gerektiğini ortaya çıkarmaya çalışacağız.

Elbette bunu yaparken şahit olarak Allah'ın üzerimizde yer aldığını unutmadan O'na verdiğimiz ahde sadık kalarak her zaman olduğu gibi bu kitabımızda da hak ve hakikati dile getirip hakkı yüceltmeye çalışacağız. Doğru olduğuna inandığımız konuları, her ne kadar bazılarının işine gelmese de onu ölüm pahasına olsa da dile getirmekten geri durmayıp anlatmaya devam edeceğiz. Bundan maksadımız birleştirmeyi yapmak, kasıtlı olarak kötülemek ya da tefrika çıkarmak değildir asla. Ancak hak ve hakikati üstün tutarak zaten var olan mazlumiyetimizi dillendirmek ve anlatmaktır.

Değerli okuyucularımın yapıcı eleştirilerini bekliyorum. İnanıyorum ki sizlerin olumlu eleştirileriniz, bizim bu haklı davamıza güç katacak ve beni de bu hak yolda daha faydalı olmaya zorlayacaktır. Kendisini halkına adayan bir kardeşiniz olarak Aleviyim diyen her insanın bu konuya ilgi duyacağı umudunu taşıyarak hepinizi Allah'a emanet ediyor, siz değerli kardeşlerimi kitabımla baş başa bırakıyorum. Saygılarımla,

Ali Kirazlı

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

GELİN CANLAR BİR OLALIM

Sevgili kardeşlerim dünyada öyle meseleler vardır ki insanlık onu iyiye kullandığında sonucu iyi olur; ama onu kötüye kullanırsa o zamanda sonucu kötü olur. Biz buna ateş ve bıçağı örnek olarak verebiliriz. Bu kitaba ad olarak seçtiğimiz “*Gelin Canlar Bir Olalım*” cümlesi de bu kabilden bir şeydir. Ve şu son yıllarda bu söz biz Alevîler için kullanılan bir deyim hâline gelmiştir.

Allah Teala'nın insanlık yararına gönderdiği bütün peygamberler, nebiler ve imamlar bir olmak için Hakk'a çağırmakta ve gelin hep beraber Allah'a kul olalım demektedirler. Bu bir olmanın diğer adıysa vahdettir. Bu çağrıda Allah'tan başka hiç kimseye kul olmak yoktur. Bütün Hamtlar yalnız O'nadır. İnsanlık tarihine baktığımızda bu çağrıyı yapanların ve o çağrıya uyanların sanki hiç ölmediklerini ve günümüzde de tüm sıcaklığıyla inanan insanların kalplerindeki tahtlarını koruduklarını görmekteyiz.

Bilindiği gibi peygamberler, imamlar ve evliyaların tamamı Allah'a kul olma yolunda insanları bir olmaya çağırmışlardır. Biz Alevîler arasında yaygın olan Hünkâr Hacı Bektaş-ı Velî'nin Anadolu'ya İslâm Dini'ni yaymak maksadıyla geldiğinde, insanları bu yolda “**Gelin canlar bir olalım, iri olalım, ama hakkı üstün kılalım**” diye birliğe çağırmasıdır. Ancak şu onlarca yıldır biz Alevîlere “Gelin canlar bir olalım” diye çağrılar yapan kimseler, kime ve neye çağırdıklarını ya kendileri bilmiyorlar ya da bildiklerini zannediyorlar. Oysaki

bir insan kim olduğunu, neye inandığını ve kime çağırdığını bilmezse insanı geleceği belli olmayan yönere götürür. Öyleyse biz bu bilince sahip olmalıyız ki kendi geçmişini bilmeden, inançlarından bihaber olan kimseler bizi aldatmasın ve kendi çirkin hedeflerine çağırıp sürüklemesin.

Evet, bir olalım ama nerede ve ne için bir olalım. Hak yolda mı beraber olacağız; yoksa batıl yolda mı? Hakkın ölçülerini belirleyici olan kimdir? Elbette ki Hakk'ın ölçülerini Peygamber (s.a.a) ve hak vasileri belirlemiştirler. Yüce Peygamberimizin (s.a.a) insanlığa emaneti olan paha biçilmez iki şey Kur'ân ve Ehlibeyt'idir. Ben Alevîyim diyen bir kimsenin de bu iki değerli emanete uyması kaçınılmazdır. Yoksa kimin soyundan ve kimin neslinden geldiğinin hiçbir önemi kalmaz ve böyle bir kimsenin Alevîliği söz konusu dahi edilemez. Eğer bu hak ve hakikat bir tarafa bırakılarak bir olmanın yolları hakkın dışında aranır ve Alevîlik eşittir solculuk ya sağcılık ya da sınıf mücadelesi veya din düşmanlığı yapılarak hakka karşı olan batıl yollarda aranır ve bu alanlarda bir olma çağrısı yapılırsa bunlar bizi onarılması mümkün olmayan kötü yerlere sürükler. Ey Alevîyim diyenler, şunu çok iyi bilin ki Hz. Ali (a.s) Emirü'l-Müminin'dir. Yani ben müminim diyen bir kimsenin imamı ve öncüsüdür; bu iddiada olan birine de inanmak, tabi olmak ve onların yaşam biçimlerini sürmek yakışır, inkâr etmek değil.

Bakınız Müminlerin Öncüsü Hz. Ali (a.s) şöyle buyuruyor: *“Ey benim Allah'ım, ben senin cennetine göz koyarak sana ibadet etmiyorum. Bu ücretlilerin ibadeti olur. Senin cehenneminden korkarak da ibadet etmiyorum bu da tutsakların ibadeti olur. Ancak ben sana öyle inanmışım ki, sen zatınla ibadete layıksın. İşte ben senin bir kulun olarak bunun için sana ibadet ediyorum.”*

İşte ben Alevîyim diyen bir kimsenin bu kararlılıkla, kurtuluş yolunu burada aramalıdır. Düşünün Allah var mıdır? Zatıyla ibadete layık mıdır? İnsan O'nu niçin tanımalı-

dır? Allah insanlığın kurtuluşu için neden peygamberler, suhuf, kitaplar göndermiştir? Bütün bu hakikatler insanlık için neyi ifade etmekte? İşte biz Alevîler bu sorular üzerinde düşünmek ve bu sorulara cevap bulmak zorundayız; bu doğrultuda da bir olmak zorundayız.

İmamlarımız: *“Bir insan ya öğrenen olmalı ya da öğreten olmalıdır, üçüncüsü olmamalıdır.”* diye buyurmuşlardır. Çünkü insanlık üzerinde bir kısım oyunlar oynanmaktadır. Asırlardır süregelen bu oyunlar zalimlerin uyguladığı metotlardır. Bu yöntemlerle insanları uyuşturmak, onları oyalamak istemekte ve böylece köleleştirmektedirler. Bu oyunların en çirkini günümüzde tüm şiddetiyle biz Alevîler üzerinde oynanmaktadır. Bizi böylelikle kitaplardan kopardılar. Bir tarafta din düşmanlığı yaparak bizi Kur’ân ve Ehlibeyt hakkında bilinçlenmemizi engellediler. Uzun zamandır kinlerini ortaya koyarak, bizi kitap okumaktan soğutup menettiler. Bunun yerine oyalama politikası olarak sazlı, sözlü, içkili toplantılarla meşgul etmeye çalıştılar ve bu çalışmalar tüm hızıyla ivme kaybetmeden devam etmektedir.

Bakın Allah Teala şöyle buyuruyor: **“Ey inananlar, şarap, kumar, dikili taşlar, şans okları şeytan işi birer pisliktir. Bunlardan kaçının ki kurtuluşa eresiniz. Şeytan, şarap ve kumar ile aranızda düşmanlık ve kin sokmak, sizi Allah’ı anmaktan ve namazdan alıkoymak istiyor. Artık (bunlardan) vazgeçecek misiniz?”**¹

İşte bu sapkın işler doğrultusunda bizi bir olmaya çağırınlar, bütün eylemleriyle bu ayetlerle savaşmaktadırlar. Bizi kendi amellerine alet edebilmek için her türlü çalgıyı, içkiyi, kumarı aramıza sokmuşlar ve sokmaktadırlar da. Okumak ve bilinçlenmek yerine bizi kahvehanelere, meyha-

1- Mâide Suresi, 90-91

nelere çekerek en büyük kötülüğü yapmış ve Kur'ân'ın buyruğuna aykırı işlere itmişlerdir.

Çünkü bu, dinsizlerin ve zalimlerin metodudur. İşte bu yolla bir takım insanlar, biz Alevîleri oyalamayı çok iyi başarmışlardır. Eğer ben Alevîyim diyen bir kimse, bu zalimlerin oyunlarına gelmeyerek, asırlarca insanlığa öncülük yapmış imamlarımızı tanıyıp onlara uyararak ya öğrenen ya da öğreten olsaydı, kesinlikle bu durumda olmazdık. Ancak imamını tanıyan kimse insan olma şuuruna erer. İnsan semavî ilimlere yöneldikçe şuurlaşır; ilim, öğrenmekle azalmaz aksine artar. İnsan da bu sayede istenilen kemale erişir. İlmin çeşitli ve boyutlu olduğunu da bilmemiz lazım. Öylesi ilimler vardır ki insanı Rabbine ulaştırır. İnsan bu ilimle evliyanın seviyesine yükselir. Öylesi ilimler de vardır ki insanın dünya ve ahiretini berbat ederek, insanı şeytana kul köle etmektedir. Bu iki ilimden birinin mükâfatı, hem dünya, hem de ahiret saadetine erişmek iken diğersinin mükâfatı ise hem dünyada, hem de ahirette horlanıp azaba duçar olmaktır.

Bunun örneklerine tarihte çokça rastlanmaktadır. Biz insanlar yeryüzünde var olduğumuz sürece de bu hak ve batıl mücadelesi sürecektir. Çünkü insan hem akıl, hem de nefis taşımaktadır. Bunlar arasında da süregelen ve bitmek bilmeyen bir savaş vardır. Nefsi kontrol edip ona hâkim olmak herkesin kârı değildir.

Evet, kardeşlerim şimdi biz Alevîler olarak bu iki insan tiplemesinin hangisinde yer alıp ve hangi tarafla birlik olacağız. Her iki insan grubunun istekleri açık ve bellidir. İnsan şu üç beş günlük dünyada dahi herhangi bir iş yaparken evvela o işin kârını zararını düşünmek ve hesaplamak zorundayken; insanlığa ebedilik ve kalıcılıktan bahseden ve onların kurtuluşu için gönderilmiş olan peygamberler, imamlar ve velilerin söyledikleri dikkate alınmamalı mı? Acaba bu seçilmiş yüce insanların etrafında değil de onlara karşı savaş

halinde olan Nemrutların, Firavunların, Ebu Cehillerin, Ebu Süfyanların, Muaviye ve Yezid gibilerin söylediklerini dik-kate alıp onların etrafında mı kümelenmelidir? Kardeşlerim, bu iki grubun temsilcileri günümüzde de vardır. Bizler bun-ları tanımak ve nerede yer alacağımızın muhasebesini çok iyi yapmak zorundayız. İnsanın geçmişte hatalarının olması, onun bir daha doğru yola gelmeyeceği anlamına gelmez. Çünkü Allah Teala tövbeleri kabul eden ve çokça bağışla-yandır; yeter ki biz hatamızı anlayıp geri dönelim.

Öyleyse Allah'ın insanlığa açmış olduğu bu büyük lü-tuf kapısından içeri dalalım. Bizim büyük insanlardan ala-cağımız çok önemli dersler vardır. Mesela Hz. Adem (a.s) yaratıldığında ilk işi Rabbini tanımak oldu. Yasaklanan meyveyi yemeyip cennette ebedi kalmak varken o yapmış olduğu fiil sonucu dünyaya gönderildi ve sıkıntılar ve me-şakkatlerle mücadeleye soyundu. En iyisi varken normal bir işle yetinmesinin kendi şanına uygun olmadığını anla-yınca, pişman oldu, Rabbine yöneldi ve O'ndan bağışlanma diledi. Rabbi de O'nu bağışladı. Bunlarda bizim için ger-çekten çok büyük dersler vardır. Biz Alevîlere de yakışan gerekli dersleri çıkarmaktır.

Her insan imtihanlara tabi olmakta ve kimseye hak et-mediği bir şey verilmemektedir. İnsan, ömrünün her kade-mesinde imtihanlardan geçmekte ve buna göre de ya yücel-mekte ya da alçalmaktadır. Allah Teala Hz. İbrahim'e (a.s) imamet makamını bahşetmeden önce onu bir takım ağır im-tihanlardan geçirmekte ve sonrada onu insanlara imam ola-rak seçmektedir.

Bir zaman Rabbi İbrahim'i birtakım kelimelerle sı-namış, o da onları tamamlayınca, "Ben seni insanla-ra imam kılacağım." demişti. "Soyumdan da (imam-lar kıl, ya Rabbi!)" dedi. (Rabbi): "Zalimlere ahdim

ermez (onlar için söz vermem!)” buyurdu.¹

Bu mübarek ayetlerden anlaşılan, insanın üstleneceği görev ile geçireceği imtihanların orantılı olduğudur. İmamet makamı gibi yüce bir makama erişmek için insanın önce oğlunu kurban edebilecek düzeyde olması lazım. Eşini ve çocuğunu Allah’ın emri doğrultusunda çölde bir başlarına bırakacak düzeyde olması lazım. Ve göz kırpmadan ateşe atılacak düzeyde olması lazımdır. O zaman Allah’ın en büyük lütuflarından biri olan imamet makamına bizzat Allah’ın seçimiyle gelir. Demek ki imamı insanlar değil tıpkı peygamberlerde olduğu gibi bizzat Allah belirler ve seçer. Bizim yüce Peygamberimiz (s.a.a) ve onun tertemiz neslinden olan On İki İmam da böyledir. Hz. Peygamber (s.a.a) kendisinden sonra gelecek imamları bizzat Allah’ın emriyle insanlara duyurmuştur. Hatta bunların ilki olan Hz. Ali (a.s) için bizzat kendi sağlığında Veda Hacci’ndan dönerken Gadir-i Hum’da biat almıştır. Biz bu doğrultuda birleşmeliyiz ve bir olmalıyız. 12 İmam olmadan birlik olursa o birlik biz Alevîlerin birliği olmaz. Onun adı farklı olur. Ama bunu yapanlar, asıl amaçlarını açıklamamaktalar, adımızı kullanıp inandığımız ideallere karşı bizi birlik olmaya ve onlarla savaşımaya çağırmaktadırlar.

Hz. İbrahim (a.s) zamanında en büyük zalim Nemrut idi. O kendini yaratıcı olarak tanıtıyor ve bu iddiayı sürdürüyordu. Hz. İbrahim (a.s) *“Benim rabbim öldürür ve diriltir.”* dediğinde, o ben de yaparım; dedi ve ölüm cezası olan bir kişiyi affedip serbest bıraktı. Sokaktan geçen ve hiçbir suçu olmayan birini de çağırıp öldürttü. *“İşte, ben de ölüyü diriltir ve diriyi de öldürdüm.”* dedi ve iddiasını sürdürdü. Bunun üzerine Hz. İbrahim (a.s), *“Ey Nemrut, sen kendini aldatıyorsun, benim Rabbim Güneş’i doğudan yükseltir batıdan da batı-*

1- Bakara, 124

rır, yapabiliyorsan sen de bunun tersini yap da görelim. Bunu yapamazsın öyle ise bu zalimliğin sana faydası yoktur. Gel bu inkârcılığı bırak. Âlemlerin yaratıcısı olan Allah'a dön. Senin bu zenginliğin senin olsun, insanların üzerindeki idareci olman da yerinde kalsın. Bu şartlarla Allah'a dönersen, ben ümit ederim ki bugüne kadar işlediğin günahların affedilir." deyince, Nemrut bu teklifi düşünmek için zaman istedi. Bu durumu kendi vezirine danıştı. Veziri: "Ey Nemrut sen ki bugüne kadar insanlara ben yaratıcıyım dedin; bundan vazgeçtiğin zaman artık senin padişahlığın, saltanatın biter ve hiçbir işe yaramaz; itibarın kalmaz ve hiç kimse seni gale almaz." deyince Nemrut; Hz. İbrahim'in (a.s) teklifini kabul etmeyip reddetti.

Bunun üzerine Hz. İbrahim'i (a.s) ateşe atma kararı aldı. Ama Hz. İbrahim (a.s) Rabbine öyle güveniyor ve inanıyordu ki hiçbir şey onu hedefinden ve inancından alıkoyamıyordu. Hz. İbrahim'i (a.s) Nemrut zalimi ateşe attı. Bunu haber alan yağmur meleği, rüzgâr meleği ve Cebrail (a.s) hemen Hz. İbrahim'in huzuruna gelerek; "Ey İbrahim, bizden nasıl bir yardım istersin, dile hemen sana yardım edelim." dediler. İbrahim (a.s) onlara şöyle cevap verdi: "Ben öyle bir Allah'a inanıyorum ki, O, benim her halimi duyan ve en iyi görendir, öyle ise benim sizden yardım istemem de yersizdir." Biz Alevîlerin bu esaslar ve gerçekleri görmemiz ve bu doğrultuda hareket ederek bir olmamız gerekir. Hakkı ararken batılda değil hakta aramalıyız.

Kardeşlerim, günümüzde bizi bir olmaya çağırınların nasıl bir birlikteliğe çağırdıklarına dikkat etmemiz gerekir. Hani Sıffin Savaşı'nda Kur'ân sayfalarını mızraklara takıp "Allah'tan başka hüküm sahibi yoktur." diyenlere, Hz. Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) nasıl bir cevap verdiğine bakmamız lazım. "Onların söyledikleri haktır; ama onunla batılı murat ediyorlar." diye buyurmuştur. Bu gün de söylenen "Gelin canlar bir olun." sözü hak ve yerindedir; ama nerede

ve ne üzerinde bir birlik istendiğine baktığımızda bizi haktan alıp batıla götürmek istediklerini görürüz. Kendi batıl hedeflerinde birliktelik oluşturmak istemektedirler. Bu ince-likleri anlamak ve anlatmak zorundayız.

Bizim için ölçü Kur'ân ve Ehlibeyt'tir; bu ölçüyü koyan ise Allah ve Resulüdür. Çünkü yüce Peygamber (s.a.a) *"Ben sizin aranızda iki değerli emanet bırakıyorum; bunlardan biri Allah'ın kitabı (Kur'ân), diğeri ise Ehlibeyt'imdir. Bunlara sarıldığımız müddetçe sapmazsınız, bu ikisi Keveser havuzunun başında bana gelinceye kadar birbirinden asla ayrılmazlar."* diye bu-yurmaktadır.

Günlük namazlarda en az 10 kez okunan, Kur'ân sure-lerinin ilki olan Fatıha (Hamd) Suresi, her alanda ve her yerde okunmaktadır. Biz de bu mübarek surenin anlamına bir göz atalım.

Rahman ve Rahim Allah'ın adıyla

Âlemlerin Rabbi (sahibi, yetiştiricisi) Allah'a ham-dolsun. (O) Rahman'dır, Rahim'dir. Din (ceza ve mükâfat) gününün sahibidir. (Ya Rabbi) Ancak sana kulluk eder, ancak senden yardım isteriz! Bizi doğru yola ilet, nimet verdiğin kimselerin yoluna. Kendi-lerine gazap edilmiş olanların ve sapmışların yoluna değil. (ya Rabbi)!¹

Bu surenin her ayetinin ayrı bir önemi olduğu gibi son ayetinin daha da bir önemi vardır. Çünkü Müslümanların tamamı: Rabbimiz bizi seni inkâr edenlerin, gazabına uğra-yanların yoluna iletme; demektedirler. Şimdi biz Alevîlerin burada görmesi gereken çok önemli bir nokta vardır. Sure-nin tamamı dikkate alındığında üç aşamadan oluştuğunu görmekteyiz.

1- Fatıha, 1-7

Birincisi: Hamdedilen Rabbin ne olduğu ve nelere sahip olduğudur.

İkincisi: İbadet edilmesi ve yardım dilenilmesi gereken yerin kim olduğudur.

Üçüncüsü ise beraber olunması ve sakınılması gereken kimselerin kimler olduğudur. Özellikle bu son bölüm biz Alevîler adına Kur'ân'ın hükmü geçmiştir, "oruç ve namaz yoktur, ben ahirete inanmıyorum" diyenlerin tümünü kapsamakta ve bizi bir olma adına ateşe çağırıldıklarını gözler önüne sermektedir.

Öyle ise gelin Hak ve hakikate dönelim, Allah tüm âlemler için bir rahmettir. O'nun gönderdiği peygamberler de öyledir. Resul-ü Ekrem, "*Ben ahlakî erdemleri ve güzellikleri tamamlamak için gönderildim.*" buyurmuştur. Demek ki bir insan Kur'ân ve Ehlibeyt'i tanıyarak İslâm'ı yaşayabilse o da bir rahmet olur. Öyle ise Allah aşkına birilerinin oyununa gelerek bu faziletten ve rahmetten mahrum kalmayalım. Bu mübarek ayette geçen delalet ehlinden olmayalım.

Elbette ki işin özü itibariyle ben Alevîyim diyen biri yani kendini Hz. Ali'ye dayayan biri bunu yapmak zorundadır. Allah'ın sonsuz rahmetinden nasibini almamak akıl ve mantık işi değildir. Hak ve hakikati anlamadan, bilmeden bir yere varılmaz. Bir olmanın asıl mantığı budur. Bu ölçünün dışında insanları bu adla birliğe çağırmanın hiçbir mantığı olmadığı gibi aklî ve ilmî de değildir. Acaba Allah Teala Hz Muhammed'i (s.a.a) âlemlere rahmet olarak göndermiş midir? Onun Ehlibeyt'inden olan On İki Ehlibeyt İmamı bu dini yaşamış ve canları pahasına korumuş mudur? Biz Alevîlerin bundan şüphesi var mıdır, yok mudur? Tabi ki bu dinin bugüne ulaşmasında ve korunmasında en büyük pay o yüce Ehlibeyt İmamları'na aittir. Peki, biz Alevîler bundan gereği gibi yararlanabiliyor muyuz? Hayır, ama biz Alevîler bundan gereği gibi yararlanmalıyız, bundan daha doğal bir şey

olamaz diyorum. Akıl ve tecrübe bize yer kürede hayatını sürdüren insanların iki grup olduğunu söylemektedir. Bunlardan birincisi iliklerine kadar Allah'a inanan, O'nun emirlerine uyan ve yasaklarından sakınanlardır. Bunların birlik çağrısında sadece Allah'a kul olma vardır.

İkinci gruba gelince, aslında bunlar bir yaratıcıya, peygamberlere, kitaplara ve ahiret gününe inanmıyorlar. Bunun yerine tesadüflere ya da tabiatın yaratıcı olduğuna inanmaktadırlar. Şimdi biz bu iki sınıftan hangisinden olmalıyız bunu hep beraber bir düşünelim. Yeryüzü var oldukça hak ve batıl da var olacak ve bu zıt iki kutup hayatını sürdürecektir. Bildiğiniz gibi Darwin'in teorisi insanın maymundan geldiği tezini öne sürmekte ve savunmaktadır. Bu fikir asırlarca insanları meşgul etmiş hala da etmektedir. Acaba dünyada hangi şeyin kopyası kendisinden yani aslıdan daha üstün ve iyidir, böyle bir örnek var mıdır? Elbette böyle bir örnek yoktur. Ama o teoriye göre kopyası aslıdan iyi olan biri vardır. Peki, bu teoriyi öne sürenler bunu kabullenebilirler mi? Eğer bunu kabullenirlerse bu akla, ilme ters düşmez mi? Yok eğer kabullenmezlerse o zaman maymunun insandan üstün olduğuna mı inanıyorlar? Oysa insan her haliyle maymundan daha üstündür; peki bu durumda insanın maymundan gelmiş olabileceğini nasıl düşünebilirler? O zor dönemlerde insan olmayı başaran maymunlar var idiyse teknolojinin zirveye ulaştığı günümüzde bunu deneyen ve beceren maymunlar neden yok. Elbette böyle bir şey olsaydı bunun tekrarı da olurdu.

Acaba maymunun da kendisine has bir nesilden geldiğini, kendi nesli var oldukça maymun neslinin de devam edeceğini bilmiyorlar mı? Yoksa bunu bildikleri halde bunların işi sen bu çamuru at tutmazsa iz kalır hesabıyla makatları bozgunculuk çıkarmak mıdır? Bunu siz kardeşlerimin takdirine bırakıyorum. Zaten konumuzu da aşmaktadır.

Kardeşlerim, Allah kudretiyle yarattığı bu âlemdeki varlıkları incellerseniz, O'nun ne derece eşsiz, apayrı bir hakikat olduğunu görürsünüz. Çünkü bütün evren ve evrendekiler tümüyle O'nun var ediş eseridirler. Yoksa birilerinin inkârı bu gerçeği asla değiştiremez. Rabbimiz ol demiş ve o da oluvermiştir.

Değerli dostlarım, insanın görmediği her şeyi reddetmesi ve inanmaması ilim ve bilimle bağdaşır bir düşünce değildir. Mesela elektrik akımı bakıldığında görülecek katı ya da sıvı bir madde değildir. Şimdi biz bunu göremiyoruz diye elektrik akımı yoktur diyebilir miyiz? Hayır, çünkü onun başka alametleri vardır. Aydınlatması ve gücüyle bunun var olduğunu anlamakta ve inanmaktayız. Böylesi örnekleri çoğaltabiliriz. Bunları ve bütün âlemleri halk edip yaratan bir yaratıcının olması inancının reddi gerçekten çok garip geliyor insana. Yaşadığımız âlemde hiçbir şeyin kendiliğinden ve tesadüfen oluştuğunu görmemekte ve duymamaktayız. Çok basit bir masanın, bir vazonun ve bir resmin dahi bir yaparı ve ortaya çıkararı var. Oysa bundan çok daha büyük ve ince hesaplar isteyen Ay, Güneş, Yıldızlar, gece, gündüz, mevsimler, bitkiler, canlılar, cansızlar bütün kâinata her ne varsa çok titiz hesaplarla meydana getirilmiştir. Böylesi bir yapının tesadüfen olduğu iddiasında bulunmak şaşılmayacak bir şey değildir. İnsan sadece kendi varlığı üzerinde düşünse böylesi bir oluşumun tesadüfen olduğu iddiasını aklından dahi geçirmez.

Allah Teala (c.c) gözlerimizle görülecek bir cisim değildir. Bütün mekânlar O'nundur, ama O'nun mekânı yoktur; O görülmez, ama görür. Her şey O'na muhtaçtır; O hiç bir şeye muhtaç değildir. Bütün her ne varsa yaratıcısı O'dur; O'nun istediği zamana kadar da kalacaktır. İnandığımız Allah budur; insan da doğrudan Allah'a ibadet etmeli, O'nun emirlerini yerine getirmeli ve yasaklarından sakınmalıdır.

Bizim sınırlı aklımız ve algımız Allah Teala'nın kudretinin tamamını algılayacak güçte değildir. Ancak aklımız ölçüsünce O'nun güç ve kudretini anlayabiliriz.

Acaba Allah Teala insanı sadece çalışsın, yesin içsin ve nefsi isteklerine hizmet etsin diye mi yaratmıştır, yoksa bu özelliklerin tamamı diğer canlılarda da var mıdır? Eğer varsa ki vardır; peki insanı farklı kılan nedir ve bu farklılık insana ne gibi yükümlülükler yüklemektedir? Evet, insanı diğerlerinden ayırt eden en önemli etken akıl ve seçebilme yetisinin olmasıdır. Bu özellik diğer canlılarda bulunmamaktadır. Bu yüzden insan üzerinde daha farklı bir yükümlülük bulunmaktadır. İnsan tamamen fitratına uygun olanı yani yaratılış gayesine uygun olanı yapmalı ve bu yönde hareket etmelidir. Bunun için Allah Teala insana ilâhî önderler ve peygamberler göndermiştir. İnsanlar bu yolda ihtiyaç duyacakları her şeyi bu yüce öncüler aracılığıyla öğrenmiştir. Allah inatçılara hüccetin tamamlanması, inananların kalplerinin ferahlaması ve peygamberlerin de işlerinin kolaylaşması için her peygambere ayrı ayrı mucizeler nasip etmiştir. Bu konuda Kur'ân-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

İnkâr edenler diyorlar ki: "Ona Rabbinden bir ayet indirmeli değil miydi?" Sen, ancak bir uyarıcısın, her toplumun bir yol göstericisi vardır.¹

Kendilerine okunan kitabı sana indirmemiz, onlara yetmedi mi? Şüphesiz inanan bir toplum için bunda bir rahmet ve öğüt vardır.²

De ki: "Bu gerçek, Rabbinizdendir. Artık dileyen inansın, dileyen inkâr etsin. Çünkü biz zalimlere öyle bir ateş hazırladık ki, çadırı onları kuşatmıştır. Eğer (susuzluktan) feryat edip yardım isteseler eri-

1- Ra'd, 7

2- Ankebut, 51

miş maden gibi yüzleri haşlayan bir su ile kendilerine yardım edilir! O ne kötü bir içecektir ve ne kötü bir dayanacak (koltuk)dur!"¹

Allah Zülcelâl bizi bu inkârcıların şerrinden korusun demekten kendimi alamıyorum.

Ona bozukluğunu ve korunmasını (isyanını ve itaatini) ilham edene andolsun ki: (Allah'tan başkasına tapmayarak) nefsini yücelten kazanmış, (Yaratıklara taparak) onu alçaltan da ziyana uğramıştır.²

Bu mübarek ayetler bize akıl sahibi her insanın doğruyu yanlıştan ayırt edebilecek kabiliyet ve kapasiteye sahip olduğunu göstermekte ve onları sorumlu kılmaktadır. Akı olmayanları ise Allah Teala sorumlu tutmamaktadır. Demek ki, insan eğer nefsini yenebilse, hakkı bulabilecek nitelik ve özelliğe sahiptir. Ama yok eğer bunun yerine nefsin dürtüleri doğrultusunda hareket eder ve nefsin akla galip gelmesini sağlarsa o zaman bu dünyada yapılan zorbalıkların kendi yanına kâr kalacağını zanneder. Oysa Allah Teala açıkça şöyle buyurmaktadır: *"Biz onlara ateşi hazırladık, susadıkları zaman da onlara su yerine irin sunulacaktır."*

Dolayısıyla ben de Alevîyim diyen kardeşlerim buradan nasiplerini almalı, Kur'ân ve Ehlibeyt yolunda birlik olmalıdırlar. Bunu yapamayıp din düşmanlarının oyununa gelerek Allah göstermesin O'nun şeraitini oluşturan kitabına küfredenlere destek olmaya devam ederlerse çok tehlikeli bir ateşle oynandığını siz değerli kardeşlerime bildirmek zorundayım. Bakın şeriat kelimesi Sünnî literatürden daha çok Alevîlerde kullanılmıştır.

Bunun en güzel örneklerine büyük Alevî ozanlarının deyişlerinde sıkça rastlamak mümkündür. Buna örnek ola-

1- Kehf, 29

2- Şems, 8-10

rak Pir Sultan Abdal'ın şu sözlerini verebiliriz. O, "Şeriatı, tarikatı, dört kapıyı bilen gelsin bu meydana." demektedir. Ve bu büyük ozanın deyişlerinde bu ve benzerlerine bolca rastlanmaktadır. Evvel kapı şeriatıdır diyen de yine bizden- dir. Öyleyse dine, kitaba küfür manasını içeren "kahrolsun şeriat" diyenler ya da bizi bu yolda bir olmaya çağırınlar bilmelidir ki bunlar kimin neslinden ve soyundan olurlarsa olsunlar bu halleriyle Alevî olamazlar. Sanırım bunlar bizi boşlukta görmüş ve bundan faydalanarak istedikleri gibi yönetmek istiyorlar. Gelin zararın neresinden dönsek kârdır diyerek aklımızı kullanalım. Ateşle oynamayalım. Eğer bu yanlış böyle devam ettirirsek bundan devlet, millet herkes zarar görür. Ama bu zararın en fazlasını her zaman olduğu gibi yine biz Alevîler görürüz. Bütün peygamberlerin karşılıksız olarak kendi kavimlerini Allah'a kul olmaya ve sadece O'na ibadet etmeye çağırdıklarını bilmekteyiz. Bu davete uyanların kârlı, uymayanlarınsa zarar ettiğini tarihte okumaktayız. Hz. Musa (a.s) kavmine sesleniyor ki; "**Ey kavmim, bu dünya hayatı (kısa) bir geçinmedir. Ahiret ise ebedi olarak durulacak yerdir.**"¹

Öyleyse Allah'a ortak vardır demeyelim. O'nun varlığına, birliğine inanalım. Hz. Musa, "**Ey kavmim, neden ben sizi kurtuluşa çağırdığım halde siz beni ateşe çağırıyorsunuz? Siz beni, Allah'a nankörlük etmeğe ve bilmediğim şeyleri O'na ortak koşmağa çağırıyorsunuz; bense sizi O aziz ve çok bağışlayana çağırıyorum.**"² buyurmuştur.

Burada biz de düşünmeliyiz, acaba bu Hz. Musa (a.s) davasında haklı kimdi? Hz. Musa tarafı mı; yoksa Fira- vun'un tarafı mı? Akliselim olan bunlardan ders almalıdır, yoksa insan var oldukça bozgunculardan olacaktır. Bakın

1- Mü'min, 39

2- Mü'min, 41-42

sevgili Peygamberimiz zamanında bir kısım müşrikler onun tebliğini engellemek için bir araya gelmiş ve toplanmışlardı. Kendi anlayışlarına göre meşhur şairleri, bilginleri toplamışlar ve bunlar arasında meşhur Halid İbn Velid'in de var olduğunu yazmışlardır. Bu yüce elçinin davetini nasıl engelleriz diye düşünmüşler. Kendi aralarında bunun müzakeresini yaparken şu konuşmalara tarihte şahit olmuştuk: *"Biz Muhammed'in bir kâhin olduğunu söyleyelim."* Bir diğeri hayır; *"bunun bir büyücü olduğunu söyleyelim."* derken orada bulunan Halid İbn Velid der ki: *"Arkadaşlar, siz ne dersiniz deyin ben buna, şahidim ki bu Muhammed'in söyledikleri sözler ne kâhin sözüdür, ne deli sözüdür, ne şair sözüdür ve ne de büyücülük işidir, yemin ederim ki bu sözlerin apayrı bir çekiciliği vardır. Bu iddialarla biz bir yere varamayız ve bu hareketi durduramayız."*

İşte o gün bu gündür nice şairler, nice edipler yeni kitaplar, yeni iddialar ortaya atmışlar, neticede herkes Kur'ân'a boyun eğerek onun en büyük mucize olduğunu söylemek zorunda kalmıştır. Hepimiz şunu çok iyi bilmeliyiz ki Kur'ân-ı Kerim sadece insan için dünya ve ahiret saadet yolunu göstermekle kalmayıp aynı zamanda tabiat ilimleri, astronomi gibi birçok ilimler hakkında bilgiler vermektedir. Bu bilgilerden örnekler vermeye çalışalım ve hep beraber üzerinde düşünelim. Yoksa düşünmeden doğru yol bulunmaz kanısını taşımaktayım; ya da birilerinin yoktur demesiyle hak ve hakikat yok olmayacaktır. Şüphesiz adalet yerini bulacaktır.

Nur Suresi'nde şöyle buyurur:

Görmedin mi Allah bulutları sürer, sonra onları birbirine geçirir, sonra onları birbiri üstüne yığar (sıkıştırır), arasından yağmurun çıktığını görürsün. Gökteki dağlar (gibi büyük bulut parçalarının)dan bir dolu indirir de onunla dilediğini vurur, dilediğin-

den de onu öteye çevirir. Şimşeginin parıltısı neredyse gözleri alır.¹

Evet, muhteremler bizim de bu hakikatleri ciddiye alarak en kısa zamanda Kur'ân ve Ehlibeyt'e dönerek bir olmayız. Yoksa sonumuz hiç iyi olmaz.

Şura Suresi'nde de; "Gökleri, yeri ve bunların içine yaydığı canlıları yaratması da O'nun ayetlerinden (birliğin ve kudretinin işaretlerinden)dir. O, dilediği zaman onları toplamağa da kadirdir."² buyurmaktadır.

Burada görülüyor ki Kur'ân-ı Kerim işaret edildiği gibi insanın bilmediklerini haber vermektedir. Bu sözler sıradan sözler değildir. Kur'ân-ı Kerim'i ve bilim adamlarını hiçe sayamazsınız. Bir şey hem var hem yok olamaz, varsa vardır yoksa yoktur. Bizler şayet birine inanıyorsak mesela Allah'ın varlığına inanıyoruz, diyorsak o zaman meleklerine, peygamberlerine ve Kur'ân-ı Kerim'in hükümlerine inanmak zorundayız. Bu işin ilmî yönü budur.

Eğer kulumuza (Muhammed'e) indirdiğimizden şüphe içinde iseniz, haydi onun gibi bir sure getirin. Allah'tan başka bütün şahitlerinizi (yardımcılarınızı) de çağırın; eğer doğru iseniz (bunu yapın). Yok, eğer yapmadınızsa ki asla yapamayacaksınız, o halde yakıtı insanlar ve taşlar olan, inkârcılar için hazırlanmış ateşten sakının"³

Hiç şüphesiz Kur'ân-ı Kerim'de buna benzer birçok ayet vardır. Şanı yüce olan Rabbimiz kullarının yanılmaması ve inkârcıların oyunlarına gelmemesi için yüce Peygamberiyle insanlığa güvence vermektedir. İmamlar ve velilerini pey-

1- Nur, 43

2- Şura, 29

3- Bakara, 23-24

gamberlerine yardımcı vermiş ve bütün bunların içinde de hikmetler karar kılmıştır.

Sevgili Peygamberimiz bir hadisinde şöyle buyurmuştur: *“Eğer fitnelerin karanlık gece gibi üzerinize çöktüğünü görürseniz kurtuluşunuz için Kur’ân’a sarılın.”*

Demek ki biz Alevîler için en büyük kayıp Kur’ân’ı bir kenara bırakmamız olmuştur.

Hz. Ali (a.s) de buyurur ki; *“Sakın Kur’ân’dan ayrılmayın. Şayet O’ndan ayrılırsanız yolunuzu şaşırılmışlardan olursunuz.”*

Ne yazık ki biz Alevîler bu gibi nasihatlerden nasibimizi alamadığımız için yolumuzu şaşırılmış kalmışız. Bunun acısını da hep beraber çekmekte ve yaşamaktayız.

Yine Kur’ân’da şöyle buyrulur:

Ey inananlar, şunu bilin ki gönüller ancak Allah’ı anmakla yatıştır ve huzur bulur.¹

Ey inananlar, siz insanlar için en hayırlı ümmetsiniz. İnsanlara iyiliği emreder ve kötülükte bulunmamalarını söylersiniz²

Bu hükümler yani marufu emretme ve münkerden sakındırma çok önceden Anadolu’da Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli tarafından hayata geçirilmiş, bunlardan asla ödün verilmemiştir. Alevîlik hak olan dine inanmak ve onu eksiksiz yaşamaktır. İnkârcıdan, münkirden Alevî olamaz.

Sevgili kardeşlerim bizim doğruları anlatabilmemiz ya da anlayabilmemiz için bu konularda mutlaka imamlarımıza başvurmamız zorunludur.

Bu konu hakkında İmam Muhammed Bakır (a.s) şöyle buyurmaktadır:

1- Ra’d, 28

2- Âl-i İmrân, 110

İyiliği emretmek ve kötülüklerden alıkoymak inananlar için çok önemli bir vazifedir, diğer ameller de ona dayanır.

Öyle ise ben Alevîyim diyen bir insana düşen görev, bu nasihatlerden nasibini almak olmalıdır. Çünkü Allah-u Teala bizim her halimizden haberdardır. Herkes ektiğini bulacaktır. Bundan asla şüpheniz olmasın.

Hz. Ali (a.s) şöyle buyurur: *“Bir mezara konulmak üzere bir cenaze taşındığı zaman, bil ki bir gün sen de muhakkak taşınacaksın.”*

Yine buyurur ki; *“Akıl sahibi olup da ilmi olmayan, ayağı olup da ayakkabısı olmayana benzer.”*

Yine buyurur ki; *“Kendisinin kusur ve noksanlarını görenler insanların en mükemmelidirler. En rezili ise istek ve arzularının peşinde koşan hırs sahibi olan kimselerdir.”*

Sevgili dostlarım, bizim için en sağlam kaynaklar yüce Ehlibeyt İmamları'nın üstün sözleridir. Biz de bundan hareketle “Gelin Canlar Bir Olalım” diye başladık. Bu güzel kelimeyi şu son yıllarda çokça duymaktayız. Gözümüze baka baka önüne gelen boşluğumuzdan yararlanıp uyduruk fikirler etrafında bizi bir olmaya çağırmaktadır. Kendi aralarında dahi bir olmayan Komünistler gözlerini bizim üzerimize dikmiş ve hiç ayırmamaktadırlar. Bazıları “Mao” demekte bazıları da “Lenin” demektedirler. “Arnavutluk'ta üç milyon insanı zelil eden Enver Hoca'dır” dediler. Tefrikaya düştüler ama bir türlü ellerini yakamızdan çekmediler. Velhasıl her türlü solculuk adına bizi çantada keklik gibi gördüler. Sadece kendi çıkarları doğrultusunda bizi bir olmaya çağırdılar. Tam elli senedir asıl Alevîliğe uymayan bu felsefeleri bizlere dayatmak için bütün güçleriyle çalıştılar ve çalışmaya da devam etmektedirler.

Gördüğünüz gibi bu hareketlerin ne yazık ki sonu yok ve bizler şu anda olduğumuz gibi hiç bu kadar onlara alet

olmamıştık. Her şeye rağmen biz Alevîler arasında bir birlik-telik olmadığı gibi uğradığımız zarar, ziyan ve kaybımızın da haddi hesabı yoktur. Burada bir yanlışın var olduğunu görmemek için kör olmak lazım. Bizi ne adına aldatıp nereye yönlendirmektedirler. Ne olur buna dikkat edelim.

Canlarım, kardeşlerim, lütfen bunlar bizi Alevîlik adıyla aldatmasınlar; gerçekte bunlar ne Alevîdirler, ne de Bektaşî; bunlar adımızı kullanan ve bizi kendi hedefleri doğrultusunda kullanan inançsız insanlardır. Bakın bize yön vermeye çalışanların iddia ettikleri felsefe yıkıldıktan sonra aynı kişiler hızla Alevîlik dediler, Bektaşîlik dediler ve “Gelin Canlar Bir Olalım” dediler; kitaplar, dergiler ve bültenler çıkararak İslâm’la aramıza duvarlar örmeye kalkıştılar. Dergilerden bazıları okurlarına İncil hediye ederken, bir diğeri “**Bizi kızdırmamız hepimiz Hıristiyan oluruz**” demekte ve bununla nabzımızı ölçmeye kalkışmaktalar.

Böylece batılı hakla karıştırıp bize hak diye sundular; bir başka deyimle altın tasta bize zehir sundular ve buna hala da devam etmektedirler.

Halkımızın İmam Hüseyin’den (a.s) aldıkları özgür olma dersini kendi çirkin hedefleri doğrultusunda kullanmaya kalkıştılar. Bu ve bunun gibi olumsuzluklara sessiz kalmamız asla düşünülemez. Bir yanlışla sessiz kalıp susmak o yanlış işlemek kadar büyük bir suçtur.

Geçmişimizden çok ciddi dersler almamız gerekmektedir. Akli başında hiç kimsenin cumhuriyetle hiçbir sorunu olmaz. Ben de herkes gibi bu cumhuriyetin daha güzel gelişmeler üreterek tüm insanımıza yararlı bir şekilde devam etmesinden yanayım. Ancak şunu iyi bilelim ki biz Alevîler olarak öyle birilerinin zaman zaman iddia ettikleri gibi kuru kuruya cumhuriyetin teminatı olan kurbanlık koyunlar değiliz. Bu gibi sözlerle bizi kendi hedef ve çıkarları

doğrultusunda kullanıp oyuna getirmekte ve bu taktikle hareket etmektedirler.

Defalarca söylediğim gibi Alevîlik İslâm'ın Özüdür. Bu isim Hz. Ali'nin (a.s) soyuna verilen bir isimdir. Daha sonraları da bu Ehlibeyt İmamları'nı izleyenlere verilen bir isim olmuştur. Alevîlerin dini İslâm, kitabı Kur'ân, peygamberleri Hz. Muhammed Mustafa (s.a.a), imamları da On İki Pak Ehlibeyt İmamları'dır. Bu yüce insanların mescitle olan bağları bilinmektedir. Anadolu'ya gelip İslâm dinini yayan velilerin bu dini nasıl yaşadıkları da ortadadır. Bu büyük insanların hayatında Yavuz Selim ile Balım Sultan dönemine kadar mescidin dışında bir ibadethaneleri yoktu. Bu dönemden sonra cem evi denilen mekânlar ibadethane oldu ve hala da konumlarını korumaktadır. Bu dini gerçekten ciddiye alan ve evlad-ı Resul olduklarını iddia eden dedelerimizin Ehlibeyt İmamları'nın hayatını tahkik edip, onlara benzemeleri ve sonradan yabancı ellerin içimize soktuğu bidatlerden arınmaları gerekmektedir.

Bakin İmam Hüseyin (a.s): *"Eğer ceddim Resulullah'ın dini benim kanımla ayakta kalacaksa, ey kılıçlar alın beni."* diye buyurmuştur.

İşte, güzide ve seçkin evlad-ı Resul olmanın ölçüsü budur. Yoksa Yezit gibi İslâm'a karşı kılıç kuşanıp, o yüce dinin yeminli düşmanı olmak ve Alevîleri İslâm'dan saptırmak için bazı gayri Müslim profesörleri de yanına alarak yeni bir Alevîlik oluşturmak değildir.

Din karşıtı merkezleri Alevî merkezleri gibi göstermek, Alevîliğin ruhuna aykırıdır. Çünkü Alevîler, adını taşıdıkları imamlarını izlemedikleri sürece iddialarının boş olduğunu bilmelidirler. Bir gece namazdan çıkıp evine giderken arkasında ayak sesleri duyan İmam Ali kim bunlar diye dönüp sorduğunda, *"biz senin izleyicileriniz"* dediklerin de *"Ben sizde o belirtileri görmüyorum."* diye buyurup o belirtilerden

bahsettiğinde Alevîliğin ve onların taraftarı olmanın ne olduğunu anlamaktayız. Yoksa lafla peynir gemisi yürümez.

Evet kardeşlerim, görüldüğü gibi biz Alevîleri kendi etrafında olmaya çağıran bir çokları var; ama ne yazık ki bu çağrılarının hiç biri asıl Alevîliği, hak ve hakikati yansıtmamaktadır.

Bu çağrılarının hiç birinde Allah, Peygamber ve Ehlibeyt İmamları'nın emir ve yasaklarının en küçük bir izine rastlamamaktayız. Gayelerinin tamamen bu topluluğu nasıl sömürebiliriz, bunlar üzerinde nasıl etkili olabiliriz ve bunların asıl inançları olan Alevîlikten, Hüseyinlikten ve Caferîlikten nasıl saptırabiliriz olduğunu görmekteyiz. Bakın bu zikredilen isimlerin tamamen din öncülerine ve seçkin Ehlibeyt İmamları'na ait olduğunu görmekteyiz. Bu yüce insanlar Allah'ın dini uğruna her şeylerinden vazgeçip tamamen onun yaşaması için canlarını feda etmişlerdir.

Eğer bir kimse On İki İmam'ın yolundayım, bunları seviyor ve bunlara inanıyorum diyorsa böyle biri dindar olmak zorundadır. Tâbi olduğu öncülerini gibi onlar nasıl dini rayından kaydırmak isteyen Muaviye, Yezit ve benzerlerine karşı direnip hak dini korumuşlarsa bizim de bugün Muaviye ve Yezit gibilere karşı imamlarımızın sergilediği çizgiyi sürdürmemiz lazım. Onları sunmuş olduğu dinden dolayı hak olan dine karşı olmamız lazım, bizler ancak batıla karşı olabiliriz. Bizim inancımızda tevella ve teberra vardır. Yani hakla dost, batılla da düşman olmak gerek.

Evet kardeşlerim, ben de mensubu olduğum bu toplumu bir olmaya çağırıyorum "Gelin Canlar bir Olalım" diyorum. Allah'a iyi bir kul olmak için gelin bir olalım. Gelin maymundan değil de Âdem'in (a.s) neslinden geldiğimizde bir olalım. Yok, eğer maymuna özenen bazıları var ise Allah Teala Lut (a.s) kavminden olan bir şehir halkını maymun sıfatına soktuğunu haber vermektedir. Kim bilir belki bu felsefeyi ciddiye alanlar, o soydan gelmişlerdir. Ancak ben Ale-

vîyim diyen birinin Ehlibeyt İmamları'nın inancı olan Hz. Adem'in (a.s) zürriyetinden geldiğine inanmaktır. İşte gelin bunlarda bir olalım. Kur'ân-ı Kerim'de isimleri geçen peygamberlerin inançlarında bir olalım. Gelin âlemlere rahmet olarak gönderilen Hz. Muhammed'in (s.a.a) öğretileri etrafında bir olalım. Gelin Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Gadir-i Hum'da tarihçilerce inkârı mümkün olmayan bıraktığı iki emanet olan Kur'ân ve Ehlibeyt etrafında ve onları birbirinden ayırmamada bir olalım. Gelin evliyaullahın ve Hünkâr Hacı Bektaşî Veli'nin Anadolu'ya İslâm'ı yaymak için geldiğinde **"Gelin canlar bir olalım, iri olalım, diri olalım, amma hakkı üstün kılalım"** dediği çerçevede bir olalım. İşte Alevîlerin bir olacağı asıl yol bu yoldur. Çünkü bu yol Hakk'ın tarafına giden yoldur. Bu yolun temsilcileri bellidir. Bunun karşıtı da bellidir. Artık takdir ve seçme hakkı insanın kendisine kalmıştır. Bu konuda dilediğini seçip kabul edebilir; **"...dinde zorlama yoktur..."**¹

Gördüğünüz gibi bize sunulanların anlattığımız asıl Alevîlikle en ufak bir benzerliği yoktur. Ancak batıla hak maskesi takarak hak diye sunmayı çok iyi beceriyorlar. Bunu Alevîlikle uzaktan yakından ilgisi olmamasına rağmen bazılarının sazi eline alıp şunları söylediğini çokça görmüşsünüzdür:

Ali Murtaza Şahımdır

Kible benim gâhımdır (kiblemdir)

Miracdaki Muhammed

O benim padişahımdır.

Böyle güzel deyişleri kullanarak halkımızın duygularını sömürmekte ve para kazanmaktadırlar. "Adı güzel, şanı güzel Muhammed" diyerek kaset doldurup yaşamlarını sürdürmekte; ama gözümüze baka baka da her yerde Allah'ı ve Alevîliği inkâra kalkışmaktalar. Eğer bunlar Hz. Mu-

1- Bakara, 256

hammed'i (s.a.a) ve Hz. Ali'yi (a.s) bu kadar seviyorlarsa, onların yaşadığı ve yaşatmak için hayatlarını feda ettiği dine neden bu kadar karşı çıkıyorlar? Acaba bunlar Hz. Fatıma'nın (s.a) İslâm'la ne ölçüde iç içe olduğunu ve onun hakkında Kevser Suresi'nin indirildiğini bilmiyorlar mı?

Hz. Hatice annemizin İslâm uğruna tüm varlık ve servetini harcadığını bilmiyorlar mı? İmam Hasan ve İmam Hüseyin'in (a.s) cennet gençlerinin efendileri olduklarını ve her ikisinin de din uğruna şehit edildiklerini hiç mi duymamışlar?

Hz. Zeynep Annemizin bu yüce din uğruna ne büyük acılara göğüs gerdiğini biliyorlar mı? İmam Zeynelabidin'in (a.s) Kerbelâ olayı gibi bir olaya şahit olduğu ve ev halkıyla esir muamelesi gördüğü halde ona çok secde eden manasına gelen Seccad denildiğini bilmiyorlar mı?

İmam Muhammed Bakır (a.s) öylesine âlimdi ki kendisine ilmi yaran lakabı verilmişti; acaba bunu hiç mi duymadılar? İmam Cafer Sadık'ın (a.s) dört bin civarında öğrencisi olduğunu ve her ilim dalında seçkin insanlar yetiştirdiğini, aynı zamanda da Alevîlerin mezhebi olan Caferiliğin önderi ve imamı olduğunu bilmiyorlar mı?

Eğer onun taraftarı olduğunu iddia edip de bunları bilmiyorlarsa yazıklar olsun onlara, Ebu Hanife bile "Ben ömrümde İmam Cafer Sadık'tan üstün alim görmedim; eğer son iki yılım (imamdan ders aldığı yıllar) olmasaydı helak olurdum." demişken onun izleyicileri olduğunu söyleyenlerin bunlardan bihaber olmaları şaşılacak şey değildir.

İmam Musa Kâzım (a.s) ömrünü Harun Reşid'in zindanlarında sürdürüp sonunda da zehirlenerek şehit edilirken sadece cediti Resulullah'ın dinini yaşatmak ve gerçek bir imam olduğunu takvasıyla ortaya koymuştur. Bunu bilmeyen var mıdır? Ve sırasıyla İmam Rıza (a.s), İmam Muhammed Taki, (a.s) İmam Ali Naki (a.s), İmam Hasan Askeri (a.s) de çektikleri cefa ve sıkıntılara rağmen en ufak bir kopma yaşamamış-

lar ve bütün ömürlerini Kur'ân'a, İslâm dinine adanmışlardır ve hak Ehlibeyt İmamları olduklarını ortaya koymuşlardır, her ne kadar bazıları bunu anlayamamış olsa da.

İmam Muhammed Mehdi (a.s) zamanımızın imamıdır. Adalet âşıkları, mazlum ve ezilmişlerin beklediği, yeryüzünde adaleti hâkim kılacak yegâne merci ve imamdır; acaba bunlar bunu hiç mi duymadılar? Acaba Allah'ın hücceti yeryüzünde olmazsa yerin ehlini yutacağını hiç mi duymadılar? Bu saydıklarımız Alevîlerin gerçek, masum ve hak imamlarıdır. Bunları bilmeyenlerin Alevîliği sadece bir iddiadır ki bu da gerçek değil sadece ve sadece boş bir lakırdıdır. Anadolu'ya İslâm'ı yayma maksadıyla gelen Hüseyin Gaziler, Seyyid Gaziler, Battal Gaziler, Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veliler, Haydari Sultanlar, Abdal Musa Sultanlar, Ahi Evran Babalar, Mevlanalar, Hacı Bayram Veliler gibi nice evliyadan da mı haberleri yoktur? Yunus Emreler, Fuzuliler, din için İslâm için neler demişler? Hak âşıkları ve ozanları bu konuda neler söylemişler? Bunları bilmeyen var mıdır? Bu salih kişilerin üstünlüklerinin tek kaynağının İslâm'a sadakatle bağlı oldukları açıkça ortadayken, bunlar bunu da mı bilmiyorlar?

Yoksa durup dururken karşılıksız bir lütuf kimseye verilmeyeceğine göre o zaman biz asıl Alevîler olarak bunlara sormamız gerekmez mi ki; işte asıl Alevîler ya da Alevîlik buysa ki budur peki kardeşim sizler kimsiniz, dememiz gerekmez mi? Öyle ise bir kardeşiniz olarak onlara şöyle sesleniyorum

Beni Allah yarattı,
Be kardeşim sen kimsin?
İnsan olmayı öğretti,
Be kardeşim sen kimsin?

Bütün peygamberler haklı;
Bunun bir yalanı yoktur,

Kâmil insanlar çoktur,
Be kardeşim sen kimsin?

Peygamberim Muhammed'dir
Kur'ân benim kitabım,
Buna Ehlibeyt senettir,
Be kardeşim sen kimsin?

Ne sağdanım ne soldan,
Ben ayrılmam hak yoldan
Ehlibeyt'in okulundan
Be kardeşim sen kimsin?

İşte ben bir Alevîyim
Hakka susamış deliyim,
Ben Allah'ın bir kuluyum,
Be kardeşim sen kimsin?

Kirazlıyım dinim İslâm,
Keşke onu iyice bilsem,
Muhammed'e ümmet isem,
Be kardeşim sen kimsin?

Ben böyle diyerek onların kim olduklarını soruyorum.
Sevgili okurlarım mutlaka siz de sorun olmaz mı?

BİZİ KİM KURTARACAK?

Evet kardeşlerim, aslında sorunun cevabı; kısaca bizi bu karanlıktan kurtaracak olan elbette ki bizleriz. Biz on beşinci yüzyıldan bu yana Anadolu'da mezhebi ve içtihadı yasaklanmış, kendi inançları doğrultusunda eğitim hakkı elinden alınmış ve bundan dolayı da asırlardır din âlimlerinden yoksun kalmışız. Sürekli zulme maruz kalmış, yerinden yurdundan sürülmüş, birçok kez katliamlara uğramış bir toplumuz. Durum böyle olunca da Alevîlik amelimizde sadece sözden ibaret olarak kalmıştır. O zaman da ister istemez boşluklar meydana gelmiştir. Bunu fark eden çıkarıcı çevreler bu boşluğu başka şeylerle doldurmaya çalışmışlardır. İşte sorunun aslı budur; biz bu problemlerden nasıl kurtuluruz? Asırlarca yapılmış olan bu tahribatı nasıl tamir eder de aslımıza geri döneriz?

Allah'ın gönderdiği kitaplar ve peygamberler inananlar için nasıl birer rahmet kapısıysa, ben Alevîyim diyen bir kimse içinde On Dört Masum da böyledir. Biz her ne kadar çabuk Allah, din, peygamber ve imamların düşmanlarından kurtulursak hem kendimizi, hem ehlimizi, hem de insanlığı bu çıkmazdan kurtarabiliriz. Öyle ise biz hemen imamlarımızın aklından ve bize bahşetmiş oldukları ilimden faydalanmalıyız.

Hz. Ali (a.s) buyurur ki:

Bilin ki bize sarılan bize ulaşır, bizden ayrılan geri kalır, helak olur, emrimize uyan öne geçer, mutluluğa

erer, bizim gemimizden başka bir gemiye binenler boğulur gider.

İmam Hasan (a.s) buyurur ki:

Sen kendi bildiğini diğerlerine öğret, diğerlerinin bildiğini de sen öğren. Böylece kendi ilmini sağlamlaştırıp, bilmediklerini de öğrenmiş olursun.

İmam Hüseyin (a.s) buyurur ki:

Ey benim Allah'ım, acaba bütün varlığı sana bağlı olan bir şey nasıl olur da sana delil olabilir? Acaba senden olan başkalarında zuhur var mıdır ki seni aşikâr etsin? Ne zaman sen gizli oldun ki bir delile ihtiyacın olsun? Ne zaman sen uzaklaştın ki eserlerin bizi sana ulaştırsın, kör olsun seni kendisine gözetleyici görmeyen göz.

İmam Zeynelabidin (a.s) buyurur ki:

Nice insanlar vardır ki onun bunun tarifiyle aldanmış ve kendisini kaybetmiştir. Bir niceleri de var ki Allah ayıplarını örttüğü için gaflete dalmıştır. Niceleri de var ki Allah'ın onlara verdiği nimetler yüzünden gaflettedirler.

İmam Muhammed Bakır (a.s) buyurur ki:

Biri sana sen kötü insansın derse ona üzülme, sen iyi insansın derse ona da sevinme. Şayet böyle olmazsan bize dost olamazsın, bize dost olmak için Allah'ın kitabına uymalısın. Eğer amelin ona uyuyorsa Allah'ın sevdiklerini seviyorsan, haramlardan kaçınıyorsan o zaman kendinden emin ol, artık aleyhinde söylenen sözlerin sana zararı olmaz.

İmam Cafer Sadık (a.s) buyurur ki:

Bilin ki mümin müminin kardeşidir. Müminler tek bir gövde gibidirler. Eğer gövdenin bir tarafı rahatsız olursa, onun ağrısı bütün vücutta hissedilir. Müminlerin

ruhları da bir ruhtandır, onların Allah'a olan bağlılığı güneş ışınlarının güneşe olan bağlılığı gibidir.

İmam Musa Kâzım (a.s) buyurur ki:

Ey Hişam, bütün insanlar yıldızları görürler, ama yıldızların seyrini ve duruş yerlerini bilemeden başkası yıldızlara bakarak yolunu bulamaz. Sizler hikmet öğreniyorsunuz ama öğrendiğiyle amel etmeyen kişi de yolunu bulamaz.

İmam Rıza (a.s) buyurur ki:

Bir insanda şu altı şey olmadan o altı şeyde kendisine alay etmiş sayılır:

- 1- Her kim kalpten pişman olmadan sadece diliyle Allah'tan bağışlanma dilerse o kendisiyle alay etmiştir.
- 2- Her kim Allah'tan yardım ister de ona ciddiyet göstermezse o kendisiyle alay etmiştir.
- 3- Her kim ihtiyatlı olmak ister de Allah'tan sakınmaz ise kendisiyle alay etmiştir
- 4- Her kim Allah'tan cennet niyaz eder de sıkıntılara sabırlı olmazsa kendisiyle alay etmiştir.
- 5- Her kim cehennem korkusundan Allah'a sığınır da dünyevi lezzetlerden kendisini korumazsa o kendisiyle alay etmiştir.
- 6- Her kim Allah'ı zikreder de O'na kavuşmaya aşık olmazsa o kendisiyle alay etmiştir.

İmam Muhammed Taki (a.s) buyurur ki:

Kim Allah'a bel bağlarsa Allah da onu sevindirir. Kim Allah'a tevekkül ederse onun işlerinde Allah yeter. Çünkü Allah'a bel bağlamak müminin kalesidir. Din izzettir, ilim hazinedir, susmak nurdur. Takvanın son derecesi günahlara karşı çok çekingen olmaktır. Dine karşı bidatlerden daha kötü bir darbe yoktur. Halk iyi yöneticilerle düzelir. Belalarsa dualarla insandan uzaklaşır.

İmam Ali Naki (a.s) buyurur ki:

Kim hakkı aramak üzere hareket eder de onun kemaline varmadan ölürse, o kişi hayır üzere ölmüştür. Allah Teala buyurur ki: **“Kim Allah ve Rusulüne doğru hareket ederek evinden çıkarsa ve yolda ölürse artık onun mükâfatı Allah’a düşer.”**

Tabî ki Kur’ân’ın ayetinin yorumunu imamımız kendisi yapmaktadır.

İmam Hasan Askerî (a.s) buyurur ki:

Bir insan için zorluklarda, her şeyden ümitlerin ke-sildiğinde ve bütün yolların kapandığında bu zorlukları aşmak için başvurulduğu kimse yalnız ve yalnız Allah’tır.

İmam Mehdi (Allah zuhurunu çabuklaştırsın) da buyurur ki:

Yüce Allah bizlere konuşma izni verdiği zaman hak ve hakikat aşikâr, batıl ise yok olacaktır.

Evet, benim kardeşlerim bu imamlar bizim imamlarımızdır. Bunlar öylesi imamlardır ki Allah ve Resulü onları bizlere haber vermiştir. Bunca yazılmış tarih kitaplarına başvurduğumuzda şunu görmekteyiz ki düşmanları onları çekemediklerinden onların faziletlerini gizlemişler, onların dostları da korkularından yeterince duyuramamışlardır. Buna rağmen baktığımızda birçok eserde Hz. Ali’nin (a.s) hikmetini ve ilmini ağaçlar kalem olsa, denizler mürekkep, ins ve cin kâtip olsalar yine de onu anlamaktan acizdirler.

Ne var ki bugün dost ve düşman bu gerçeği kabullenmişler, biz Alevîler olarak kurtuluşumuz için yeterince imamlarımızı tanıyamıyoruz. İyi düşünen bir insan görecektir ki bunlar insanlığın kurtuluşu için birer rahmettirler. Bunlar İslâm dininin önderleri, Kur’ân-ı Kerim’in de öğretmenleridirler. Eğer biz bunları gereği gibi tanıyabilsek aydınlığa ka-

vuşmamıza vesile olacaklarından hiç şüphem yoktur. Bunlar Alevîlik için en güvenilir kurtuluş vesilesidirler.

Ehlibeyt İmamları'mızdan verdiğimiz bu mübarek hadis ve nasihatleri Hz. Ali'nin (a.s) şu sözü özetlemektedir: *"Bize sarılan bize ulaşır, bizden ayrılan helak olur."*

İmam Hasan (a.s) bizi bilgili olmaya davet etmekte, İmam Hüseyin (a.s) Allah Teala'nın hikmetlerini görmeyen kör olsun derken bizi Allah'a kul olmaya çağırmaktadır.

İmam Zeynelabidin (a.s) başkalarının oyununa gelerek Allah'tan uzaklaşmamızın kötü sonuçlar doğuracağını hatırlatmakta.

İmam Muhammed Bakır (a.s) amelimizin Allah'ın kitabına uyduğunda hiç bir şeyin zarar veremeyeceğini söylemektedir.

Bunlar sıradan insanların nasihati ya da sözleri değildir. Bunlar masum ve tertemiz imamlardır.

İmam Cafer Sadık (a.s) sevenlerinin ancak müminler olacağını ve bu yolda bir tek vücut olmamızı istemektedir.

İmam Musa Kâzım (a.s) yıldızlara bakmakla göğün yollarının bulunmayacağı gibi imamını tanımadan öğrendikleriyle amel etmeyenin de Hakkı bulamayacağını söylemektedir.

İmam Rıza (a.s) altı örnek vererek; *"Bir kişi bunları kalben inanarak yapmazsa o kendisiyle alay etmiştir."* yani kendi kendini aldatmaktadır, buyurmaktadır.

İmam Muhammed Taki (a.s) yalnız Allah'a yönelirse, Allah'ın affedeceğini bildirmektedir.

İmam Hasan Askeri (a.s) *"Karanlıklardan kurtuluşun tek yolu Kur'ân-ı Kerim'dir."* buyurmaktadır.

İmam Muhammed Mehdi (a.s) hak ve hakikati bulmak ancak onlara tabi olmakla mümkün olacağını bizlere açık bir dille haber vermekteler.

Bizi kim kurtaracak sorusunun cevabı burada aranmalı-

dır. Ben Alevîyim diyen bir kimsenin başvuru ve kurtuluş kaynağı Kur'ân ve Ehlibeyt olmalıdır.

Allah biz insanlara hakkı batıldan ayırt edecek akıl vermiş, doğruyu tercih edebilecek irade vermiştir. İmamlarımızın da bizden istedikleri tek şey Allah'a kul olmamızdır. Eğer insan Allah'a kul olursa ondan sonra hiç bir şeye kul olmaz. Kolay kolay onu birileri kendi çirkin emellerine alet edemez.

Eğer insan gerçekten Allah'ı, Peygamber'i, Ehlibeyt İmamları'nı tanır ve onlara iman ederse, asla oyuna gelmez. Ama bunun tersi olursa, artık bu insan herkesin oyuncağı olur, Allah'tan başka her şey de kul olabilir.

Allah, inananların velisidir. Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. Kâfirlerin velileri de tâğüttür. (O da) onları aydınlıktan karanlıklara çıkarır. Onlar ateş halkıdır, orada ebedi kalacaklardır.¹

Evet kardeşlerim, görüldüğü gibi Allah'ın emri de apaçıktır. İmamlarımızın da görüşleri apaçıktır. Bizim insan olarak bu hükümlerden bu haberlerden bihaber olmamız kabul görülecek bir mazeret değildir.

Âleme şöyle bir bakıldığında genel çoğunluğun bir yaratıcıya inancı olduğu görülmektedir. Her insan birazcık aklını kullanıp düşündüğünde bu kâinatın, bu âlemin mutlaka bir yaratıcısının olduğu sonucuna varması kaçınılmazdır; zaten böyle olduğunu da söylemekteler. Ancak bir insan için bu yeterli değildir. Çünkü onlar bir yaratıcının var olduğunu idrak ediyorlar ama gönderilen peygamberleri bir tarafa bırakarak kendi arzu ve istekleri doğrultusunda hareket ediyorlar, Allah'a karşı amel ve erkân etmeye lüzum görmüyorlar. Oysaki bir insan bir yaratıcıya inandığı gibi onun gönderdiği kitaplara, peygamberlere, ahiret gününe de inanmak zorundadır. İnsan bunlardan birine inanmazsa diğerlerine

1- Bakara, 257

de inanmamış gibi olur. O zaman da bu insan inanmayanlarla yargılanır ve inanlar tarafından horlanır. Çünkü bu konuda Kur'ân-ı Kerim'de de hükümler mevcuttur. Yeri geldiğinde onlara da değinmeye çalışacağız.

Şimdi muttakilerin önderi İmam Ali'nin (a.s) sözlerinden ders almaya devam edelim. İmam şöyle buyurmaktadır:

Ey bizim dostlarımız, Kur'ân-ı Kerim'i güzel okuyunuz; çünkü ifadelerin en güzeli ondadır. Ondan bir şey öğrendiniz mi ona amel edin. Çünkü ilmiyle amel etmeyen bir âlim haktan sapmış bir cahil gibidir. O zaman da yaratan hakkında şüpheye düşer. Şayet şüpheye düşerseniz o zaman da küfre girersiniz. Bilin ki kendisine en hayırlı olanınız Allah'a en çok itaat edeninizdir. Şunu da bilin ki riyakârlık şirkettir. İhlâs ise imandandır. Oyun ve eğlence yerleri insana Allah'ın emrini unutturur. Sizler Allah'a karşı doğru olun ve doğru söyleyin. Bilin ki Allah doğruları sever, onların yanında yer alır. Yalandan uzaklaşın; zira yalan imanla bağdaşmaz. Hakkı söyleyin ki siz de onunla tanınasınız, size bir emanet verilirse onu mutlaka sahibine teslim edin. Sözleşmelerde sözünüzü yerine getirin. Hakemlikte mutlaka adil davranın. Atalarınızla övünmeyin, birbirine kötü lakap takmayın, devamlı hakkı söyleyin, orada yerinizi alın.

Evet kardeşlerim, benim gibi aciz birinin İmam Ali (a.s) gibi üstün keremlere sahip olan yüce bir şahsiyeti anlatması zordur. Elbette bu benim gibilerin harcı değildir. Zaten benim de böyle bir iddiam yoktur. Ancak hepimizin aydınlanabilmesi amacıyla elimizde bulunan çok değerli kaynaklardan bir gül bahçesinin gülleri misali faydalanabildiğimiz kadarıyla, o yüce insanın sözlerinden faydalanmak ve dostlarımızı da bu irfan sofrasından yararlandırmaktır.

Burada özellikle vurgulamak istediğim şey biz Alevîlerin önemle üzerinde durması gereken İmam'ın emanete hıyanet

buyruğudur. Nedir bu emanet? Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Veda Haccı'ndan (son haccından) dönerken Gadir-i Hum'da inanlanlara emanet olarak bıraktığı iki değerli emanetlerdir. Bunların biri Kur'ân-ı Kerim, diğeri de Ehlibeyt'idir.

Bu iki emanete hiç kimse sahip çıkmasa bile biz Alevîlerin buna mutlaka sahip çıkması gerekirdi; ama ne yazık ki dini afyon gören ve içimize sızmış olanların bir türlü pençesinden kurtulup da bunu başaramadık. Kötü olan biziz, horlanan biziz, bir hiç uğruna kanları akan biziz. Ama bir gün mutlaka bu uykudan uyanıp hep beraber bunların üstesinden geleceğiz.

Sevgili kardeşlerim, her ne kadar geçmişte Müslümanım diyen toplumlarda olumsuzluklar, beğenilmeyen şeyler yaşanmış ve yaşanmakta olsa da; her ne kadar birileri İslâm'ı biz Alevîler sanki onlardan ayırmışız da bize öcü gibi göstermeye çalışsa da İslâm dini insan fitratına en uygun, Allah Teala'nın beğendiği bir dindir. Ne yazık ki yeryüzünde bozgunculuk yapmak bir kısım insanlar arasında aynen bir bulaşıcı hastalık ya da bir alışkanlık halini almıştır. Çünkü Allah'ın emirlerine uymak, O'na iyi bir kul olmak nefsin arzulağı şeyler değildir. Bu yol gayret ister, sabır ister, takva ister, elbette ki bunlar zordur, kolay değildir. Ne vardır ki kolay olan her işte fayda yoktur. Geriye baktığımızda İmam Rıza'nın (a.s) dediği gibi; *"İnsan kendisiyle alay etmektedir."* **Onlara: Yeryüzünde bozgunculuk yapmayın, dendiği zaman: Biz sadece düzelticileriz, derler. İyi bilin ki, onlar bozgunculardır; fakat anlamazlar. Onlara: İnsanların inandıkları gibi siz de inanın dense, O beyinsizlerin inandığı gibi inanır mıyız? derler. İyi bilin ki, asıl beyinsizler kendileridir; fakat bilmezler."** ¹

Evet kardeşlerim, bazı insanların sadece inkârcılıkla övünerek kendilerini ilerici, akıllı olduklarını öne sürdükle-

1- Bakara, 12-13

rini hepimiz biliyoruz. Ama Allah Teala da inanmadıkları için asıl akli olmayanların onlar olduğunu haber vermektedir. Hem dünyada ve hem ülkemizde birçok insanın ıslah edici gibi ortaya çıkıp ne tür fesatlar çıkardıkları ve nice onarımı mümkün olmayan yaralar açtıklarını görmekteyiz. İnsan hayatının en önemli sayılacak aile kavramını yok etmek pahasına insan hakları, kadın hakları ve çocuk hakları bahanesiyle zehirlerini kusmakta ve insanları felaketin eşiğine getirmekteler. Günümüz Avrupa'sında ve Hıristiyan âleminde aile kavramı varla yok arasında ve inkârcılar hedeflerine ulaşmış gibidirler. Şimdi de insanların tamamen yuvalarının yıkılmasını ve yok olması için bütün çabalarıyla uğraşmaktadırlar. Eğer dinî duyarlılık olsa evladın anne baba üzerinde, anne babanın evlat üzerinde olan hakları bilinse hiç biri diğeri beni ilgilendirmez diyemez ve mümkün oldukça birbirlerini tamamlarlar.

Allah Kur'ân'da Nur Suresi'nin 31. ayetinde kadının örtünmesini isterken, onlar hayır onun hükmü geçmiş veya Araplara has bir gelenektir, siz bizi geriye mi götürmek istiyorsunuz demekteler. Oysa tam bir zıddiyetle para karşılığı bazı hanımları soyarak çok daha gerilere cahiliye döneminden de öteye götürmekte ve onların yapamadıklarını yapmaktalar; ama ne yazık ki bunun farkında bile değiller. İnsan hayatında en önemli olanlardan biriside hiç şüphesiz aile hayatıdır. Şu bulunduğumuz Avrupa'nın bu konuda nedenli sorunlarının olduğunu hep beraber görüyoruz. İşte bunların tek gayeleri kendi çıkarları uğruna tüm insanlığın yuvasını yıkmaktır. Tüm sömürücüler hesaplarını kadınların o nazik bedenlerine endeksleyerek hesap yapmaktalar. Malı mı reklâm olacak, bu hesap var. Gazetesi mi çok satılacak, bu hesap var. Televizyona çok mu izleyici meşgul olacak, bu hesap var. Ama kadın hakları sözcülüğünü hiç bırakmazlar. Kadın mı üstündür erkek mi üstündür diyerek, bir çok yu-

vayı yıkmaya devam etmekte. Oysaki Allah'ın emrine göre kadın da erkek de Allah Teala'nın isteyerek yarattığı kullarıdır. Birbirinden üstün olmak yerine Allah'ın istediği şekilde her ikisinin de kendi durumlarına göre birbirinden farklı sorumlulukları vardır. Görevleri vardır. Evladın anne baba üzerinde, onların da evlat üzerinde hakları vardır. Ailede üstünlük yerine sevgi ve saygı söz konusudur. Bizim dinimizin emri de budur. Ama her nedense birileri ille de bozgunculuk yapıp her türlü çirkinliği güzel göstermeye devam etmekte. Balık sudan çıkmadan suyun kıymetini bilmezmiş derler.

Görülüyor ki bu yönüyle bulunduğumuz Almanya bir çıkmaza doğru gitmektedir. Öyle bazılarının iddia ettiği gibi halkının mutlu olduğu söylenemez. Halkın büyük çoğunluğu yalnız ve bekâr yaşamaktadır. Aileler arasında güven diye bir şey kalmamıştır. Gazetelerin araştırmalarına bakılırsa evli erkeklerin yarıya yakını insanlığa ve insan tabiatına hiç de yakışmayan bir konuma gelerek eşinin başkasıyla yatıp kalkmasında hiçbir sakınca görmemekte. Gençlik ise kadını erkeği uyuşturucu müptelası olmakta, bazı bilim adamlarının bu yeni çılgın müziklerin gençliği bu gibi alışkanlıklara ittiği üzerinde ısrarla durmaktadır. Velhasıl işte birilerinin çılgınca insanları tahrik etmesi; İslâm'a, dine karşı olması Anadolu insanının ailevi durumunu da gençliğiyle beraber bu seviyeye indirme çabasıdır. Avrupa'daki bu durumu onlar da çok iyi bilmekte. Ne yazık ki zalimlerin ve sömürücülerin ırkı, dini, mezhebi olmaz. Onlar dünyanın neresinde olursa olsunlar birbirlerine zincirin halkaları gibi bağlıdır. Siz bunların çoğunun mafyaya karşıymış gibi göründüklerine bakmayın; bu bozguncular onlardan ayrı ve farklı değildirler. Şimdi size güzel bir örnek vermek istiyorum. Bu yazıları kaleme aldığım sırada Türkiye'de yine masonluk üzerine bir takım olaylar yaşandı. Ceviz kabuğunu doldurmaya-

cak önemsiz konuları evirip çevirip gösteren medya bu masonlarla ilgili en ufak bir habere yer vermedi; neden bunların hiç haber değeri yok mu acaba? Bu tür olaylara defalarca hepimiz şahit olmuşuzdur. Birileri düğmeye basar ve gerçek haberlerin dışındaki haberler asıl haberler olur. Ülkemiz ne yazık ki böyle işte.

Sevgili kardeşlerim belki de tüm dünyadaki sömürücülerin metotlarından biri de sömürmek için insanı dinsizleştirmektir. İşte bana göre biz Alevîlerin üzerinde oynanan oyunlar da bunlardan ibarettir. Onlar biz Alevîlerin İslâm'a, Kur'ân'a, Ehlibeyte dönerek bir olmamızı asla istemezler. Onlar Alevîlerin Kur'ân deyip, namaz deyip, oruç deyip bir araya gelmesini ve bu doğrultuda birlik olmasını asla istemezler. Neden istesinler ki, böyle bir durum onların en çok korktuğu şeydir. Onlar biliyorlar ki özüyle sömürüye, baskıya karşı olan bu toplum İslâm'dan, Kur'ân'dan haberdar olursa, asırlardır insanlığın öncüsü ve imamı olan On İki Ehlibeyt İmamı'nı gereği gibi tanıyarak ben Alevîyim derlerse, hanım bacılarımız da Hz. Hatice'yi, Hz. Fatıma'yı ve Hz. Zeyneb'i hakkıyla tanıyıp kendilerine örnek alırlarsa o zaman bu din düşmanları kimleri peşlerine takacaklardır? Onlar bizim hak ve hakikate dönmemizi hiç mi hiç istemezler. Biz Alevîlerin yegâne ve tek kurtuluşu Kur'ân ve Ehlibeyt yoluna yani aslımıza dönmemizle mümkündür.

Bu konuda bazı çevrelerde kadın hakları adı altında dünya kadın âlemini adeta bir maşa olarak kullanmak maksadıyla kadını kendi değer ve kıymetinden alıp onun üzerinden büyük hesaplar yapmaktalar. Tek amaçları kendi medya kurumlarının izlenmesidir, kendi araç ve gereçlerinin satılmasıdır, ne kadının izzet ve onuru, ne de kadının hak ve hukuku onları ilgilendirmemektedir. Para babalarının bütün derdi kasalarıdır, daha fazla nasıl doldururuz onun peşindedirler. Onlar İslâm öncesi kadına görülen cefayı reva görmektedirler. İs-

lâm'ın gelişiyle bir meta olmaktan kurtulan kadın, ne yazık ki günümüzde tekrar bir metaya dönüştürülmektedir.

Kadın İslâm nezdinde bir annedir. İslâm'ın kadın için sunduğu örnekler Hz. Meryem, Hz. Sara, Hz. Asiye, Hz. Hatice, Hz. Fatıma ve Hz. Zeynep gibi annelerimizdir. Kadın ve erkek birbiriyle yarış vermemektedir ki biri diğerinden üstün olsun, ikisinin görev alanları farklıdır. Siz hiçbir kadın takımıyla erkek takımının bir müsabaka verdiğini gördünüz mü? Böyle bir şey yoktur. Çünkü ikisi farklıdır. Biri diğerinin tamamlayıcısıdır. Üstünlük ve düşüklük aralarında söz konusu değildir. Bir erkeğin anne olamayacağı gibi bir kadının baba olması mümkün değildir. Her ikisinin de Allah'a karşı sorumlulukları vardır. Kim bu sorumluluğunu en iyi şekilde yerine getirirse Allah nezdinde o üstün olur. Onun kadın veya erkek olması değil, takvalı olması bunun belirleyicisidir. Hiç bir düşünce İslâm dini kadar kadına değer vermemiştir. İslâm adına yapılan yanlışlıklarda olmuşsa da İslâm kadın ve erkekten oluşan evliliğe eşit derecede çok önem vermektedir. Bütün bunlar bizim için birer oyundan ibarettir. Eğer inkârcılıktan bir fayda olsaydı şimdiye kadar kendisini gösterirdi. Öyle ise şu gerçeği bilmekte yarar vardır, bir yanlış devam ettirmenin hiç kimseye yararı yoktur. Zararını ise hep beraber görüyor ve yaşıyoruz. Bakın bu konuda Ulu ozan Pir Sultan Abdal ne diyor:

Seherin vaktinde cümbüşe geldi,
Dağlar ya Muhammed Ali çağırır.
Bülbülün feryadı bağrımı deldi,
Bağlar ya Muhammed Ali Çağırır.

Virt verilmiş gökte uçan kuşlara,
Bak bunların gözündeki yaşlara,
Sular yüzün vurur taştan taşlara,
Çağlar ya Muhammed Ali Çağırır.

Âşık olan gelir derdin üstlenir,
Dertliler de gelip derman isterler,
Ya buna gail mi olur hastalar,
Sağlar ya Muhammed Ali çağırır.

Pir Sultan Abdal'ın çoktur açığı,
Âşık olanların tutuşur yanar ocağı,
Hasan ile Hüseyin'in beşiği
Sallar ya Muhammed Ali çağırır.

* * *

Medet senden medet ey mürvet Gani
Ya Muhammed sana imdada geldim,
Karlı dağlar gibi yığdım günahı,
Ya Muhammed sana imdada geldim,

Muhammed'dir gönlümüzün aynası
Salâvat verin nur olsun sesi,
On sekiz bin âlemin Mustafa'sı,
Ya Muhammed sana imdada geldim.

Muhammed din için çıkmış emekler
Salâvat ver kabul olsun dilekler,
Cennetin kapısını açar melekler,
Ya Muhammed sana imdada geldim

Kâbe'nin yapısı bina yapısı
İman etse asilerin hepsi
Beş vakit okunur ayetü'l-kürsü
Ya Muhammed sana imdada geldim

Melâmet hırkası giydim eynime,
Hakkın birliğini koydum kalbime,

Aşkın kitabını aldım elime,
Ya Muhammed sana imdada geldim.

Pir Sultan arayanı buldular,
Varıp bir gerçekten elini aldılar,
Bunca peygamberler sana geldiler,
Ya Muhammed sana imdada geldim.

İşte Pir Sultan Abdal böyle seslenmektedir. Ne yazık ki günümüz de onun adına yapılan din düşmanlıkları, onun inanç ve söylemleriyle çelişmekte ve onu mutlaka rahatsız etmektedir.

Değerli dostlarım, işte Alevîlik ve Alevî ozanlığı budur. Onun hiç bir zaman Hak'tan ayrılmadığı ortadadır. O, Osmanlının yaptıklarına kızarak İslâm'a sırt çevirmemiş ve asla İslâm'a düşman olmamıştır. Görüldüğü gibi "Allah bir, ya Muhammed Ali" diyerek hakkı söylemiş, hakkı yaşamıştır. Pir Sultan Abdal bundan dolayı sevenlerinin gönlünde hiç ölmemiş, hep yaşamıştır. Öyle ise şöyle bir düşünelim bugün Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli adına ya da Pir Sultan Abdal adına biz Alevîlere yön vermeye çalışanlar, acaba bunlarla bir benzerlikleri var mıdır? Onlar bu deyişlerin namına insanlara, İslâm'a bu denli düşman olabilirler mi? Bütün bunları oturup düşünmek bizim görevimizdir.

Evliyanın hak ozanlarımızın bu yoldaki gayretlerine bakalım. Bir de hem caddelerde semah yaparak Neuzibillâh kahrolsun şeriat diyenlere bakalım. Hiç bunlar Alevî olabilirler mi? Alevîliğe bu yakışır mı? Şöyle bir düşünelim, Alevîyim diyen ya da asıl Alevîliğin bilincinde olan bir kişi Allah ve Resulüne karşı bu derece savaş halinde olabilir mi? Geçmiş peygamberlere gelen kitaplar o peygamberlerin nasıl şeriatı idiyse, âlemlere rahmet olarak gönderilen Hz. Muhammed Mustafa'nın (s.a.a) şeriatı da ona gönderilmiş olan kitabı Kur'ân-ı Kerim'dir. Eğer bu hükümler her zaman ol-

duğu gibi yanlış yorumlanırsa tabi olarak insanların bu yanlışı eleştirmesi, doğru gördüklerini söylemeleri haklarıdır ve lakin Kur'ân-ı Kerim hakkında hiç bilgisi olmadan ulu orta kahrolsun şeriat sözleri Alevîlik adına yapılan büyük bir yanlıştır. Bu yürüyüşte yapılan semah oyunları bizim için lekedir, kirdir.

İmam Cafer Sadık (a.s) "...Bize ziynet olun, utanç vesilesi olmayın..." diye buyurmaktadır.

Allah'ın bizlere lütfettiği şu nimete bakın; birçok kaynakta yer aldığına göre şöyle buyurmuşlar:

Kim bu dünyada Al-i Muhammed'i severek ölürse şehit mertebesinde ölür. Kim Al-i Muhammed'i severek ölürse bu dünyada tövbe etmiş olarak ölür. Kim Al-i Muhammed'i severek ölürse, imanı kâmil mümin olarak ölür. Kim Al-i Muhammed'i severek ölürse, ölüm meleği ona cenneti müjdeler. Kim Al-i Muhammed'i severek ölürse, Allah kabirde ona iki kapı açar.

Evet dostlarım, İslâm'ın lemlere Allah'ın bir rahmeti olduğunu diyorsak onu Hz. Muhammed'e ve onun pak Ehlibeyt'ine borçluyuz. Onların kendileri de âlemler için bir rahmettir. Öyleyse Hz. Ali'ye (a.s) dayanan bir Alevîlik de âlemlere rahmettir. Alevî olan bizler de bu değerin kıymetini çok iyi bilmeliyiz. şayet bunu yapmazda yanlışlarımızda ısrarcı olursak hiçbir güç bizi kurtaramayacağı gibi nice kara günler bizi beklemektedir. Bu konudaki kaygılarımı açıkça söylüyorum. Bizim görevimiz ille de başkalarının hatalarını tekrarlamak olmamalıdır. Bunun yerine biz nerde hata yaptığımızı bilip onlardan ders çıkarırsak bu bizim için daha hayırlı olacaktır.

Değerli kardeşlerim, 15. yüzyıldan bugüne kadar ülkemizde birlik ve beraberliğimizin olmayışı yüzünden mezhebimizin yetiştirdiği din âlimlerinden mahrum kalmış bir topluluğuz. Bu nedenle de din konusunda olduğu zayıf ve ala-

bildiğince hurafelerle boşlukları doldurulmuş bir toplumuz. Toplumumuzda yapılan her konuşmada bütün kesimlerin bunu kabul ettiğini görmekteyiz. Bu boşluğu fark eden Sünnisiyle, ateistiyle, dinlisiyle, dinsiziyle herkesin etrafımızı sapa sardığını görmekteyiz. Ateistler, Yehova şahitleri, Masonlar, Mukaddes kitap adına faaliyet edenler, başı Ermenilere dayanan yezidiler, ateşe tapanlar, gerek Türklere, gerekse de Kürtlerden ırkî söylemler kullanarak bizi kuşatanlar, sağcılar, solcular ve sayamadığımız daha nice fırkalar hemen hepsi bizi kendi güdümüne almak istemektedirler. İstanbul'da Alevîlik adına düzenlenen bir sempozyuma bakın. Burada bizlere Alevlik öğretecek olanlar İsveçli Prof. Dr. Jean Durig, Alman Prof. Dr. Elizabet Özdalga, Prof. Dr. İrina Malikof ve İslâm dini hakkında hiç de yeteri derecede bilgisi olmayan başkaları var. Bunlar toplanmışlar acaba Alevîliği İslâm'dan nasıl tamamen koparabilir yalnızlaştırabilir ve saptırabilir hesapları içindeler. Çünkü doğrusu insan merak ediyor. Benim onların kendi branşlarında olan profesörlüklerine, ilimlerine ve bilgilerine sonsuz saygım var. Ama Alevlik adına toplanan bu kişiler gerçekten Kur'ân'dan, Ehlibeyt'ten, On İki İmam'dan ne biliyorlar? Eğer bu konuda yeterli bilgileri varsa neden Müslüman değiller? Neden Ehlibeyt inancı olan Alevîliği yaşamamaktalar? Kur'ân ve Ehlibeyt hakkında görüş belirtecek, hüküm verecek nice bilginler, nice profesörlerimiz var. Toplumumuzun çok iyi tanıdığı Profesör Hüseyin Hatemî hocam gibi bilim adamlarımız varken neden bunlarla Alevîlik tartışılmıyor da, elin müsteşirlikleri getirtilip konuşuruluyor. Bunları anlamak gerçekten çok zor. Bunlar bize nasıl bir Alevîlik, nasıl bir din bulacaklar doğrusu bunu merak ediyorum.

Evet kardeşlerim, bunları Alevîlik adına samimi bulmak mümkün değildir. Gerçekten bu insanların din hakkında hele de İslâm'ın özü olan Kur'ân ve Ehlibeyt hakkında yeteri

derecede bilgileri olduğunu da sanmıyorum. Acaba bunların tek maksatları boşlukları bulunan bu ekolden yararlanıp bu Alevîleri nasıl yönlendirebiliriz midir?

Sevgili kardeşlerim, şunu çok iyi bilmekte yarar var. Kimler ne kadar çırpınırsa çırpınsın, asıl Alevîliğin bir tek yolu var. Alevîlik Hz. Ali'nin (a.s) soyuna verilmiş, daha sonraları da onun taraftarlarına mal edilmiştir. Bu Alevîliği Ehlibeyt İmamları asırlarca yaşamış ve bize örnekler bırakmışlardır. O mirası devir alan ulema bu mesajı günümüze kadar da ulaştırmışlardır. Eğer her Alevîyim diyen bir kişi bu imamlarımızı tanıyabiliyorsa bizler bunu o insanlara borçluyuz. Bu Anadolu'da bizlere nispet edilen Alevîliğin başka türlü izahı yoktur.

Allah Teala buyurur: **“Ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Oysa kâfirler hoşlanmasa da Allah, nurunu tamamlayacaktır.”**¹

Öyle ise siz müsterih olun, hiç kimsenin Kur'ân ve Ehlibeyt'in nurunu söndürmeye gücü yetmeyecektir. Bu Allah'ın vaadidir.

“O inkâr edenler var ya, eğer yeryüzünde olanların hepsi ve onun bir katı daha kendilerinin olsa da, kıyamet gününün azabından kurtulmak için (bunları) fide verseler, kendilerinden kabul edilmez. Onlar için acı bir azap vardır.”²

Nerde Nemrutlar, Firavunlar, Ebu Cehiller, Ebu Süfyanlar, Yezitler ve zalim sultanlar, hani neredeler. Gün olup bir sinekle başa çıkmayanlar nasıl isyan edebilirler gerçekten de şaşılacak şey bunlar.

Bizim ayetlerimizi yalanlayan ve onlara inanmağa tenezül etmeyenler var ya, işte onlara gök kapıları açılmayacak ve deve, iğne deliğinden geçinceye ka-

1- Saf, 8

2- Mâide, 36

**dar onlar cennete giremeyeceklerdir! İşte suçluları
böyle cezalandırırız.¹**

Sevgili dostlarım, görüldüğü gibi işimiz çok zordur. Bu zorlukları aşmak da yine bizim görevimizdir. Bunun için akli ve ilmi olarak geçmişimizi düşünmek, yeni baştan incelemek lazımdır. Bunu yapmak için hem kaynağımız, hem de okumuş âlimlerimiz vardır. Halkımız bu kaynaklardan faydalanır Kur'ân ve Ehlibeyt'i iyi tanırsa o zaman bizi kimin kurtaracağı sorusuna da cevap bulur rahatlıkla. Sağlam temel ve ana hedef çıkış yolumuz budur diyorum.

Komünizmin bizi 1960'lardan sonra etkilediği hepimizce bilinmektedir. O zaman 10 yaşında olan bir çocuk bugün 69 yaşındadır. Alevîliği bu felsefeye yamamak isteyenler bizdeki ilericiyiz diyenlerdir. Bu felsefeyle İslâm'ın hiçbir ortak paydası bulunmamaktadır. Bu nedenden dolayı olsa gerek bu felsefeyi Alevîlik diye yutturmaya çalışmaktadırlar. Şu son günlerde Alevîlik adına yazılan kitaplara bakın. Bu kitaplar İslâm diniyle barışık olmayanların kaleminden ortaya çıkmıştır. Kendi güvendikleri felsefe yıkılmaya mahkûm olunca çaresizliklerinden Alevîlik oyununu sürdürmeye devam etmişlerdir. Biri diğerini kaynak göstererek bizlere Alevîlik öğretmeye kalkışmışlardır. Ama bunu yapamazlar: Çünkü Alevîlik varsayımlardan ibaret değildir. Alevîliğin dini İslâm, kitabı Kur'ân-ı Kerim'dir. Alevîlik Hz. Muhammed'e ümmet olmaktır. Alevîliğin On İki İmanı vardır. Yoksa başka türlü Alevîliğin tarifi yoktur. Bunların aslında Alevîlik diye bir dertleri yoktur, sadece kendilerine taban bulabilmek için böyle bir yol izlemekte, inanmadıkları halde sözde Cem Geceleri düzenlemekte ve kendilerini inanmış gibi göstermektedirler. Hâlbuki inanma amel ve erkânı beraberinde getirmektedir. Amel olmadan ben inandım demek

1- A'râf, 40

bir okula adını yazdırıp da okula uğramamak gibi bir şeydir ve bunun da kimseye faydası yoktur.

Değerli kardeşlerim, eğer birlik istiyorsak inanmak ve inancımızın gereğini yerine getirmek zorundayız. Bugün dünyada çok şeyler değişmektedir. Şu son seneler İslâm dini de insanlığın dikkatini üzerine çekmektedir. Sosyo-ekonomik gelişmeler hızla kendisini göstermektedir. Ülkemizde bunun örnekleri çoktur; insanlar inandıkları doğrultuda bir araya gelip birlik olmanın mutluluğunu yaşamaktadır. Kendini bizden olmayıp da bizden sayanlar bu birlik ve beraberliği kendi idealleri doğrultusunda istemekte ve bizim inandığımız doğrultuda bir birlik istememektedirler. Onlar biliyorlar ki biz Alevîler olarak dinimiz İslâm, kitabımız Kur'ân'dır dersek bu yolda yasalar çerçevesinde mezhep ve içtihat hakkımızı istersek, köylerimizde, yörelerimizde bizim de okumuş din âlimlerimiz olursa, onlar o zaman ne yapacaklar. Tek dayanakları Alevîlik, Sünnîlik arasında gerginlik yaratmak olan bu kişiler hiç bizim bilinçlenmemizi isterler mi? Tabî ki istemeyeceklerdir; o zaman kimi kullanacaklar?

İSLÂM'DA NAMAZ

Sevgili kardeşlerim acaba İslâm'da namaz niçin farzdır? Bu namaz inananlara farz edilmiş ise içimizde birileri neden bu namazdan bu derece korkmaktalar? Eğer bir insan namazını Allah rızası için kılsa bunun Alevîlikle ya da Sünnîlikle ne gibi ilgisi vardır? Bu kişiler bizim Kur'ân, Ehlibeyt, namaz ve oruç deyip cemaat olmamızdan neden bu kadar korkuyorlar? Gücüm ve ilmim nispetinde bu sorulara da cevap bulmaya çalışacağım inşallah. Takdir ve yorumu siz değerli canlara bırakıyorum.

Namaz kılan bir insan namazda hangi ayet ve duaları okuyor, manaları neyi ifade ediyor, Kur'ân-ı Kerim hangi ayetlerle namazı farz kılmış konularını işleyeceğim. On dört Masum ve On İki İmamımızın namaz hakkındaki tavsiyeleri nelerdir? Namaz konusunda doğru olan nedir onu bulmaya çalışacağız.

Evvela bir insanın namaz kılması için her türlü iç ve dış necasetten temizlenmesi, Allah'ın rızası için abdest alması gerekmektedir. Kur'ân'da abdestle ilgili ayet şöyledir:

...Ey iman edenler, namaza kalkacağınız zaman yıkayın yüzlerinizi ve dirseklerle beraber ellerinizi ve meshedin başlarınızı ve çıkıntı kemiklere kadar ayaklarınızı.¹

1- Mâide, 6

Namaz kılmak isteyen kimsenin öncelikle abdestli olması lazımdır. Niyette sadece Allah'ın rızası göz önünde bulundurulmalı ve kesinlikle riya karışmamalıdır. Namazdan önce ezan ve kamet okunması, Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) sünnetidir; tüm mezhepler ve fırkalarca da kabul edilmektedir. Her amel riyadan uzak yapılmalı ve sadece Allah'a yaklaşma kastedilmelidir. Burada okunan dualarda bir kulun Rabbinden isteyeceği, O'na sığınacağı ifadeler yer almaktadır. Namaza niyet eden bir kişi Allah'ın huzurunda kıyam eder. Tekbir alır, sureler okur, rükû ve secde eder, selâm ve salâvat gönderir Allah'ın Resulüne ve onun Ehlibeyt'ine; Allah'a teslim olmak O'ndan bir şeyler istemek, O'na olan kulluk görevini ifade etmek için Fatiha Suresi'ni ve Kur'ân'dan tam olan bir sureyi okur.

Fatiha ve İhlas surelerinin anlamı şöyledir:

"Rahman ve Rahim Allah'ın adıyla

Âlemlerin Rabbi (sahibi, yetiştiricisi) Allah'a hamdolsun. (O) Rahman'dır, Rahim'dir. Din (ceza ve mükâfat) gününün sahibidir. (Ya Rabbi) Ancak sana kulluk eder, ancak Senden yardım isteriz! Bizi doğru yola ilet: -nimet verdiğin kimselerin yoluna. Kendilerine gazabedilmiş olanların ve sapmışların yoluna değil (ya Rabbi)!"¹

"Rahman ve Rahim olan Allahın adıyla.

De ki: O Allah birdir. Allah Samed'dir. Kendisi doğurmamıştır ve doğurulmamıştır. Hiçbir şey O'nun dengi olmamıştır."

Namazın yalnız ve yalnız Allah ile kulu arasında ve O'na yaklaşmak için bir araç olduğu görülmektedir. Özellikle namazın rükûsunda, secdesinde ve her duanın sonunda okunan salavat çok anlamlıdır. "Allahumme salli ala Muhammedin ve Âl-i Muhammed" diyerek Allah'ım ben selâm

1- Fatiha, 1-7

ve salavat gönderiyorum Hz. Muhammed (s.a.a) ve onun Ehlibeyt'ine. Doğrusu ben Ehlibeyt'i seviyorum diyen bir insan bu namazdan ayrı kalması doğrudan doğruya bir talih-sizlik demek yerinde olur. Namazın sonunda kelime-i şahadet okunur ve hemen peşinde 34 defa "Allahu Ekber", 33 defa "el-hamdu lillah" ve 33 defa da "Subhanallah" diyerek Allah Teala'nın büyüklüğüne, verdiği nimetlerine O'nun birliğine şükür edilmektedir.

Buraya kadar namazın kısa bir özetini sunduk; guslüyle, abdestiyle, kıyamıyla, rükû ve secdesiyle namaz Allah'ın emrettiği önemi farzlarından biridir.

Burada yegâne hedef Allaha kul olmak, Hz. Muhammed'e ümmet olarak Kur'ân ve Ehlibeyt'e uyarak İslâm'ı yaşamaktır. Benim burada asıl gayem size bir namaz kitabını tarif etmek değildir. Elbette Ehlibeyt mezhebinde namaz nasıldır merak eden kardeşlerimiz için çok değerli risale ve kitaplarımız vardır. Benim maksadım ve anlatmaya çalıştığım şey biz Alevîler adına bazıları neden namazdan ve ibadetlerden bu kadar korkuyorlar? Elbette insan olarak bunu araştırmak bizim görevimizdir. Çünkü bütün oyunlar bizim üzerimizde oynanmaktadır. Bizler, namazın insan tabiatına uygun olmayan bir yönü var mıdır, yoksa sadece bazı bahanelerle insanımız bu yüce ibadetten uzaklaştırılıp mahrum edilmiştir, bunu araştırmak normalde herkesin üzerine vazifedir; ama eğer bunu kimse dert edinmiyorsa o zamanda bizim gibi dert edenlerin araştırıp toplumu bilinçlendirmesi ve doğru gördüklerini sunması zorunlu ve kaçınılmaz olur.

Buraya kadar anlattıklarımızda görünen namazda okunan sureler ve edilen zikir ve salâtlar sadece Allah'a kul olmanın gereğini yerine getirmektir. Yoksa Alevîlik ya da Sünnîlikle de hiç ilgisi yoktur. İnanan her insana farzdır ve kılınması gerekmektedir.

Şimdi de namaz kılan insanlar neye dayanarak namaz

kılıyorlar, Kur'ân-ı Kerim'deki hükümler nelerdir, bunları bulmaya çalışalım. Sonrada sevgili peygamberimiz ve On İki İmamın namaz hakkındaki emir ve nasihatleri nelerdir, onlara bir göz atalım.

Şimdi hep beraber Kur'ân'ın bu konudaki mübarek ayetlerini iyice tetkik ederek düşünelim.

Ehline namaz kılmayı emret ve kendinde ona sabırla devam et. Biz senden rızık istemiyoruz. Biziz sana rızık veren, sonuç takvalılarındır.¹

Allah Teala bizzat Resulüne ehline namazı emretmesini ve kendisinin de sabırla namaza devam etmesi emretmekte; bundan dolayı da rızık ve başka endişeler taşımamasını öğütlemektedir. Herkim bu kitaba inanır, Peygamber'e tabi olduğunu söyler ve Ehlibeyt İmamları'nın yolunda olduğunu söylerse artık bu emri göz ardı edemez.

Şunlar, hikmetli kitabın ayetleridir. Güzel davrananlara yol gösterici ve rahmet olarak (indirilmiştir). Onlar ki namazı kılarlar, zekâtı verirler ve onlar ahirete de kesin olarak inanırlar. İşte onlar, Rableri tarafından (gösterilen) doğru bir yol üzerindedirler ve onlar, umduklarına ereceklerdir. İnsanlardan kimi var ki; bilgisizce (insanları) Allah'ın yolundan saptırmak ve onunla alay etmek için boş hadisi (eğlence sözünü) satın alır. İşte onlara küçük düşürücü bir azap vardır.²

Bu mübarek ayetlerde şu konulara işaret edilmiştir; evvela Kur'ân-ı Kerim hakkında tamamen şüpheleri giderdikten sonra, inanan veya inanmayanların durumları ve her ikisinin de nasıl bir sonuca varacakları açıkça bildirilmektedir. İnsan inanıp inanmamakta tamamen muhayyer bırakılmış

1- Taha, 132

2- Lokman, 1-6

tır. Bunun için ulaşacağı sonuca da katlanmak zorundadır.

Ona İshak'ı hediye ettik, üstelik (torunu) Yakub'u da (verdik). Hepsini de iyi insanlar yaptık. Onları, emrimizle doğru yolu gösteren önderler yaptık ve onlara hayırlı işler yapmayı, namaz kılmayı ve zekât vermeyi vahyettik. Onlar bize kulluk eden(insan)lardı.¹

Bu mübarek ayette namazın insanı her türlü kötülüklerden alıkoymasını istemektedir. Eğer namaz kılan bir insanda bu sıfat yoksa ona kızarak namaz terk edilmez. İnsanın görevini iyi şekilde yapmaktır.

“Namaza çağırıldığınız zaman onu eğlence ve oyun yerine koydular. Düşüncesiz bir topluluk oldukları için böyle yaptılar.”²

Namazla alay edenler zalim olarak nitelendirilmiştir.

Evet kardeşlerim, görüldüğü gibi namaz çağrısına kulak verenler, ayrı bir tarafa, onunla alay edenler ayrı bir tarafa konulmuştur. Bütün bunları anlamak için müçtehit olmaya gerek yoktur, birazcık akleden insan bunları görebilir.

Onlardan ölmüş olan hiçbirine asla namaz kılma, kabri başında durma! Şüphe yok ki onlar Allah ve peygamberini inkâr ettiler ve onlar fasık olarak öldüler.³

Ey iman edenler! Cuma günü namaza çağırıldığı (ezan okunduğu) zaman, hemen Allah'ı anmaya koşun...⁴

Güneşin zeval vaktinde ve akşam karanlık basınca, fecir çağında şüphe yok ki sabah namazı tanıklıdır.⁵

1- Enbiyâ, 72-73

2- Mâide, 58

3- Tevbe, 84

4- Cum'a, 9

5- İsrâ, 78

Evet kardeşlerim, Kur'ân-ı Kerim'de 70 kadar ayetin namaz hakkında olduğu, birçok Kur'ân tefsircisi tarafından ittifakla kabul görmekte ve bunun inkarı da mümkün görülmemektedir.

Kur'ân-ı Kerim'in hüküm ve ayetlerine ben Alevîyim diyen bir kimse herkesten daha çok inanmalıdır. Çünkü Kur'ân-ı Kerim, Ebu Süfyan'ın ve Ümeyyeoğulları'nın evine değil, Hz. Muhammed (s.a.a) ve Haşimilerin evine inmiştir. O evde ise Şah-ı Merdan İmam Ali, Fatıma Sıddıka annemiz, İmam Hasan ve İmam Hüseyin gibi cennet gençlerinin efendileri vardır. Ehlibeyt mezhebi dışında olanların Peygamber'den (s.a.a) asırlarca sonra dünyaya gelen müçtehitleri varken, biz Ehlibeyt mezhebi tabilerinin Hz. Peygamber Muhammed Mustafa'yla başlayıp asırlarca birbirinden kopmadan devam edegelen On İki İmamı vardır. Akıselim olan bir Alevînin bunları bir kenara bırakması ve bunu göz ardı etme olanağı yoktur.

Hünkâr Hacı Bektaş-ı Velî'nin Makalat'ında şöyle yazılıdır; Abdullah İbn Abbas'a sen Kur'ân'da namazın beş vakit olduğuna dair bir ayet gördün mü? sorusuna o, gördüm der ve şu ayeti okur:

Öyle ise akşama girdiğiniz zaman da, sabaha erdiğiniz zaman da tespih Allah'ındır (O'nun şanının yüceliği anılır). Göklerde ve yerde, günün sonunda da, öğleye erdiğiniz zaman da hamt, O'na mahsustur.¹

Bütün bu deliller gösteriyor ki namaz öyle korkulacak bir şey değildir; bilakis Allah'ın kesin bir emridir. O zamanda biz Alevîler adına namazı inkâr edenler, asla Alevî olamazlar. Onlar ya bu konuda oldukça cahiller, ya da kasıtlı olarak birilerinin güdümünde bu görevi yerine getirmektedirler.

1- Rum, 17-18

Bazı putperestler Resul-ü Ekrem'in huzuruna gelerek şöyle dedikleri kayıtlıdır: Ya Muhammed bizim şu üç şartımızı kabul edersen, biz de İslâm'ı kabul ederiz. "Bize izin ver, bir yıl daha kendi putlarımıza tapıalım. Namaz bizlere çok ağır gelmekte, izin ver bizler namaz kılmayalım. Son olarak bizden büyük putumuzu kırmamızı istemeyiniz" deyince Allah Resulü onlara şöyle buyurdu: "Bu söylediklerinizden sadece üçüncü şartınızı kabul ederim. Çünkü o putu siz kıramazsınız, onu biz kırarız ama diğer şartlarınızı kabul etmem, çünkü içinde namaz olmayan din, din değildir."

Şimdi de On Dört Masum'un namaz hakkında neler buyurdıklarına bir bakalım:

Hz. Peygamber şöyle buyurmuştur:

Namaz dinin direğidir, kim onu bilerek terk ederse dinin temelini yıkmış olur, nasıl ki bir bina direksiz olmazsa içinde namaz olmadan da din olmaz.

Namaz dinin en büyük hükümlerindendir. Allah Teala'nın hoşnutluğunun kaynağı namazdır.

Namaz kılanı bütün melekler sever. Çünkü namaz hidayete erme aracıdır.

Namaz bir insanın imana kavuşma vesilesidir. Namaz Allah'ı tanıtan bir ışıktır.

Hiç şüphesiz namaz hakkında Resul-ü Ekrem'in söyledikleri çoktur. Ama biz bununla yetindik, Allah Resulü ne buyurmuşsa o Allah'ın emridir, imanlı bir kimsenin de buna itiraz hakkı yoktur.

Hz. Ali (a.s) namaz hakkında şöyle buyurmakta:

Sizlere dinin direği olan namazı tavsiye ediyorum.

Sakin ondan gafil olmayın, namaza ilgisiz kalmayın.

Siffin Savaşı'nda namaz için savaşa ara verilmesine itiraz eden birisine "Biz bunlarla (Muaviye ve taraftarları ile) namaz için savaşılmaktayız."

Hız. Fatıma (a.s) namaz hakkında şöyle buyurmakta:

Allah Teala namazı kibirden ve nifaktan uzaklaşmamız için farz kıldı. Zekâtı da nefsinizin temizlenmesi ve rızkınızın artması için farz kıldı.

Sevgili kardeşlerim belki çoğunuz kaynakları merak ediyorsunuzdur. Kaynaklara kitabın sonunda yer vereceğiz.

İmam Hüseyin (a.s) Kerbelâ denilen o musibetli yerde Hür ile karşılaştıklarında aralarında şöyle bir diyalog geçer: Hür İmam Hüseyin'e: "Ben Abdullah İbn Ziyad tarafından gönderildim, görevim seni tutuklamaktır." der. İmam'ın: "Ya gelmezsem?" cevabına üzülererek "O zaman zor kullanmak zorundayım." der. İmam tam bu sırada namaz zamanının geldiğini fark eder ve der ki: "Şimdi namaz zamanıdır." Onu namaza davet eder. Konuşmayı namazdan sonra sürdürüelim der. Hür bu davranış etkisinde kalır. Savaşta İmam Hüseyin'in tarafına geçer ve şehit olur.

İmam Hüseyin Aşura günü savaşın tam da kızıştığı bir zamanda namaz zamanı geldiğinde büyük bir hassasiyet göstererek namaz için zaman ister. Düşman namaz için fırsat vermese dahi İmam namazını kılar. Bu ameller ne Muaviye'de vardır ve ne de oğlu Yezid'de. Bu amele sahip olanlar Alevîliğin hak halifeleri ve hak imamlarıdır.

İmam Zeynelabidin (a.s) namaz hakkında buyurur ki:

Bir insanın dualarının kabulünü önleyen günahlar şunlardır: Kötü niyetli olmak, insana ikiyüzlü davranmak, duasının kabul olmayacağına inanmak, farz ve vakit namazları keyfi olarak geciktirmek, iyilik ve sadaka ile Allah'a yaklaşmayı terk etmek, konuşurken küfürlü konuşmak.

İmam'ın namazı terk etmek şöyle dursun bir mani olmadan geciktirmeye bile izin vermediği görülmektedir.

Cabir, İmam Muhammed Bâkır'e (a.s) şöyle sorar: "Ey Peygamber'in torunu, bir insan sizleri sevdiğini söylese bu

yeterli midir?" İmam "Allah'a andolsun ki o yetmez; ancak bizi sevenler, bizim izimizde giderler, Allah'ın emir ve yasaklarına uyarlar, tevazu ve alçak gönüllülükle farz orucu tutup namazlarını kılarlar, anne ve babaya karşı saygılı olurlar, fakirlere Allah için yardım ederler. İşte bizi sevenler bu sıfatları taşıyanlardır." buyurmuştur.

Bu sözler ve nasihatler, Alevîliğin hak ve masum imam-ları tarafından söylenmiştir. Biz ne zaman bu sözleri dikkate alırsak işte o zaman sıkıntılardan kurtulacağız.

İmam Cafer Sadık (a.s) namaz hakkında buyurur ki:

Namazı hafife alan bizim şefaatinize erişemez.

Namazı hafife alma sorulduğunda da geciktirilme şeklinde açıklamışlardır.

İşte bunu diyen, Alevîliğin bizzat mezhep imamıdır. Bu sözler uydurulmuş sözler değildir. Bunlar güvenilir kaynaklarda nakledilmiş sözlerdir.

İmam Musa Kâzım (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Bir insanın Allah'ı gereği gibi tanınması; onu Allah'a yaklaştıracak amel olan namazı kılmasıdır, anne ve babaya iyilik etmesidir, tüm bencilliklerden kurtulmasıdır."

İmam Rıza (a.s) namaz hakkında şöyle buyurur:

Namazın cemaatle kılınması Allah'a ihlasla teslim olmaktır.

Allah Teala Kur'ân'da şu şeyleri birlikte istemiştir; namaz ve zekâtı, anne-baba ve akrabaya ihtiramı.

Dolayısıyla zekât vermeyenin namazı kabul olmaz.

İmam Muhammed Taki (a.s) şöyle buyurmakta:

Kim Allah'a kalben inanırsa Allah O'nu sevindirir. Kim namaz kılar O'na teslim olursa, Allah işlerinde ona yeter. Allah'a bel bağlamak müminin kalesidir.

Allah'a tevekkül etmek kötülüklerden kurtulmaktır.
Din izzettir, ilim hazinedir, susmaksa murattır.

İmam Ali Naki (a.s) Abbasî Halifesi Mütevekkil zamanında imamet görevini üstlenmişti; yani zamanının imamıydı. Zamanın halifesi İmam'ı devamlı gözaltında tutuyordu. Bir gün İmam'ı huzuruna çağırır. İmam da bu davete icabet etme zorunda kalır. Halife'nin sarayına vardığında namaz vakti de gelmiş olur. İmam görüşmeye ara verir ve yanındakilerle namaza durur. Halife'nin adamlarından biri Halife'nin gözüne girmek maksadıyla "Ey Halife, sen ne zamana kadar bu İmam'a müsamaha göstereceksin." der. İmam bu sözden incir ve o adama "*Allah seni yok etsin.*" der. Çok geçmeden adam yere yığılır ve ölür.

İmam Hasan Askerî (a.s) de Abbasî halifesi Mutemed'in zamanında yaşar: İmam Mehdi'nin ondan geleceğini duyduklarından dolayı İmam'ı hep zindanda ve göz hapsinde tutmuşlardır. Halife, İmam'ın zindanda neyle meşgul olduğunu sorduğunda Halife'nin adamları da zamanının çoğunu namaz kılarak geçirdiğini kendisine haber verirler. Bu imamımızın da namaza ne kadar önem verdiği ortadadır.

İmam Mehdi (a.s) de buyurur ki:

Hiçbir ibadet namaz kadar şeytanın burnunu yere sürtmez. Siz de öylesine namaz kılın ki şeytan size yanaşmaya cesaret etmesin.

Evet kardeşlerim, buraya kadar aktardığımız ayet ve hadislerden şunu anlıyoruz ki bütün nebiler, mürseller, imamlar, evliyalı, yatırlar Allah Teala'nın emrine uyarak namaz kılmış, oruç tutmuş, zekât ve humus vermiş, hacca gitmiş ve farz olan bütün amelleri yerine getirmişlerdir. Bunun inkârı mümkün değildir. Ancak her devrin insanları zamanlarındaki hüküm ve emirlere göre bunu yerine getirmişlerdir. Ama sevgili peygamberimizden sonra bu farz

ameller Kur'ân'ın hükümlerine uyularak ya da ondan hüküm çıkaran imamlara uyularak yapılmaktadır.

Anadolu'ya baktığımızda başta İslâm dinini yaymak için Anadolu'ya gelen Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli orucunu tutmuş ve şüphesiz namazını da kılmıştır. Mevlana Hazretleri, Ahi Evran Baba, Hacı Bayram-ı Veli gibi Haydar-i Sultan, Abdal Musa Sultan, Karaca Ahmet Sultan gibi tüm İslâm'ı temsil eden bu mübarek insanlar, hiç şüphesiz oruç tutmuşlar ve namaz da kılmışlardır. Bütün dünyada olduğu gibi evliyalardan diyarı olan ülkemizdeki türbelerde de mescitler vardır. Bunlar ne içindir? Elbette ki namaz içindir. Yoksa durup dururken boşuna Mescid-i Aksa, Mescid-i Haram, Mescid-i Nebi denmemiştir bu kutsal yerlere. Hatta birçok sahabede olduğu gibi On İki İmam'ın da içinde namaz kıldıkları mescitler mevcuttur. Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli namaza o kadar âşık idi ki darı çeçin üstünde iki rekât namaz kılmakla imtihan edildi. Sözü bizim aramızda çok meşhurdur. Biz bunları kafadan uydurmuyoruz. Tarih bunu böyle haber vermektedir.

Şimdi Allah'ın emri bu iken, On Dört Masum'un emirleri böyle iken, insanları Allah'a kul olmak ve bu doğrultuda bir olmaya çağırırken, elinde içki bardakları düşmeyen, hayatında bir defa olsun alını secdeye gelmeyenler bizden ne ister diye düşünmemiz gerekmez mi? Allah rızası için olan namazdan neden korkarlar? Hem de Alevîlik adına Alevîliğin orucu namazı yoktur derken delilleri nedir, ya da Alevîliğe bu kötülüğü yapmaya ne hakları vardır? Bunu sormak bizim hakkımız değil midir? Şunu bilmekte yarar vardır sanıyorum ki zararın neresinden dönebilsek kârdır. Yoksa sazla sözle din olmaz. Alevîliğin asıl dini İslâm, kitabı Kur'ân'dır. Alevîliğin namazı yoktur demek cehaletin ta kendisidir.

Biz Alevîlerin peygamberi Hz. Muhammed'dir (s.a.a). On İki İmam bizim hak imamlarımız ve hak halifelerdir.

Bundan başka bir Alevîlik yoktur. Birileri Alevîlik ve Kızılbaşlık gibi bize ait olan adları kullanarak içimize kadar girip bizim camiye, mescide, âlime ve namaza ihtiyacımız yoktur, bunlara karşılık cem evimiz, pirimiz ve niyazımız vardır; bizler Müslüman değiliz, demekteler. Ve asıl yüzlerini Anadolu Alevîliği altında saklamakta ve çekinmeden de Alevîlikle ilgisi olmayan Zerdüşť ve Şamanlardan kalan inançları dile getirmekteler. Burada iki yol görünmekte; biri hak, diğeri ise batıl yol. Batıl yola gidenler de, hakkı savunanlar da bellidir. Allah Teala insanı seçme konusunda özgür bırakmıştır; dileyen hakkı, dileyen de batılı herhangi bir zorlama olmadan seçebilir; ama seçtikten sonra gerekleri ne ise yerine getirmelidir. Bundan sonra yaptığı ve yapamadığı tüm şeylerden sorumludur.

Bir insana günlük 17 rekât namaz farzdır. Namaz sadece Allah için kılınmalıdır; başkaları için içine karışırsa bu peygamber veya imamlar da olsa şirke girer. Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin makalatında şöyle yazılıdır:

İman edenlerin zaafı namazdır, oruçtur, zekâttır, haktır. Amel Allah'a iman edip O'nu anmak, temiz olmak, nefsimizi yenmek, olgun bir insan olmak, anne ve babaya iyilik etmek, çocuklara da İslâm'ı öğretmektir.

Evet kardeşlerim, ortada bu kadar açık hükümler varken acaba bu bazı kişilerin hem de biz Alevîler adına bu denli insan hayatında önemli olan namazdan, oruçtan bu derece korkmaları nedendir? Biz Alevîleri bu ibadetten uzak tutmaları niçindir? Acaba bu çırpınışları hayra yormak mümkün müdür? Namaz ve oruç insana birlik olmak, dinlemesini bilmek, maddî ve manevî dayanışmaları sağlamak bakımından da yararlar sağlamaktadır. İnsanın fıtratına aykırı olan hiçbir tarafı yoktur. Orada sağlanan mükemmel eşitliği başka tarafta bulmak mümkün değildir. Zekât ve fitre vererek kısmî de olsa sosyal dayanışmalarda bulunmak,

namaz ve orucun insana tattırdığı duygularla mümkün olmaktadır. Peki, bunca doğrular varken o zaman bu namazdan korkanların kuşkuları nedir? Bütün bunlar üzerimizde oynanan oyunlar değil de nedir? Bugün biz Alevîlerin okumuş avukatı, öğretmeni, doktoru, amiri ve memuru vardır. Ama bir birliği var mıdır? Hayır, maalesef yoktur. Bu da bize bir gerçeği göstermektedir; eğer hakkı tanıyıp o doğrultuda yürürsek o zaman bu sorun büyük ölçüde hallolacaktır.

İslâm'ın özü olan bir inancın kendi değerleriyle savaşması düşünülemez. İçimize sızmış bazı din düşmanları bunu yapmakta, bizler de ne yazık ki onların arkasından gidip Yezid ve izleyenlerin ekmeğine yağ sürmekteyiz. Ne olur gelin Kerbelâ'da her şeyini feda eden yüce imamımız Hz. Hüseyin'in (a.s) feryadına kulak verelim ve cedd-i Resulullah'ın dinini doğru yerden alıp, hayatımıza uygulayalım ki, onunla aynı yerde buluşalım; yoksa onun karşısında olanlarla buluşuruz. Bu ise bir Alevî için en büyük ardır.

Bizim Anadolu'da velilerimiz, Fuzuli ve Yunus Emre gibi şairlerimiz vardır. Pir Sultan Abdal, Kul Himmet, Şah Hatayi gibi ozanlarımız vardır. Anadolu'da Alevîliği bunlardan soyutlamak mümkün değildir.

Sevgili Peygamberimiz "Cahilin alametleri nelerdir?" sorusuna şöyle cevap buyurdu:

Cahil ile dost olursanız sizi zahmete düşürür, ondan uzak dursanız küfür eder, size bir şey verirse minnet eder, sen bir şey verdiğinde nankörlük eder. Zengin olduğunda katı yürekli olur, fakir olduğunda inkâra kalkışır.

Münafık hakkında buyurur ki:

Onların alameti dördttür. Batını bozuktur; dili kalbiyle, sözü ameliyle ve içi de dışıyla çelişir.

Yine buyurur ki:

(Halk ilmin değerini bilmezlerse) İlim halktan alınmaz, âlimler alınır. Âlim kalmadığında ise halk, cahilleri kendilerine önder seçer ve dinî hükümleri onlardan sorar. Onlar da bilmeden fetva verirler, böylece hem kendileri sapar, hem de başkalarını saptırırlar.

Bir adam gelip: *"Ya Resulullah, bana nasihat et."* dediğinde Resulullah şöyle buyurdu: *Sana işkence yapsalar, ateşte yak-salar da Allah'a şirk koşma.*

Hız. Ali (a.s) buyurur ki:

Biz Allah'ın dininin hazinedarları ve ilim kandilleri-yiz. Bizden bir kandil söndüğünde diğeri yanar.

Yine buyurur ki:

Dünya dört şeyle ayakta durur, ilmiyle amel eden âlim, iyiliklerini yayan zengin, öğrenmekten çekinmeyen cahil, ahiretini başkalarının dünyasına satmayan fakir.

İmam Hüseyin (a.s) buyurur ki:

Ey insanlar özür dileyecek hareketten sakının, zira mümin kişi ne suç işler ve ne de özür diler. Ama mü-nafık ise her gün suç işler ve her gün de özür diler.

İmam Zeynelabidin (a.s) buyurur ki:

Salih insanların meclisi insanı iyiliğe götürür, akılı ve adabı çoğaltır.

İmam Cafer Sadık (a.s) buyurur ki:

Dünyayı üç şeyle ayakta tutar. Ateş, tuz ve su.

Yine buyurur ki:

İnsanlar üç kısımdır, Allah'ın birliğine inananlar, Allah'ı inkâr edenler ve Allah'ı bir şeye benzetenler. Allah'ı inkâr edenler batıl üzeredirler. Allah'ın varlığına inananlar hak üzeredirler. Onu bir şeye benzetenler müşriktirler."

İmam Muhammed Bâkır buyurur ki:

Kim bir hidayet kapısını (halka) tanıtırsa (iyi bir gelenek meydana getirirse), onunla amel edenlerin sevabı miktarınca ona sevap yazılır ve onların sevabından da bir şey eksilmez. Kim de bir sapıklık kapısını halka tanıtırsa (kötü bir gelenek oluşturursa), o sapıklıkla amel edenlerin tümünün cezası kadar cezası olur ve onların cezasından da bir şey eksilmez.

Evet kardeşlerim, işte Alevîlik bu sözlerle ölçülmelidir. Bunun başka bir izahı yoktur.

İSLÂM'DA ORUCUN YERİ NEDİR?

Evet kardeşlerim, biz Alevîleri yönlendirenlerin ya da yön vermeye gayret edenlerin bizim için korktukları ikinci şey de oruçtur. Biz namaz da olduğu gibi oruç hakkında da Allah'ın emri nedir, sevgili peygamberimizin ve On İki İmam'ın bu konudaki hadis ve nasihatleri nelerdir, onları vermeye çalışalım ki bu mesele hakkında da doğru olanı bulalım.

Ey iman edenler, sizden öncekilere yazıldığı gibi, oruç size de yazıldı. Umulur ki sakınırsınız; sayılı günler. Artık sizden kim hasta ya da yolculukta olursa, tutamadığı günler sayısınca başka günlerde tutar. Zor dayanabilenlerin üzerinde bir yoksulu doyuracak kadar fidye vardır. Kim gönülden bir hayır yaparsa bu da kendisi için hayırlıdır. Oruç tutmanız -eğer bilerseniz- sizin için daha hayırlıdır.

Ramazân ayı... İnsanlar için hidayet olan Kur'ân, onda indirilmiştir; insanlara yol gösterici, doğrunun ve hakkı batıldan ayırmanın apaçık delillerini kapsayan Kur'ân. Öyleyse sizden kim bu aya şahit olursa onu tutsun. Kim hasta ya da yolculukta olursa, tutamadığı günler sayısınca diğer günlerde tutsun. Allah, size kolaylık diler, zorluk dilemez. Bu, sayıyı tamamlamanız içindir. Ve sizi doğru yola ulaştırmasına karşılık Allah'ı büyük tanımanız içindir. Umulur ki şükredersiniz.¹

1- Bakara, 183-185

Sevgili kardeşlerim, örnek olarak verdiğimiz ayetler orucun farz olduğunu, mübarek ramazan ayında tutulması gerektiğini, hastalar, yolcular için kolaylık gösterildiğini, oruç sayesinde insanın muttakiler seviyesine yükselebileceği açık ve herkesin anlayabileceği bir şekilde belirtilmiştir. Farz olan bütün amelleri bildirirken ey inananlar diye başlar aye-i kerime. Demek ki oruç da, namaz da inananlara farzdır. İnanmayanların durumu ise Allah'a aittir ve hüküm ortadadır. Ben anlamadım, bilemedim demenin bir faydası yoktur. Buna ya inanırsın ya da inanmayanlarla beraber inanmazsın.

Şimdi Kur'ân-ı Kerim'in asıl öğretmenlerine başvuralım. Bakalım onların bu konudaki hadis ve nasihatleri nelerdir. Onları okuyalım, hep beraber doğru olanı onlardan dinleyelim. Yine elimizde bulunan değerli kaynaklardan edindiğimiz Ehlibeyt öğretilerine başvuralım ve Sevgili Peygamberimizin oruç hakkındaki buyruklarına bir göz atalım. Buyurur ki:

Ey insanlar, Allah'ın rahmet mağfiret ve bereket ayı size gelip yaklaşmaktadır. Bu ay öyle bir aydır ki, Allah nezdinde ayların en faziletlisidir. Saatleri saatlerin en hayırlısıdır. Geceleri gecelerin en hayırlısıdır. O öyle bir aydır ki siz onda Allah'ın keramet ehlinde olduğunuz, sizin nefesleriniz bu ayda tespih olur. Uykunuz ibadet olur. Bu ayda amelleriniz makbul olur, dualarınız kabul olur. Bu ayda Allah oruç tutup Kur'ân okuyan kişinin günahlarını affeder. Zira bedbaht kişi o kişidir ki bu büyük ayda Allah'ın bu mağfiretinden mahrum kala. Herkes bilsin, bu aydaki açlıkla kıyamet gününün açlığını hatırlayın, fakir ve yakınlarınıza yardım edin, kötü sözlerden dilinizi koruyun, size helal olmayandan sakının, namaz vakitlerinde ellerinizi dua etmek için kaldırın, yetimlere karşı şefkatli olun, bilin ki sizin bedenleriniz yaptığınız amellerin rehinindedir. Öyle ise onu rehin olmaktan kurtarın, bilin ki bu ayda inananlar için cennet kapıları, açıktır. Öyle

olun ki sizin yüzünüze kapanmasın. Bu ayda son baharda ağaçların yaprakları nasıl dökülürse, insan da tüm günahlarını öyle dökebilir...

Bu üstün ve yüce sözleri tüm kaynaklarda bulmak mümkündür.

Allah aşkına bu sözlere kulak verelim. Bu sözler benim ya da falan kişinin sözleri değildir. O yüce ve kâmil insana ümmet olma konusunda samimiysek ne oldukları belli olmayan insanların, aslı astarı olmayan bir kısım temelsiz görüş ve düşüncelerini Resul-ü Ekrem'in emirlerine tercih etmeyelim. İnkârcıların peşinde bir olmak yerine gelin Allah'ın Resulü'ne ümmet olarak, Kur'ân ve Ehlibeyt yolunda olalım. Onların yolunda ömrümüzü geçirelim; onların tarif ettikleri gibi ibadetlerimizi yerine getirelim. O zaman gerçek bir Alevî olduğumuzu ortaya koymuş ve onlara yakışır talipler ve tabiler olmuş oluruz. Bu yolda bir olursak Selman ve Ebuzerler gibi oluruz; hem Allah'ı, hem de Muhammed ve Âl-i Muhamed'i razı etmiş oluruz.

Hız. Ali (a.s) oruç hakkında şöyle buyurur:

Allah Teala orucu insanların ihlâsını imtihan etmek için farz kıldı. Her şeyin bir baharı vardır insan ruhunun baharı da ramazan ayının orucudur.

Ey erenler, yazıklar olsun o taş kalpli insanlara ki bunca gerçeklere rağmen, inanan insana farz olan oruç, namaz ve diğer emirlere karşı çıkıp, her türlü yasaklanmış ve haram olan şeyleri çekinmeden ve en ufak bir ar etmeden yapıp biz de Alevîyiz, biz de Hız. Ali'yi seviyoruz diyorlar. Oysa insan olan sevdiğine uyar. Eğer böyle bir sevgi muteber olsa Yezid ve Ebu Leheb bizden öne geçer. Sevgimiz amelimize yansmazsa bunun hiçbir değeri olmaz. Çünkü Allah, Kitab-ı Kerim'inde **“De ki: Allah'ı seviyorsanız bana uyun.”** dedirtmekte son peygamberine.

İmam Zeynelabidin (a.s) ramazan ayı hakkında şöyle buyurmakta:

Ramazan ayının ilk günü velilerin ve inananların bayramıdır. Zira bu günden başlayarak insan nefsi arzuları azaltmakta ve huzur bulmaktadır. Diğer günlerde devamlı midemizi düşünerek bütün gün madde peşinde koşarken bu ayın hürmetine bu gün ahiret seferi için faydalı şeyler peşindesin. Bugünün muhasebesini yaparak şahadet yolunu öğrenme peşindesin.

Kardeşlerim, bu sözler imam sözüdür, bu sözlerin üstüne söz olmaz. Bunlar hem bu dünyada nasıl yaşanmalıdır onu bilirler, hem de ahiret hakkında yakın sahibidirler. Biz Alevîliğimizi bu sözlere vurmak zorundayız. Çünkü bunlar mizandır; bizim için en hayırlı olan da bunlardır.

İmam Muhammed Bâkır (a.s) oruç hakkında şöyle buyurmakta:

Ey insanlar, bilin ki ramazan ayı hilali doğunca, şeytanlar zincire vurulur, rahmet kapıları açılır, cehennem kapıları kapanır. Bu ayda dualar kabul olur. İftar zamanı geldiğinde oruçlu olanlar özgür olur. Allah onları ateşten korumuştur. Her gece bir melek şöyle seslenir. "Ey insanlar, af dileyen var mı?" Bu ayda kim yetimleri ve yoksulları yedirip içirir, onlara bağışta bulunursa Allah da o kula mükafat verir.

Kardeşlerim, bu sözler Resul-ü Ekrem'in temiz soyundan gelen imamlara aittir. Bunlar, kerem sahiplerinin sözleridir. Bu Ebu Süfyan oğullarının, Muaviye ve Yezid'in, Emevîlerin, Abbasîlerin sözleri değildir; o ağızlardan böyle hikmetli sözler çıkmaz. Çünkü şarap çanağı şarap kokar; gül suyu kabı da gül kokar. Bu temiz isim olan Alevîliği taşıyanın, Alevîğin sahibi olanların sözlerine, izlerine ve emirlerine göre hareket etmelidir. Alevîlikte samimi olan kardeşlerimiz bu sözleri dinlemek zorundadır. Bizim için bir yol var,

o da budur. Eğer bunları hakkıyla yapamazsak mahşer günü mutlaka bundan sorumlu tutulacağız.

İmam Cafer Sadık (a.s) oruç hakkında şöyle buyurmakta:

Andolsun günün ışığına, ondan ışık aldığı ardına düşün seyrettiği zamana, aya, geceye ve göğe, onu bir nizam üzere kurana, yeri döşeyene ve insanların azalarını tamamlayana, her kim özünü arındırmış ise o kurtulmuştur. Ama kim özünü kirletmiş ise o da ziyan etmiştir. Bilin ki oruçlu olan bir kimse İslâm'dan çıkmadıkça, onun her hali ona ibadet olur. Onun uykusu da ibadettir. Her kim bir nedeni olmadan orucunu bozarsa, o kişiden iman ruhu uzaklaşır.

İmam'a "Orucun asıl manası nedir?" diye sordular. İmam şöyle buyurdu:

Yüce Allah fakirle zenginin birbirlerine eşit olması için orucu farz kılmıştır. Çünkü zengin daima istediğine sahip olmuştur. Allah Teala da kulları arasında dengeyi sağlamak istemiştir.

Kardeşlerim, bunları buyuran imam, Alevîlerin mezhep imamıdır. İnsan bunlardan fitratına uygun manalar çıkarmalıdır. Bir kimsenin Alevî olup da imamına uymaması akıl işi değildir. Hem birini imam olarak kabul edeceksin, hem de onun buyruğu dışında hareket edeceksin, bu olur bir iş değildir.

İmam Rıza (a.s) oruç hakkında şöyle buyurmaktadır:

İman, farz olan orucu tutmak, namaz kılmak, zekât vermek, haccı yerine getirmek ve haram olan her şeyden kaçınmaktır. Bu, dille ikrar etmek, kalple inanmak ve bedenen de amel etmekle mümkündür.

İmam yine buyurur ki:

Oruç tamamen nefis-i emmareden arınmaya sebep olur. Oruç, dünyada insanlara bir öğüt olup ahiret için bir kılavuz kazanmak için farz kılınmıştır.

Değerli kardeşlerim, hiç şüphesiz diğer imamlarımızın da bu konuda mübarek sözleri vardır; biz oruç hakkında bu kadarıyla yani imamlarımızın hadis ve nasihatleri ile yetinmekteyiz.

Şimdi de Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin bu konudaki görüşlerine bakalım. Hünkâr buyurur ki:

Allah Teala Âdemoğullarını dört bölük kıldı. Birincisi abitlerdir. Bunlar şeriat kavmidirler, asılları yeldir, yel hem saf ve hem de kavidir. Zira yel esmeyince taneler samandan ayrılmaz. Eğer yel olmasaydı şu âlemin nizâmı helak olurdu. Şeriat öyle bir kapıdır ki Allah yerde ve gökte ne varsa bütün nesillerin varlığını Kur'ân'da belirtmiştir. Bu Allah'ın şeriatıdır.

Kendisini Hacı Bektaş-ı Veli'ye nispet verip de kahrolsun şeriat diyenlere şaşdırmamak elde değil. Bu konuyu ilerde ele almaya çalışacağım.

Gayb'ın (görünmez bilginin) anahtarları, O'nun yanındadır, onları O'ndan başkası bilmez. (O) karada ve denizde olan her şeyi bilir. Düşen bir yaprak, ki mutlaka onu bilir, yerin karanlıkları içinde gömülen tane, yaş ve kuru hiçbir şey yoktur ki, apaçık bir kitapta olmasın.¹

Hünkâr bu ayeti vererek şöyle buyurur:

Bunun içindir ki, sakın ola ki Kur'ân ilmi senin içinde olup da sen onun dışında kalasın ya da sen içinde olup da Kur'ân dışarıda kalsın. Bilin ki İblis emre uymadı, ona lânet okudu; oysa İblis'te ilim vardı. Ama o bu ilmin dışında kaldı. Abitlerin asıl itaatleri namazdır, oruçtur, zekâttır, hacdır. Bu kişiler şeytanın amelinden uzaktırlar. Siz bilin ki bir kuyuya bir damla murdar nesne, içki damlasa o kuyunun suyunu bir defada boşaltılsa, yere dökülse, o suyla ot bitse o otu

1- En'âm, 59

bir koyun yese, o koyunun eti mümin kimselere haram olur. Çünkü orada şeytanın ameli mevcuttur.

Şeytan, şarap ve kumar ile aranızda düşmanlık ve kin sokmak, sizi Allah'ı anmaktan ve namazdan alıkoy-mak istiyor. Artık (bunlardan) vazgeçecek misiniz?¹

Hünkâr şöyle devam etmekte:

Resul-ü Ekrem buyurur ki: Bir kul Allah'a kırk makamda erer, ona dost olur; bunun on makamı şeriatin içindedir, on makamı tarikatın içindedir, on makamı hakikatin içindedir, on makamı marifetin içindedir. Şeriatin evvel makamı amentü billahi, Allah'a peygamberlere, meleklerle, kitaplara, ahiret gününe iman getirmektir. Namaz kılmak, oruç tutmak, hacca gitmek, zekât vermek, helal rızıktan yemek, Allah'ın emrine uygun nikâh üzere evlenmek, ibadetten cemaat olmak, Allah yolunda emr-i maruf, nehy-i münkeri uygulamak, tevella ve teberraya uymak, İslâm'ı yaşamak. Bunlar şariat babındadır.

Tarikat babı, bütün kötülüklerden, nefs-i emmareden arınmak, tüm günahlardan tövbe etmektir.

Marifet makamı da edeptir, sabırdır, kanaattir, utanmaktır, cömertliktir, kendi özünü bilmektir.

Hakikat makamı toprak gibi, su gibi olmak, Allah yolunda vahdete önem vermek, (yani Allah yolunda bir olmak), tüm güzel amellerle Allah'a ulaşmaya gayret sarf etmektir. Kim bu amellerin birini yapmazsa diğer amelleri de batıl olur.

Hünkâr devamla şöyle der:

Marifetli can, erenlerin canıdır. Tevhit taçtır, ibadet takvadır, Müslümanlık rahbet-i İslâm'dır. Kâbe'ye giden bir kılavuz gerek, oysa gönüllere Kur'ân yeter. Ey

1- Mâide, 91

müminler, bilmiş olun ki nice insan vardır ki onlar din düşmanındırlar. Bir niceleri vardır ki, onlar can düşmanındırlar. Bir niceleri vardır ki onlar mal düşmanındırlar, sizin en büyük düşmanınız sizi Allah yolunda alıkoyan şeytandır. Tüm inananlara dünya ve ahiret mutluluğunu bağışlayan, Allah'ın gönderdiği son din İslâm Dini'dir. Bunun başında namaz ve oruç gelmektedir. Oruç hem sağlık ve hem de ahlâk bakımından insana en güzel yardımcıdır.

Evet kardeşlerim, görüldüğü gibi bu sözler Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'ye ait olduğu söylenen sözlerdir. Yine Ehlibeyt'e ait kaynakları okuduğumuzda oruç hakkında şu sözleri görmekteyiz:

Oruç insanoğlunu insanlaştırıcı hükümlerden biridir. Diğer ilâhî hükümlerde olduğu gibi orucun tüm yararlarını bilmek herkes için mümkün değildir. İnsanoğlu sınırlı bilgiyle onun tüm gizli sırlarını bilme imkânı yoktur, orucun hem maddî, hem de manevî ve ruhsal faydaları vardır. İnsanı mükemmelliğe doğru götüren orucun tıbbî ve sıhî yararları da vardır. Midenin dinlenmesini sağlar. Kur'ân da gördüğümüz gibi "umulur ki siz bu sayede muttakilerden olursunuz." buyurulmuştur. Bu tek başına orucun fazileti hakkında çok şey ifade etmektir. İnsan iradesine güç kazandırmaktır. Oruç tüm nefsî arzuların insanı arındırır, oruç ayında tüm kötülükler azalır. Oruç insana sabrı öğretir. Sabrın ise insan ahlâkında büyük rolü vardır. Oruç bir insana aza razı olup azla yaşanabileceğini öğretir. Oruç insana darda kalmış fakir ve yoksul insanların durumunu hatırlatır. Onların da dertlerini paylaşma duygusunu öğretir. Oruç ayı Kur'ân'la dayanışma, Allah'a yönelme, tüm günahlardan arınma ve kendi özünü ıslah etme ayıdır.

Evet canlarım, bilindiği gibi oruç ayının en önemli hususlarından biri bu ayda Kadir gecesinin olmasıdır. Bu gecenin hürmetine Allah Teala Kadir Suresi diye bir sure indirmiştir.

Biz o (Kur'a)n'ı Kadir gecesinde indirdik. Kadir gecesinin ne olduğunu sen nereden bileceksin? Kadir gecesi bin aydan hayırlıdır. Melekler ve Ruh, o gece Rablerinin izniyle her iş için iner de iner. Esenliktir o, ta tan yeri ağarınca kadar!

Evet kardeşlerim, büyük imamlarımız bu mübarek su-reyi çok teferruatlı olarak yorumlamışlardır. Ancak biz şu kadarını verelim ki Kadir gecesi çok mübarek bir gecedir. Çünkü bu gece Kur'ân-ı Kerim nazil olmuştur. Bu gece bin aydan üstündür. Bu gece tüm melekler yeryüzüne iner, bu geceyi salih amelle idrak edenlerin amellerini herkesin hesabına yazarlar. Kadir gecesinin orucun farz olduğu ramazan ayı içerisinde yer aldığı herkes tarafından kabul edilmektedir. Ramazan ayı öyle bir aydır ki hakla batılı birbirinden ayırt eden Kur'ân bu ayda inmiştir.

Ayrıca Duhan Suresi'nin ilk ayetlerin de şöyle buyrulur: **"Ha mim. Apaçık Kitaba andolsun ki, Biz onu mübarek bir gecede indirdik. Çünkü biz, uyarıcıyız."**

Kadir gecesinin önemini bu ayetlerden anlamaktayız. Bu mübarek gecenin ramazan ayı içinde hangi gece olduğu kesin olarak bilinmemektedir.

Ehlişünnet bu gecenin 26'yı 27'ye bağlayan gece olduğu ve bundan dolayı da bu gece büyük bir saygı görmekte ve hürmeti korunmaktadır. Ehlibeyt öğretilerinde ise Kadir gecesinin 18'i 19'a, 20'yi 21'e, 22'yi 23'e bağlayan gecelerden biri olduğu ve aslında bu mübarek ayın her gecesinin ibadetle geçirilmesinin ama bu üç gecenin özellikle ihya edilmesi vurgulanmış ve asırlardır bu uygulama da süregelmiştir.

Nakledilen ayet ve rivayetlerden bu ayın ne kadar önemli ve mübarek bir ay olduğunu anlamaktayız. Kadir gecesinin de bu ayı manevî açıdan doruğa ulaştırdığını görmekteyiz. Bu geceler mümin kimselerin hayatına yön vermekte ve yeniden yapılandırmaktadır. Allah'ın rahmeti, azameti ve yüceliği ilik-

lere kadar hissedilmekte ve dolup taşmaktadır.

Buraya kadar Allah'ın inananlara farz kıldığı namazdan ve oruçtan bahsettik. Bu konuda örnek ayetler verdik. On Dört Masum'dan, On İki İmam'dan çok değerli hadis ve nasihatlerden faydalandık. Anadolu Alevîliğinin piri olan Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin sözlerinden faydalandık. Bu konular üzerinde söylenenleri vermeye çalışsak bitiremeyiz. Gerçek anlamıyla Alevîyim diyen bir kimse verdiğimiz bu örneklerle itiraz etmez. Çünkü Kur'ân-ı Kerim Ebu Süfyan'ın evine inmemiştir. Biz bu örnekleri Emevî ve Abbasî hanedanından almadık; ilmin kaynağı olan Ehlibeyt İmamları'ndan aldık. Kur'ân'ın hangi eve indiği ve kimler tarafından duyurulduğu ve korunduğu ortadadır. Bir Alevînin de buna itirazı olamaz. Şimdi kendimize soralım. Bütün bunca gerçekler orucun ve namazın var olduğunu ortaya koyarken hiç sorduk mu ki gözümüze baka baka Alevîlerin orucu ve namazı yoktur diyenlerin dayanağı, delili ya da kaynağı nedir? Bu iddialarına bir kaynak gösterebilirler mi? Hayır gösteremezler; çünkü böyle bir kaynak yoktur. Onların gösterecekleri tek şey biz kalktık Alevîlik eşittir solculuktur diyeceklerdir. Ama onun da neresindedir, başında mı, ortasında mı, ucunda mı, o da belli değildir. Gösterebilecekleri yegâne dayanak budur. Peki, biz Alevîler müminlik iddiasında değil miyiz; eğer bu ibadetler iman edenlere farz ise ve bizler de bunu reddediyorsak o zaman bizim müminliğimiz ne olacak? Bu nasıl bir iman ki iman edilenin hiçbir emri yerine getirilmiyor ve kabul da görmüyor. Asıl bizim olan, imamlarımızın uğruna can verdikleri ve savaştlıkları şeyler; savaştlıkları kimselere mal ediliyor da biz Alevîler bunlardan mahrum kalıyoruz?! Olacak şey mi bu; yarın İmam Hüseyin bizim yakamızdan tutmaz mı sanıyorsunuz? Bunları yerine getirmeyeceksek en azından bu iddiayı da bir kenara bırakalım. Yoksa bizim rezil olmamız diğerlerine benzemez.

İSLÂM'DA HACCIN ANLAMINI NEDİR?

Evet kardeşlerim, İslâm dininin farzlarından biri de haktır. Onun da asıl manada insanları bir araya toplamak, sosyal ve siyasal sorunları beraber görüşmek, tüm dünyanın çeşitli yörelerinden gelerek bir noktada toplanmaktır. İnsan fıtratına tamamen uygun bir ameldir. Ancak o mübarek yerdeki Yezid'in izcisi krallar, haccın tüm fonksiyonlarının ve aslının uygulanmasına fırsat vermemektedirler. Bundan dolayı da bizler o büyük ameli reddetmemeliyiz; elimizden geldiğince aslına uygun yapmaya çalışmalıyız.

Safa ile Merve Allah'ın nişanlarındandır. Kim Ev'i hacceder ya da umre yaparsa onları tavaf etmesinde kendisine bir günah yoktur. Kim kendiliğinden bir iyilik yaparsa bilsin ki, Allah karşılığını verir, (yaptığını) bilir.”¹

İnsanlar içinde haccı ilân et; yaya olarak veya uzak yollardan gelen yorgun develer üzerinde sana gelsinler. Ki kendileri için birtakım faydalara tanık olsunlar ve (Allah'ın) kendilerine rızık olarak verdiği hayvanlar üzerine belli günlerde (onları kurban ederken) Allah'ın adını ansınlar. Onlardan yiyin, sıkıntı içinde bulunan fakire de yedirin. Sonra (bıyıklarını, tırnaklarını kesmek, sair temizlik gereklerini yapmak sure-

tiyle) kirlerini gidersinler, adaklarını yerine getirsinler ve Eski Evi (Kâbe'yi) tavaf etsinler.¹

Hac ibadeti de bütün müminler için farz kılınmış. Ancak imkânı olanlar ömründe bir kez bu ibadeti yerine getirmelidir.

Hiç şüphesiz hacla ilgili olarak bu ayetlerin dışında başka ayetler olduğu gibi sevgili Peygamberimizden ya da On İki İmam'ımızdan da birçok hadis ve nasihat vardır. Ancak konu uzamasın diye kısa tutmak istiyoruz. Fakat gerçek olan bu ayet ve hadisleri dinlendiğinde, Allah Teala'nın farz kıldığı şeylerin ancak insanın gerçek manada insan olması için emredildiği anlaşılmaktadır. İnsan ancak bu emirler sayesinde her türlü kötülüklerden arınıp, yararlı ve verimli bir insan olabilir. Yoksa hac ibadeti Arabistan krallığını desteklemek, Allah'tan başka herkese kul olan ve emperyalistlere uşaklık edenlere para yardımında bulunmak için farz edilmiş bir ibadet değildir.

Gelişmiş ülkeler ve süper güçler de tanışmak, bağlantı kurmak ve ticaretlerini geliştirmek için fuarlar kurmakta, paneller düzenlemekte ve bu vesileyle ticaret hacimlerini geliştirip düşüncelerini paylaşmakta ve bunu başkalarına kabullendirmeye çalışmaktadırlar. Aslında haccın bir amacı da budur; tüm dünya Müslümanları bir araya gelecek, burada çok yararlı sonuçlar elde edilecektir. Ne yazık ki oradaki hanedanlık buna müsaade etmediği için dünya Müslümanlarının çoğu bu ibadeti istenilen amaçtan uzak olarak yerine getirmektedirler. Oysa hac ihramı insanın dünyadan nasıl kopabileceğinin ve sadece Allah için her şeyden vazgeçebileceğinin bir göstergesidir. Bir insanın, maneviyatını en üst derecelere ulaştırabileceği bir yerdir. Hac ibadeti hakla beraber olma ve batıldan da uzaklaşma yeri olarak görülmelidir.

1- Hac, 27-29

Bir Müslümanın bunlara inanması, rabbinin emrine uyarak ona olan kulluk görevini yerine getirmesi içindir. Yoksa Alevîlikle ya da Sünnîlikle hiçbir ilgisi yoktur. Bizi bu yüce dinden ve amellerden koparmak istiyorlar. Allah'tan korkmadan neye istinaden Alevîliğin orucu, namazı, haccı, zekâti yoktur diyebiliyorlar, biz bunları aştık diyorlar. Acaba nesini aştılar? Acaba bu zavallılar Allah'ın doğudan doğdurup, batıdan batırdığı güneşi ters çevirip de batıdan doğdurup doğudan mı batırdılar? Yoksa ölüme çare mi buldular da yaratıcı inkâr edebiliyorlar? Acaba hesaba çekilmeyeceklerine delilleri mi var?

En ufak bir beden rahatsızlığında bir sivrisinekten daha güçsüz olduklarını nasıl unutup da bize din lazım değil; biz onu aştık diyebiliyorlar. Eğer kendilerine güvenleri varsa Kur'ân-ı Kerim'in bir suresinin benzerini getirsinler de görelim; fakat getiremezler. Bu konudaki ayetleri de vereceğiz. Ancak asıl Alevîliği temsil eden On Dört Masum'un din için, Kur'ân için, İslâm için yaptıkları bunca hadiseler mevcutken nasıl olur da hem de Alevîlik adına inkâr edebilirler. Nasıl yoktur diyebilirler. Bunu anlamak mümkün değildir.

İslâm tarihinde uydurmaların ve olmaması gereken saltanat ve benzeri şeylerin olduğu doğrudur ve günümüzde de bu devam etmektedir. Elbette akliselim hiç kimse bunları tasvip etmemektedir. Ancak bizim imamlarımız burada bize en güzel örnek olmuşlardır ve hiçbir zulme bulaşmamış pak İslâm'ı bizlere sunmuşlardır. En büyük zulümleri görmüş ve sultanların baskılarına rağmen en ufak bir sarsıntı geçirmemiş, Muhammedî öz İslâm'ı bizlere eksiksiz ulaştırmış ve dinin doruğunda yerlerini almışlardır. Bunu inkâr etmek herkes için yanlış olmakla beraber Alevîlik adına yapmaksa tamamen bir talihsizliktir. Çünkü hiçbir insan toplumuna nasip olmayan Alevîliğin yeryüzünde asırlarca imamlık yapmış pak, masum, hak On İki İmam'ı vardır. Bunların ya-

şamı bizim için en güzel ölçüdür. Eğer birileri bizi bir yöne doğru çağırıyorsa bu ölçüyle karşılaştırmalıyız. Eğer uyuyorsa başımızın üstünde taşınmalıyız, yok eğer uymazsa o zaman da ayaklarımızın altına almamız. Böyle yaparsak bizler gerçek Alevîlerden oluruz; yoksa sadece bu ismi taşımak bize en ufak bir fayda sağlamaz.

Evet kardeşlerim, Kerbelâ'da İmam Hüseyin şöyle seslenmiştir:

Ey Ümeyye oğulları, eğer bir dine inanmıyor ve ahiret gününden de korkmuyorsanız, hiç olmazsa bu dünyada hür insanlar olun.

Devamla şöyle buyurmuştur:

Eğer ceddin Muhammed'in getirdiği din ayakta benim kanımla kalacaksa, ey kılıçlar alın beni.

İşte biz Alevîlerin asıl felsefesi, okulu bu imamlarımızın okuludur. Bizim birliğimize faydalı olacak yol budur. Bu yol Kur'ân ve Ehlibeyt yoludur. Bu yol Muhammed Ali yoludur. Bu yol Hüseyin ve Zeynep yoludur. Bunun dışında bazı sapkın yollara giden kardeşlerimize bir uyarıdır bu. Biz canlarımızı uyarmakla yükümlüyüz. Ben toplumumuzun sadakatinden hiç şüphe etmedim. Ancak yanlış bilgilerden arınmamız ve sadece On İki İmam'ın öğretisiyle yetişmemiz lazımdır. Bütün kardeşlerimizi bu gemiye bindirmek istemekteyiz; neresine binerlerse binsinler yeter ki gemide olsunlar. Peygamberimiz (s.a.a) şöyle buyurur:

Benim Ehlibeyt'im Nuh'un gemisi gibidir. Kim bu gemiye binerse kurtulur. Binmeyenler helak olur.

Öyleyse zararın neresinden dönsek, hepimiz için kârdır. Yoksa bir kısım yalanlarla hem kendinize ve hem de insanımıza zulüm etmeyin. Bilirsiniz ki her zaman ve mekânda hakkın karşıtı batıldır, öyle ise gelin hakkın yolunda bir olalım, diri olalım, ama hakkı üstün kılalım.

Gelin Allah'a iyi birer kul olmak için bir olalım, Kur'ân ve Ehlibeyt yolunda bir olalım. Bizi bu yolda bir olmaya çağırın bu çağrı, tüm enbiyaların çağrısıdır. Asıl Alevîliğin şanına da uygun olan da bu çağrıdır. Yoksa bir kısım insanların oyununa gelerek İslâm'a düşman olmak, Kur'ân'a, sünnete karşı çıkmak hiç kimseye yarar sağlamaz. Şunu çok iyi bilmeliyiz ki kahrolsun şeriat diyerek, Allah'ın kanunlarına küfür edenler ve halkımızı bu yolda bir olmaya çağırınlar, bizi ateşe çağırıyorlar. Ben bu konuda ileriye dönük tereddütler taşımaktayım. Birileri bizi ateşe doğru hızla götürmekte. Bir kardeşiniz olarak Allah'a sığınıyorum. Biliyorum ki mensubu bulunduğum bu toplum tarih boyu mezhep ve içtihat hakkı olmamış, birçok konuda okuryazar olmuştuk da asıl birliğimizi oluşturacak din âlimimiz olmamıştır. Bu yönden boşluklar olmuştur. Bunu fırsat bilen bir kısım insanlar bundan faydalanmışlar, bize istedikleri gibi yön vermişlerdir. Allah'ım, bu bize yön verenlerin ıslah olmaları mümkünse onları ıslah et. Yok eğer ıslahları mümkün değilse o zamanda onların şerrinden bizi koru.

Allah insana doğruyu yanlıştan ayırt edecek akıl ve idrak vermiştir. Eğer bizler gayret gösterir de tefekkür etmesini bilirsek, hak ve batıl ortadadır. Yeter ki doğru tercihte bulunalım.

İBRETİLİ SÖZLER

Değerli kardeşlerim, bu çok karmaşık sorunlardan kurtulmak, Allah Teala'ya iyi bir kul olmaktan geçer; bunun yolu da Hz. Muhammed'e (s.a.a) ümmet ve On İki Ehlibeyt İmamı'na layık taraftar olmak ve onlara yakışır davranışlarda bulunmaktır. Bizim bunu sağlayabilmemiz için onları tanımamız şarttır. Bunun için onlardan bizlere ulaşan davranış, söz ve kelamın binlerce ders değeri vardır; dolayısıyla o buyruk ve davranışlara bakmak zorundayız. Öncelikle imamların ilki olan mevlamız Hz. Ali'nin (a.s) oğlu İmam Hüseyin'e yapmış olduğu nasihati, divanından nakletmekle başlayacağız.

Ey Hüseyin'im, muhakkak ki benim sözlerim haklıdır. Benim söylediklerimi dikkatle dinle ve gerekeni yerine getirmeye çalış. Çünkü akıllı insan terbiye için verilmiş öğütleri dinleyen kimsedir. Belki edepli olduğun takdirde iki cihanda da mutlu olursun. Ey oğlum rızk Cenab-ı Hakk'ın kefaleti altındadır. Malını yalnız kendine ayırma, Allah'ı düşünerek ihtiyaç sahiplerine ver. Ey gözümün nuru oğlum, Kur'ân'daki nasihat ve öğütleri tut, her kim Allah'ın kitabındaki emirleri dinleyip amel ederse o kişi saadet ve mutluluklardır. Kur'ân-ı Kerim'i okumaya gayret sarf et. Kâmil insanlarla yaşa. Çünkü Kur'ân-ı Kerim'i güzel okuyup onun anlamı üzerinde düşünmek büyük bir mutluluk vesilesidir. Sen samimiyet ve ihlâs üzere Allah'a iba-

det et; çünkü bu şekilde ibadet ettikçe insan yüksek mertebelere ulaşır. Sen Kur'ân'ı büyük bir tazimle oku. Okurken de *"Ya Rabbi sen dilersen adaletinle suçluları cezalandırırsın, fakat beni o zümrelerden etme. Benim kusurlarımı bağışlayacak olan ancak sensin."* de. Kur'ân'da cennet ayetlerini okuduğunda sen de Rabbinden cenneti iste. Eğer bir hayırlı işe niyet edersen, onu yapmak için acele et. Çünkü o iş gecikir, ağırdan alırsan, zihninde doğan bazı düşünceler seni o işi yapmaktan alıkoyar. Komşularına yardımda bulun. Seni gören komşuların seni bir yakını bilsinler. Sen kendine dost olarak öyle kişiler seç ki, seni kardeş gibi kabul etsin ve seni düşmanlarına karşı savunabilsinler. Arkadaşlarını doğru olup yalan söylemeyenlerden seç. Yalancıları gözden uzak tut. Çünkü yalancı senin arzularından da öte yapmacık bir hareketle seni kandırır. Ey benim oğlum Hüseyin, sana nasihat verdim. Nasihatime uyarsan kârlı çıkarsın.

Evet kardeşlerim, bu nasihatleri aktarmaya devam edeceğim. Ancak İmam'ın bu gibi nasihatleri şüphesiz bütün insanlığa olduğu gibi bilhassa da ben Ali dostuyum, onun yolundayım diyen herkesi daha çok ilgilendirmektedir. Biz Alevîlerin sonsuz güven duyacaklarının başında kuşkusuz Allah, O'nun Resulü, Resul'ün kızı Hz. Fatıma ve On İki Ehlibeyt İmamı'dır. Ben de yapacağım bu araştırmada daha çok Mutakilerin İmamı'nın sözlerine yer vermeyi düşünüyorum.

O şöyle buyurur:

Fani olan her şey geçicidir. Ey akıllı insan, gel de ebedi âlem için yüksek binalar yap. Ömrünü boş geçirme. Bilin ki dünyada ahirete intikal eden kişinin durumu bir dostunun ziyaretinden ayrılıp yola çıkan kimseye benzer.

Ey Allah'ım, eğer beni azaba duçar edersen bu kusurlar benimdir. Eğer affedip lütfüne mahzar edersen,

senin lütfü keremindedir. Senin lütfünden ümit kesilmez. Zor olanı kolay yapmak sana zor değildir.

Bir toplumda fakirleri ezmek ve onların kalbini kırmak zulümden başka bir şey değildir. İyilerin yerine kötülerin geçmesi de utanç verici bir durumdur.

İnsanın bin tane dostu olsa çok değildir. Ama bir tek düşman bazen insana çok gelir.

Kıyamet gününün azığı takva ve ibadettir. Kıyamet yolculuğu için bu günden azığınızı hazırlayın.

Müşrikler Resulullah'a kötülük maksadıyla harekete geçtiklerinde Resul-ü Ekrem göç etmek zorunda kaldı. Ben o gece onun ölüm yatağına yatarak ölüme razı oldum.

Bu konuyla ilgili olarak Gazalî şunu nakletmektedir: "Hz. Ali'nin (a.s) Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) yatağına yattığı gece Allah Teala Cebrail ile Mikail'i çağırdı ve onlara "Ben sizi birbirinize kardeş etsem sizden, birinizin ömrünü uzatsam, hanginiz daha uzun ömürlü olmayı istersiniz?" deyince her ikisi de ömrünün uzun olmasını istediler. Bunun üzerine Cenab-ı Hak şöyle buyurdu: "Ben Ali'yi Habibim Muhammed'e kardeş yaptım. İşte bu gece ömrünü Muhammed'e feda edip onun yolunda ölümü seçerek hayatını ona bağışladı."

İmam Ali (a.s) şöyle buyurur:

Yardım edenlerin en hayırlısı Allah'tır. O, benden yardımını esirgemez, çünkü ben O'na tüm kalbimle iman etmişim. Allah Resulü vasıtasıyla Kur'ân-ı Kerim'i getirdi, akıl sahipleri için de onun ayetlerini açıkladı.

Allah'ım dış görünüşte iman etmiş gibi görünüp de içten inanmayanlar bizden uzak olsunlar.

Hz. Ali (a.s) Allah'a şöyle yakarır:

Ey Allah'ım, ey yağmurları yağdıran, bulutları deniz

suyundan yapıp yumuşatan, kumlu yerlere indiren, açları doyuran, hezimete uğramışlara lütfünü ulaştıran, burçları yaratan, gökleri deliksiz yapan, gündüzü geceden çıkararak, geceyi gündüze sokan, güneşin ışıklarını parlatan, yıldızların parlaklığı bitince onun ışıklarını saçan, fatihleri zafere götüren, rüzgârları bilinmeyen yönlerden estiren, yerleri sağlamlaştırıp dağları ona kazık gibi çakan, her şeyi bir esas üzerine kuran, yüksekleri ve büyük dağları yaratan, başlangıcı olmayan kudretiyle tüm mahlukatı ve eşyayı yaratan, insana doğru yolu gösteren, bütün canlılara rızık veren, insani musibetlerden koruyan Allah'ım, beni kader ve üzüntüden muhafaza et.

Evet canlar, Allah Teala bizi de İmam Ali'nin yaptığı bu duanın kapsamına alsın. Doğrusu ben o insanın aklına şaşırım ki sen Hz. Ali (a.s) gibi ilim şehrinin kapısı olan bir kişiye inanıp, onu imam kabul edeceksin, ama onun emirlerini, onun felsefesini, onun inançlarını bir kenara bırakıp, onun düşmanlarıyla beraber hareket edeceksin. Buna şaşırılmamak ve böylelerine yazıklar olsun size dememek mümkün değildir. Bizi bu yoldan saptırmaya çalışanların tahsil durumları ne olursa olsun aldanmamamız lazım. Burada deryadan zerre olarak sunduğumuz bu yüce sözleri eğer ilim ehli âlimler yorumlamaya kalksalar her biri birer kitap olur kesinlikle. Bir de inkârcıların yazdıkları ve konuştuklarına bakın. Aralarında kıyaslanamayacak kadar farkın olduğunu ve asla benzeşmediğini görürsünüz. Asırlardır hiç kimse kendini o yüce insanla karşılaştıramamış ve bugün de kimsenin böyle bir cüreti yoktur ve olamaz da.

Eğer insanlık yararına bir şeyler düşünüyorsanız, bilin ki bu ahlâk Alevîliğin masum imamları olan On İki İmam'da vardır zaten. Onların ilimleri ilm-i ledündür, Allah vergisidir, onlar birbirleri dışında hiçbir öğretmenden ders almış değillerdir. Bu da onlara Allah'ın bir lütfüdür. Bu ilim insanı

olgunlaştırır. Sadece Allaha kul olmayı öğretir. İnsanı melekten üstün kılar. İnsanı hem bu dünyada, hem de ahirette salihlerle beraber kılar. Peki, bir insan böylesi dini, kitabı, peygamberi ve imamları bırakır da bir kısım inkâr edenlerin peşine giderse onların durumu ne olur? Gelin bunun cevabını da Kur'ân-ı Kerim'den bulmaya çalışalım.

İyi bilin ki, onlar bozgunculardır; fakat anlamazlar. Onlara: "İnsanların inandıkları gibi siz de inanın." dense, "O beyinsizlerin inandığı gibi inanır mıyız?" derler. İyi bilin ki, asıl beyinsizler kendileridir; fakat bilmezler. İnanmış olanlara rastladıkları zaman; "İnandık." derler. Fakat şeytanlarıyla yalnız kaldıkları zaman; "Biz sizinle beraberiz, biz sadece (onlarla) alay ediyoruz." derler. Allah da kendileriyle alay eder ve onları bırakır; taşkınları içinde bocalayıp dururlar. İşte onlar o kimselerdir ki, hidayet karşılığında sapıklığı satın aldılar da ticaretleri kâr etmedi, doğru yolu da bulamadılar. Onların durumu, tıpkı şuna benzer ki, (aydınlanmak için) bir ateş yakmak istedi. (Ateş) çevresini aydınlatır aydınlatmaz, Allah onların nurunu giderdi ve onları karanlıklar içinde bıraktı, artık görmezler.¹

O inkâr edenler var ya, eğer yeryüzünde olanların hepsi ve onun bir katı daha kendilerinin olsa da, kıyamet gününün azabından kurtulmak için (bunları) fidye verseler, kendilerinden kabul edilmez. Onlar için acı bir azap vardır.²

Bir soran, inecek azabı sordu: Kâfirler için, ki onu savacak yoktur, yükselme derecelerinin sahibi Allah'tan. Melekler ve Ruh, miktarı elli bin yıl süren bir gün içinde O'na çıkar. Şimdi sen güzelce sabret.

1- Bakara, 12-17

2- Mâide, 36

Onlar onu uzak görüyor(lar). Biz ise onu yakın görüyoruz. O gün gök, erimiş maden gibi olur. Dağlar, renkli yün gibi olur. Dost dostun halini sormaz. Birbirlerine gösterilirler (fakat herkes kendi derdine düştüğünden, başkasıyla ilgilenemez). Suçlu ister ki o günün azabından (kurtulmak için) fidiye versin: Oğullarını, eşini ve kardeşini, kendisini barındıran, içinde yetiştiği tüm ailesini ve yeryüzünde bulunanların hepsini (versin) de tek kendisini kurtarsın. Hayır! O (ateş), alevlenen bir ateştir. Derileri kavurur, soyar. (Kendine) çağırır; sırtını dönüp gideni, (mal) Toplayıp kasada yığılı!

Allah bizi böyle bir günde korusun. Evet, benim kardeşlerim bütün bunları ben kafadan söyleyemiyorum. Bunlar Kur'ân-ı Kerim'in mübarek hükümleridir. 1400 senedir aklıselim tüm evliya ve yatırlar bu hükümlere harfiyen itibar etmişlerdir. Benim maksadım, bir kısım kardeşlerimiz bilmeden oyuna gelmesinler. İşte onları uyarmak gayesini gütmekteyim. Eğer bu insanların akılları yetse, dünyanın nasıl direksiz yaratıldığını düşünebilseler, Hz. Muhammed'i, On İki İmam'ı bırakır da daha kendisi adam olmamış neyi güttüğü belirsiz kimselerin sözlerine kanmazlar.

Sevgili kardeşlerim, bu yönde ayet, hadis ve nasihatler çoktur. İnanın ki bunların hikmetini okurken ya da yazarken insanın tüyleri diken diken olmaktadır. Kur'ân-ı Kerim Allah'ın kitabıdır. İnsanın bu kitaba inanıp amel etmesi gerekir. Yoksa inkâr etmek insan için bir kurtuluş değildir. Bakın Mevlana Hazretleri ne demektedir: "İnsan iki parmağını iki gözüne kapattığında, hiç bir şeyi göremez. Fakat o görmüyor diye hiçbir şey yoktur anlamına gelmez."

İmam Ali'ye (a.s) sormuşlar: "Ya Ali sen Allah'ı gördün mü? "Ben görmediğim Allah'a ibadet etmem. Ancak Allah'ı

1- Mearic, 1-18

bu zahiri gözlerle değil, kalp gözüyle görmek mümkündür.” diye buyurmaktadır.

Eğer bir insan geceyi gündüzü, ayı, güneşi, yıldızları ve tüm âlemdeki tertip ve düzeni göremiyorsa, bunun tesadüflerle olamayacağını anlayamıyorsa, o anlayamadı diye bütün hakikatler yok olmaz. Baktığımızda elektrik ışığını görüyoruz. Ama ışığı meydana getiren cereyanın akımını göremiyoruz. Biz göremiyoruz diye cereyan yoktur diye bilir miyiz? Ya da uykuya daldığımızda yok bildiğimiz bir çok yakınımızı ve tanıdığımızı rüyamızda görmekteyiz. Demek ki o yok bildiklerimiz bile aslen yok değiller, rüyalarımızda bizimle yaşamaktalar. Buradan hareketle insanın İslâm’a ve kitaba düşman olması aslında kendi kendine düşman olması demektir. Mübarek ayetlerin hükmü açıktır, mahşer günü inananlar alını açık, yüzleri gülerken inkâr edenler bir telaş içinde olurlar. Bu insanın kendisine olan bir düşmanlığı değil de nedir? İslâm dini zalimlerin, sultanların insanlara kul köle muamelesi yapan Emevîlerin ya da Abbasîlerin yaşadığı din değildir. İslâm dini Allah’ın insanlık için gönderdiği, seçip beğendiği bir dindir. Her türlü adalet ilkeleri bu yüce dinde mevcuttur.

Leş, kan, domuz eti, Allah’tan başkası adına boğazlanan, boğulmuş, (tahta veya taşla) vurularak öldürülmüş, yukarıdan düşmüş, boynuzlanmış ve canavar parçalayarak ölmüş olan havyanlar -henüz canları çıkmadan kestikleriniz hariç- dikili taşlar (putlar) adına boğazlanan hayvanlar ve fal oklarıyla kısmet (şans) aramanız size haram kılındı. Bunlar fısktır (insanı yoldan çıkararak kötü şeylerdir). Bugün artık inkâr edenler, sizin dininizi yok etmekten umudu kesmişlerdir. Onlardan korkmayın, benden korkun! Bugün sizin için dininizi olgunlaştırdım, size nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâm’a razı oldum. Kim açlıktan daralır, günaha is-

tekle yönelmeden bunlardan yemek zorunda kalırsa ona günah yoktur. Doğrusu, Allah bağışlayandır, esirgeyendir.¹

Allah, kendisinden başka tanrı olmadığına şahittir. Melekler ve ilim sahipleri de adaletle şahittir (ki O'ndan başka tanrı yoktur. O), azizdir, hakîmdir.²

Kim İslâm'dan başka bir din ararsa, bilsin ki, (o din) ondan kabul edilmeyecek ve o, ahirette kaybedenlerden olacaktır.³

Demek ki İslâm dini kötülere kızarak terk edilecek din değildir. İyileri göz önüne alarak ona inanmak ve yaşamak lazımdır. Çünkü siz dünyada Hz. Muhammed (s.a.a) gibi bir peygamber bulamazsınız. Hz. Ali, Hz. Fatıma, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (a.s) gibi imamlar da bulamazsınız asla. Salman-ı Farisîler, Bilal-ı Habeşîler, Veysel Karanîler, Ebu Zer-i Gıfarîler ve birçok sahabe-i kiramın benzeri insan bulamazsınız. Bir de Anadolu'muza bakalım. Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'ye, Hacı Bayram-ı Veli'ye, Hz. Mevlana'ya, Ahi Evran Baba'ya, Haydar-ı Sultan'a, Yunus Emre'ye, Fuzulî'ye, Pir Sultan Abdal'a ve Hatayiler gibi ozanlarımıza bakın. Bütün bu ya da bunların benzeri insanları yetiştiren din işte İslâm dinidir. Bu kişilerin benzerini inanmayanların arasında bulamazsınız.

1- Mâide, 3

2- Âl-i İmrân, 18

3- Âl-i İmrân, 85

İNSANIN HAYATINDA ŞEYTAN NEYİ İFADE ETMEKTEDİR?

Evet kardeşlerim, şimdi bu sorunun cevabını beraberce bulmaya çalışalım. Bunu yaparken ilk önce şeytan nedir, ne-cidir, nasıl bir şeydir ki her insanı etkileyebilmektedir, gibi soruların cevabını bulmalıyız. Bunun için de önce Kur'ân-ı Kerim'e bakalım.

Onlar (Allah'a ortak koşanlar), O'nu bırakıp birtakım dişilerden başkasını çağırıyorlar ve onlar, (hayırsız) âsi şeytandan başkasına yalvarmıyorlar. (O şeytan) ki Allah ona lânet etti ve o da, "Elbette senin kullarından belirli bir pay alacağım." dedi. "Onları mutlaka saptıracağım, mutlaka onları boş kuruntulara sokacağım ve onlara emredeceğim: Hayvanların kulaklarını yaracaklar; onlara emredeceğim: Allah'ın yaratışını değiştirecekler!" Kim Allah'ın yerine şeytanı dost tutarsa, muhakkak ki açık bir ziyana uğramıştır.¹

Ey Adem oğulları, şeytan, ana babanızı, çirkin yerlerini onlara göstermek için elbiselerini soyarak cennetten çıkardığı gibi, sizi de (şaşırtıp) bir belaya düşürmesin! Çünkü o ve kabilesi, sizin onları göreme-

1- Nisâ, 117-119

yeceğiniz yerden sizi görürler. Biz şeytanları, inananların dostları yaptık.¹

Çünkü inananlara ve Rablerine dayananlara o şeytanın bir gücü yoktur. Onun gücü, sadece kendisini dost tutanlara ve Allah'a ortak koşanlardır (o, sadece onları etkileyebilir).²

Evet kardeşlerim, Kur'ân-ı Kerim'de şeytan, İblis ve onun kovulması ile ilgili olarak yaklaşık 85 ayet olduğu vardır. Bu ayetler Kur'ân âlimleri tarafından açıklamaları yapılmıştır. Takdir edersiniz ki bunların tamamını vermemizin bir gereği yoktur. Bu verdiğimiz örnek ayetlerle yetiniyoruz. Görüldüğü gibi şunu anlıyoruz ki İblis ya da şeytan denilen şey aslında Allah Teala tarafından ateşten yaratılmış bir varlıktır. O da Allah'ın emriyle var olmuştur. Ne var ki Allah Teala nasıl ki insana tercih hakkı vermiş ise hakeza onun da aynı idareye sahip olduğu bilinmektedir ki kalbine benlik getirerek kendi yaratılışını Adem'in (a.s) yaratılışından üstün görerek Adem'e tazim secdesi yapmaya itiraz etmiştir. Ne var ki Allah'ın adaleti icra olmuş, asıl adı İblis olan şeytan lânetlenmiştir. İşte bu şeytan bu kiniyle ben de senin kullarının bir kısmını kötülöklere ve taşkınlıklara sürükleyeceğim diye isyan etmiştir.

Allah Teala şeytanın bu isyanını şöyle haber vermekte: "Ben insanı öyle acayip bir akılla donatarak yarattım ki o bu haliyle melekten üstündür. Bunun üzerine onlara içlerinde seçkin peygamberler gönderdim, kitaplar indirdim. Onları her türlü bilgi ile bilgilendirdim. Şayet buna nazaran şeytana uyanlar da mutlaka hak ettikleri cezayı göreceklerdir."

Gerçekten de şeytan sözünde durmuş ve Hz. Adem'den başlayarak son insana kadar bunu yerine getireceğini ortaya

1- A'râf, 27

2- Nahl, 99-100

koymuş ve eline geçen hiçbir fırsatı da kaçırmamaya özen göstermiş ve göstermektedir de.

Şeytan her insanın durumuna göre yaklaşım sergiler, onu aldatma ve saptırma yoluna gider. Saptırdıktan sonra da o artık onun askeri olur ve şeytanın yapması gerekenleri artık o yapar. Böylece kendisine ait bir ordu oluşturur. Bu ordu kendi üzerine düşen sorumluluğu, şeytanın da yardımıyla eksiksiz yerine getirir. Eğer bir insan Allah için hayırlı bir şey yapmak isterse hemen kalbine bir vesvese düşer; bu işi yapsam mı, yoksa yapmasam mı? İşte bu, şeytanın vesvesesi ve şüpheye düşürme gayretidir.

Bu vesveselerden kurtulmak ve doğru olanı yapmak zorundayız. Öncelikle önümüzde böyle bir tehlikenin var olduğunu kullarına karşı çok merhametli olan Allah Teala haber vermektedir. Bu konuda hemen bütün peygamberlerin arasında bir ittifak vardır. İmamların, ermişlerin düşünceleri de aynıdır. Öyleyse bir insan olarak bu iyilik ve güzelliklerin düşmanının oyununa gelmemeliyiz. Şeytanın askerlerini çoğaltmamalı ve onu sevindirmemeliyiz. İnsanlar Allah'ı inkâr edip O'na asi oldukça buna şeytan ve taraftarları sevinir ve ordusunun çokluğuyla da övünür.

Bakın Allaha Teala ne buyuruyor: **“Ey inananlar, şarap, kumar, dikili taşlar, şans okları şeytan işi birer pisliktir. Bunlardan kaçının ki kurtuluşa eresiniz. Şeytan, şarap ve kumar ile aranızda düşmanlık ve kin sokmak, sizi Allah'ı anmaktan ve namazdan alıkoymak istiyor. Artık (bunlardan) vazgeçecek misiniz?”**¹

Değerli kardeşlerim, Alevî olarak bunlardan çok ciddi dersler almak zorundayız. Alevîliğin dininin İslâm olduğunda, kitabının Kur'ân olduğunda kimsenin şüphesi yoktur. Bizler Hz. Muhammed'in (s.a.a) ümmetiyiz. Kimden

1- Mâide, 90-91

sorsanız alacağınız cevap budur. Öyleyse Alevîlik adına her şeyi inkâra kalkıp bizi birliğe çağırınlar kimlerdir? Bunları iyi tanımak, bu soruyu sormak, bizim en önemli görevimiz olmalıdır. Kendi kendimize nerede bir olma sorusunu sormalıyız. Peygamberlerin, imamların, velilerin düşünürlerin bir olmaya çağırıldıkları Allah'a kul olmada mı? Yoksa bütün bu değerleri hiçe sayanların yanında mı bir olmalıyız? Biz Alevîler olarak Kur'ân ve Ehlibeyt yolunda mı, yoksa Alevîlik eşittir ateistlik diyenlerle mi bir olmalıyız? İmam Ali (a.s): *"Sağa da, sola da giden bizden değildir, bizim yolumuz orta yoldur, bu yol sırat-ı müstakime gider."* buyuruyor.

Şimdi biz Hz. Ali'nin bu sözünde mi bir olalım, yoksa biz Alevîyiz, ama biz Müslüman değiliz diyenlerle mi bir olalım? Adamlar açık açık söylüyorlar biz Alevîyiz; ama biz Zerdüştdinindeniz, biz Alevîyiz ama biz Şaman dinindeniz; bizim İslâm'la Ehlibeyt'le hiçbir bağımız yoktur. Şimdi biz asıl Alevîler olarak kimlerle bir olmalıyız? Bunun hep beraber hesabını yapalım. Bütün bu senaryolar bizi kendi kötü amellerine alet etmek için hazırlanan senaryolardır. Bu yanlışların karşısında mutlaka tepkimizi göstermeliyiz. Yoksa birileri zannetmesin ki bu Ali Kirazlı da hep din diyor, Kur'ân ve Ehlibeyt diyor, bununla bizi geriye götürüyor demeyin. Tam tersine ben de bir kardeşiniz olarak insanlık yararına olan her türlü ilim ve bilimden yanayım. Zaten bizim imamlarımız bilime giden yolun en yetkin yol olduğunu açıklamışlardır. Bizim inancımızın temelinde ilim ve bilim vardır.

Zaten ilim şehrinin kapısı Hz. Ali (a.s) değil midir? Şöyle buyurmamış mıdır: *"Sorun, bana sorun, geçmişte ve gelecekte ne varsa bana sorun, ben göğün yollarını yerin yollarından daha iyi bilirim. Kur'ân hakkında bana sorun, onun ayetleri ne zaman indi, gece mi gündüz mü indi, kim için indi ise ben bilirim."* Yine şöyle buyurmaktadır: *"bana bir harf öğretenin de kölesi olurum."* Bu sözü diyen bir imamın takipçisi nasıl olur da ilime,

t.me/caferilikcom

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

bilime karşı olabilir. Şu son zamanlarda başlarını sallayanlar gibi olalım demiyorum. Biz Alevîler olarak böyle olmayalım. Ama aynen bunun gibi kahrolsun şeriat deyip de Allah'ın mukaddesatına küfür edenlerle de olmayalım, ya da para karşılığı vücudunu açarak ekranlara gösterenler gibi de olmayalım. Biz kimsenin şerefiyle oynamayalım. Ama şerefi-mizle de oynamayalım. Biz kimseye zulüm etmeyelim; ama kimsenin zulmüne de boyun eğmeyelim.

Hız. Ali'nin (a.s) dediği gibi bizim yolumuz bu ikisinin ortası olmalıdır. Birliğimiz için dinimizi, kitabımızı ve imam-larımızı tanımak zorundayız. Bizim istediğimiz budur. Bak-tığımızda din düşmanları hangi görüşte olursa olsunlar or-tak bir tavır içindeler. Peki, bunların bu düşmanlığı biz Ale-vîlere ne kazandırıyor, ona bakalım. Birileri kalkıyor biz din diyanet istemiyoruz diyorlar. Onlar öyle dediğinde din di-yanet kalkıyor mu, hayır kalkmıyor. Ya ne oluyor bu insan-lar acı sirke küpünü ekşitir misali kendilerini küçük düşür-müş olmaktadır. Bunu biz Alevîler adına yaptıklarında tüm inananların dikkatini üzerimize çekmekte. Sonuçta da işte hepimizin yaşadığımız musibetler gelip bizi bulmaktadır. Çünkü insanlık tarihinde iki şey çok önemlidir. Bunun biri din, diğeri namustur. Bunların ikisine dil uzatamazsın. De-mek ki bu durum bizim için önem arz etmektedir.

Bu durum bize ne getirdi deseniz, ben derim ki hiçbir yarar getirmedi, ama bizden çok şey götürdüğü ortadadır. Bu durum ülkemizde kariyerimizi aşağı düşürdü, devleti-mizin önemli kademelerinde bizlere hak ettiğimiz görevler verilmez oldu. İki toplum arasında çok tehlikeli güvensizlik, zaman zaman had safhaya ulaştı. Bu durumda ülkemizin kalkınmasına da zararı oldu. Bu zararın acısının çoğunu da yine biz çekiyoruz. Bütün bunca tehlikeler varken neden biz bu adamlara sormuyoruz ki be kardeşim sizin İslâm'a düş-man olmaktan başka bir alternatifiniz yok mudur? Neden

sormuyoruz bilemiyorum. Bana göre gerçek bir Alevî din düşmanlığı yerine kendi mezhep hakkını istemelidir. Sen din ve diyanet kalksın deyince o kalkmadığı gibi daha da güçlenecektir. Öyle ise başkalarının inancına saygısızlık yapmak yerine gelin bu ülkenin birliğini isteyen kardeşlerim, biz de bu devlete vergimizi veriyoruz öyleyse yasalarca sizin mezhebinize tanınan haklar bize de tanınsın. Şafîî, Hanbelî, Malikî, Hanefî din adamlarını nasıl yetiştiriyorsanız bizim de On İki İmam inancına uygun âlimler yetiştirmemizin önünü açın. Mezhep imamı ve İmam Cafer Sadık (a.s) içtihadı var. Bize de bu hakkı tanıyarak bu haksızlığı ortadan kaldırsın. Bizim de aynı yasalar çerçevesinde din adamlarımız olsun. Biz de bu sayede inancımızı bilinçli olarak yaşayalım. Ben inanıyorum ki bundan ülkemiz Alevîsiyle, Sünnîsiyle yarar görecektir. Bugüne kadar var olan düşmanlıkların yerini dostluklar ve güven alacaktır.

Peki, neden bunlar bunu istemiyorlar? Evet, onlar bunu asla istemezler, neden istesinler ki. Çünkü onların sorunu Alevîlik sorunu değil. Onların asıl derdi nasıl ederiz de Alevîlerin bu var olan boşluğundan yararlanıp kendi amellerine alet edebilirler. Onlar onun hesabını yapmaktalar. Biz olmazsak kimleri sömürecekler? Kardeşlerim, şunu bilin ki yanlış anlayarak benim bu tenkitlerimin tüm biz Alevîleri kapsadığını sanmayın. Bana göre bizi yanlışlara götürenlerin sayısı yüzde iki civarında bile değil; halk arasında şunu görüyorum ki asıl Alevîlerin çok büyük bir kısmı bunlardan oldukça rahatsızdır. Ancak bunlara karşı çıkacak bir birliğimiz yoktur. Susmak da kabul etmek anlamına geldiği için hoş olmayan durumlar meydana gelmektedir. Bu hoş olmayan durum meydana geldi mi, bu olay tüm Alevîliğe mal edilmektedir. Bana göre bu da çok yanlıştır. Şeriat karşıtı yürüyüşler olur, oradaki insanların belki de çok azı asıl Alevîdir; ama yolun ortasında bir semah dönerler. Böylece de

oradaki din düşmanlığı biz Alevîlerin üzerinde kalıverir. Demek ki burada hepimiz az çok suçlu olabiliriz; ama bizi âlimsiz bırakanlar asıl suçlu olanlardır demek lazımdır. Burada herkes bir kısım varsayımlardan yola çıkarak bizim mezhep ayrılığı yaptığımızı sanmasın. Herkes iyi niyetini ortaya koysun, olaylara doğru teşhis koyalım; yoksa dayatmacılık politikası hiç kimseye yarar sağlamaz. Mesela ben kendi hâlinde bir Müslümanım, devletimi, milletimi de herkes gibi severim. Ama benim başımı kesseniz benim dinim İslâm, kitabım Kur'ân ve mezhebim de Ehlibeyt'in yolu Alevîliktir, derim. Bu sözler ülkeyi bölmez, tam tersine birleştirir. Allah'ın birliği, İslâm dini Hz. Muhammed'e ümmet olmak, Kur'ân-ı Kerim'in farzları, helal ve haramlar, tüm inananların ittifakla kabul ettiği bir birliktir. Sonra devlet, millet, vatan, bayrak sevgisi de toplum için bir birliktir. Herkes düşünsün, böyle olsa mı ayrılık olur, yoksa şu durum daha mı hoşunuza gidiyor? Bütün bunları siz değerli okurlarıma bırakıyorum. Bana göre inanan insan inancını yaşar; ama hiç kimsenin kötülüğünü istemez. Gelin şu kısacık hayatta ve geçireceğimiz beş günlük ömürde şeytana fırsat vermeyelim. Evvela onun oyun ve hilelerine kanmadan, kendi nefsimizden onu uzaklaştıralım. Sonra her şey yoluna girecektir.

AKIL NEDİR?

Değerli kardeşlerim, insanlar arasında akıl en çok konuşulan konulardandır. Birilerimiz birilerini sunarken falan kişi çok akıllıdır deriz. İyi incelendiğinde hakikaten tüm insanlık için ilimle ve bilimle uğraşanların, insanlık yararına bir şeyler icat edenler ya da üretenlerin, ayı, yıldızları keşfetme gayreti içinde olanların, yüzlerce kitap okuyup plan ve projeler üretenlerin biz çok akıllıyız dediklerine rastlamamaktayız. Bizler aydınlarız demediklerini görmekteyiz; ama ne var ki ülkemizde durum böyle değildir. Çok iyi türkü söyleyen birisi kendisini akıllı ve aydın görebilmekte. Adam kalkıyor ekranda ben ateistim dedikten sonra hemen kendini akıllı ve aydınlar guruhundan sayıyor. Bakıyorum sazıyla sözüyle ya da inkârcılığıyla kendisini akıllı görenler var. Sanki her şeyin en iyisini bu mübarekler biliyor. Hem de insanlığa gözle görülür hiç bir şey vermeden. Peki, akıllı kimdir? İnsan olmak için yaşamını nasıl devam ettirmelidir? Konu üzerinde hiç fikir yürütmeden Allah Teala'nın kitabından ayetler vereceğiz ve bakacağız Allah nezdinde akıllı kimmiş?

**Onlar ki, sözü dinlerler ve onun en güzeline uyarlar.
İşte onlar Allah'ın kendilerini doğru yola ilettiği
kimselerdir ve onlar sağduyu sahipleridir.¹**

Şüphesiz göklerin ve yerin yaratılışında, gece ve gündüzün değişmesinde, insanların faydasına olan şeyleri denizde taşıyıp giden gemilerde, Allah'ın gökten su indirip onunla ölmüş olan yeri dirilterek üzerine her çeşit canlıyı yaymasında, rüzgârları ve yer ile gök arasında emre hazır bekleyen bulutları evirip çevirmesinde elbette düşünen, akleden bir topluluk için (Allah'ın varlığına ve birliğine) deliller vardır.¹

Geceyi, gündüzü, güneşi ve ay'ı sizin hizmetinize verdi. Yıldızlar da O'nun emriyle (size) boyun eğdirilmiştir. Şüphesiz bunda aklını kullanan bir toplum için ibretler vardır.²

O'nun ayetlerinden biri de göklerin ve yerin yaratılması, dillerinizin ve renklerinizin değişik olmasıdır. Şüphesiz bunda, bilenler için ibretler vardır.³

Arzda birbirine komşu kıtalar, üzüm bağları, ekinler, çatalı ve çatalsız hurmalıklar vardır; bunların hepsi bir su ile sulanır; ama ürünlerini birbirinden üstün yaparız. Şüphesiz bunda, aklını kullanan bir toplum için ayetler vardır.⁴

Dünya hayatı sadece bir oyun ve eğlenceden başka bir şey değildir. Korunanlar için elbette ahiret yurdu daha iyidir. Düşünmüyor musunuz?⁵

Sana (bu) mübarek Kitabı indirdik ki ayetlerini düşünsünler ve sağduyu sahipleri öğüt alsınlar.⁶

1- Bakara, 164

2- Nahl, 12

3- Rum, 22

4- Ra'd, 4

5- En'âm, 32

6- Sâd, 29

Evet kardeşlerim, işte insanda aklın değeri nedir, nasıl olmalıdır, Allah-u Zülcelal böyle bildirmiştir. Hiç şüphesiz bu konuda verilecek daha çok ayetler vardır. Ancak örnek olarak verdiğimiz bu ayetler bizim için yeterlidir. Burada şunu gördük ki inkâr eden insanlar Allah katında akıldan yoksun insanlardır. Akıl, Rabbini tanıyan ve O'nun emirlerine uyan kimselerde bulunan şeydir. Allah Teâla bu konuda insanı uyarmak için göklerden, güneşten, aydan bitkilerden ayrı ayrı lezzetlerden, yağmurdan, rüzgardan, havadan, sudan, denizden, deveden, filden, kuşlardan, eşsiz düzenli âlemden bahsederek aklın devreye girmesini ve bunlardan ibretler almasını sağlamaktadır. Ey canlar, bunlar üzerinde düşünün ve gerekli ders ve ibretleri alın.

Değerli dostlarım, şimdi de sevgili peygamberimizin ve mübarek imamlarımızın bu konuda neler söylediklerine bir bakalım. Akıl nedir? İnsan nasıl davranırsa akıllı olur? Bunun ölçüsünü en yetkili ağızlardan duyup gerekli ibret ve dersleri alıp kendimizi ölçelim, acaba akıllı mıyız, değil miyiz, bunu ortaya çıkaralım?

Mübarek Peygamberimiz buyurur ki:

Allah kullarına hiçbir şey taksim etmemiştir ki akıl kadar faziletli olsun. Onun için de akıllı bir insanın uyuması cahilin uyanık olmasından hayırlıdır. Allah hiçbir peygamberi akılca üstün olmadan onu peygamberliğe mebus kılmamıştır.

Şimdi düşünelim acaba bütün peygamberler ne kadar diğer konularda akıllı olsalardı fakat yaratatanı tanımasalar, O'nun emirlerini hiçe saymış olsalardı, onlar o mevkie gelebilirler miydi? Ya da o zaman onlara kim akıllı diyebilirdi? Bunun üzerinde düşünelim.

Hız. Ali (a.s) buyurur ki:

Cebrail Adem'e (a.s) şöyle dedi: Ya Adem, ben emr olunmuşum, seni üç şeyden birinde muhayyer bira-

kayım; ama sen o üç şeyden birini beğen, diğer ikisini terk et. Âdem (a.s) buyurdu: “Ya Cebrail, o üç şey nedir?” Cebrail buyurdu ki: “O üç şey akıldır, hayâdır, dindir.” Âdem (a.s) dedi ki: Ya Cebrail, ben akılı seçiyorum.” Cebrail (a.s), hayâ ile dine “Siz de Âdem’e geri dönün.” dedi. Hayâ ile din de “Ya Cebrail, zaten akıl nerede ise biz de oradayız.” dediler.

Hız. Ali (a.s) aklın, hayâ ve din ile beraber olduğunu bildirmişti bizlere. Yoksa yaratana tanımayan bir kimsenin akılı akıl değildir. Bir insanın bu kadar açık deliller varken Allah’ı inkârı ve tanınamasından daha büyük akılsızlık ve delilik olur mu?

Muhammed İbn Yahya, Hız. Ali’nin (a.s) şöyle buyurduğunu naklediyor:

İyi vasıflardan birine bürünen herhangi bir insandan haberim olduğunda onu kabullenirim. Başka vasfının olmamasından vazgeçerim, ama dininin ve aklının olmamasını asla göz ardı edemem. Çünkü dinden ayrılık, emniyetten ayrılıktır. Korku ile yaşantı bir arada uygunsuz ve münasebetsizdir. Aklın yokluğu yaşamın yokluğudur. Ancak dinsiz ve akılsız bir insan ölümler gibidir.

Yine buyurur ki:

Hikmetin derinliği akıl ile bilinir. Aklın derinliğiyse hikmet ile bilinir.

Bu sözler bizim adını taşıdığım muvahhitlerin mevlası (tek ilâha inananların imamı) Hız. Ali’den (a.s) nakledilmiştir. Bu sözler herkesten çok bizi bağlar; lütfen bunlar üzerinde düşünelim.

Bir Arap İmam Cafer Sadık’a (a.s) “İnsanda akıl nedir?” diye sorar. İmam: “İnsan ancak akıl ile Rabbi’ni tanır ve O’na ibadet eder, cenneti kazanır.” buyurur. Bunun üzerine Arap “Öyleyse Muaviye’deki neydi, o da akıl değil miydi? diye

sorar. İmam buyurur ki: *“Muaviye’de olan akıl değil, o kurnazlıktı, o da şeytanîdir.”*

Buradan insanın düşmanına da dürüst olması, her zaman hak ile hareket etmesi gerektiği anlaşılıyor. Bu, aklın ve imanın gereğidir; tilkilik ve kurnazlıkla insanları aldatmak akıllılık değil şeytanlıktır, bunun akılla bağdaşan hiç bir yanı yoktur.

Muhammed İbn Müslim şöyle diyor: İmam Muhammed Bakır’ın (a.s) şöyle buyurduğunu duydum:

"Allah aklı yarattı; ona hitaben ileri gel dedi, geldi, sonra dön dedi, geri döndü, Allah buyurdu ki: "İzzetime andolsun ki ben senin kadar sevimli olan hiçbir şey yaratmadım ve seni çok sevdiğim insanda tamamladım."

İmam Cafer Sadık (a.s) şöyle buyurur:

Aklı olanın dini olur, dini olan ise cennete girer. Cahillik kadar acı bir yoksulluk yoktur, akıl kadar yararlı bir mal yoktur. Bir insanın şahsiyetinin esası aklıdır. Her türlü güzel ilimler aklın ürünüdür. İnsan akıl ile olgunlaşır. Akıl insanda her işin anahtarındır. Allah’ın varlığını da akılla tanıyabilir.

Ey insanlar dininizi iyi tanıyın, bilgili olun; çünkü ilim sahibi olmayan bir kimse dinine yabancıdır.

Bizi sevenlerden din hakkında bilgisi olmayan bir insanın bizim için hayrı yoktur.

Evet kardeşlerim, bunlar benim kendi sözlerim değildir. Bu sözler hem de mezhep imamımız İmam Cafer Sadık’ın sözleridir. Ben Alevîyim diyen, bu nasihatten nasibini almak zorundadır. Almazsa kendisini Yezid’in yanında bulursa hiç şaşırmasın; çünkü onlarla aynı kategoride yer almıştır.

Ebu Hamza Sumalî (İmamın seçkin dostlarından) İmam Zeynelabidin’den (a.s) şunu nakleder:

İnsanlar ilim tahsilindeki yararı bilseydiler, büyük

denizlerde boğulsalar da yine o ilmi tahsil ederlerdi. Allah buyurur ki; "Nezdimde en kötü kulum ilim ehlinin hakkını küçümseyen, onlara uymayan cahillerdir. Bana sevimli olan kulum ise takvalı ve arınmış âlimlerle olandır. Olgun hâkimlerden nasihat kabul edenlerdir."

İmam Musa Kâzım (a.s) akıl hakkında buyurur ki:

Akıl ilim ile beraberdir. Akıl sahipleri hiçbir zaman ahiretlerini dünyalarına değişmediler. Onlar ahirete rağbet ettiler. Kim ki dünyaya talip olursa bilsin ki ölüm ona geldiğinde dünyasını da ahiretini de alt üst etmiş edilmiş bulacaktır. Kim ki malı olmadan zenginlik isterse, dininde salim olmayı isterse, Allah'a yalvarsın ki, onun aklını kâmil etsin. Allah'tan akıl payını almayan Allah'tan korkmaz. Akıl sahibi bir insan asla yalan konuşmaz. Aklı olmayanın mürüvveti olmaz. İnsanların üstünlük açısından en ulusu dünyayı kendine mekân görmeyendir.

İmam Musa Kâzım (a.s) Hz. Ali'den (a.s) şunu nakleder:

Akıllının belirtileri şu üç vasıftır: Sorulduğunda cevap verir. Başkalarının sözü tamamlandığında konuşur. Başkalarının da hayrına olduğu konulara işaret eder... Salih kişilerle oturmak insanı salaha götürür. Âlimlerin meclisi insanın aklının gelişmesine sebep olur. Adil hükümdarlara itaat etmek izzetin tamamlanmasıdır.

İmam Musa Kâzım (a.s), ceddi İmam Hüseyin'den aklın ve cehlin ordularının olduğunu nakletmiştir. Ben bunlardan bir kısmını sizlerle paylaşmak istiyorum. İmam Hüseyin şöyle buyurur:

Hayır aklın veziridir, onun karşıtı şerdir, o da cehlin veziridir.

İman, onun karşıtı küfürdür.

Adalet, onun karşıtı zulümdür.

Rıza, onun karşıtı razı olmamaktır.
Şükür, onun karşıtı isyandır.
Arzu, onun karşıtı ümitsizliktir.
Rahmet, onun karşıtı cehalettir.
Tefekkür, onun karşıtı ahmaklıktır.
İffet, onun karşıtı rezilliktir.
Tevazu, onun karşıtı kibirdir.
Teslim, onun karşıtı inkârdır.
Sabır, onun karşıtı öfkedir.
Zenginlik, onun karşıtı yoksulluktur.
Vefa, onun karşıtı vefasızlıktır.
Selâmet, onun karşıtı beladır.
Hak, onun karşıtı batıldır.
Emanet, onun karşıtı hıyanettir,
İhlâs, onun karşıtı karışık niyettir.
Marifet, onun karşıtı bilgisizliktir.
Namaz, onun karşıtı onu terk etmektir.
Oruç, onun karşıtı onu yemektir.
Cihat, onun karşıtı korkmaktır.
Hakikat, onun karşıtı gösteriştir.
İnsaf, onun karşıtı taassuptur,
Hayâ, onun karşıtı utanmamaktır.
Rahat, onun karşıtı zahmettir.
Saadet, onun karşıtı sapıklıktır.
Tövbe, onun karşıtı günahın tekrarıdır.

İmam Hüseyin şöyle tamamlar:

Bir insanın bu nitelikleri kendisinde toplaması ve devam ettirmesi ancak akılla mümkün olur. Akılla hakkı batıldan ayırabilir. İşte bizi sevdiğini söyleyenler, bizim dostlarımız, bunlardan yoksun olamazlar. Onlar aklın marifetiyle kötü olanı terk ederler. Allah bizi de ve siz dostlarımızı da onun istediği doğrultuda olmayı nasip etsin.

Evet kardeşlerim, kim akıllıdır, kim değildir bu yüce sözlerde saklıdır. Bunu kendi dar mantığımızla çözmemiz mümkün değildir. Ancak bu nurlu sözlerle kendimizi değerlendiresek o zaman neyin ne olduğunu anlarız. Biz de âcizane bunları anlatmaya çalıştık. Resul-ü Ekrem'den, sevgili imamlarımızdan hadisler vererek konunun önemini anlatmaya çalıştık. Ben Alevîyim diyen bir kişinin her konuda olduğu gibi bu konuda da sağlam dayanağı bunlardır. Allah'a şükürler olsun ki bu ana kaynaklar elimizde mevcuttur. Eğer birileri bizi bilinmeyen yönleri çağırıyorsa onların kimler olduğunu bu ölçülerle tanımak mümkündür.

Yoksa bu ölçülere itibar etmezsek, bilmeden anlamadan bize gelin diye her çağırmanın peşine düşersek, gördüğümüz gibi o zamanda bu hükümlerin ışığından yola çıkarak akılsızların durumuna düşeriz ki bu da her iki dünyamızı da heder edecektir. Ben bu örnek olarak vermeye çalıştığım hadis ve yorumları kafamdan uydurmadım. Zaten böyle bir bilgiye de sahip değilim. Bu sözler masumların sözleridir. Bu sözlerde ibretler ve hikmetler vardır. Nasıl Ehlisünnet kardeşlerimizin itibar ettikleri fıkıh, hadis ve tefsir kitapları var ise, bizim de Ehlibeyt ve On İki İmam'ımıza ait itibar ettiğimiz kaynak eserlerimiz vardır.

Bu eserlerde otuz üç bin civarında hadis ve sözlerin olduğu vurgulanmıştır. Bu kaynaklar da elimizdedir. Bunlardan bazıları şunlardır:

Kur'ân-ı Kerim'in ayetleri başta olmak üzere Resul-ü Ekrem'in ve On İki İmam'ın hadis ve emirleri. Bu cümleden Hz. Ali'nin (a.s) sözlerini ihtiva eden **Nehcü'l-Belağa** kitabını ve İmam'a mensup Divan'ı, ayrıca Usul-ü Kâfi, Tuhefu'l-Ukûl, Biharul-Envar, Vesailü's Şia ve İmam Zeynelabidin'in dualarını içeren Sahife-i Seccadiye'yi örnek verebiliriz. İşte bu mübarek sözlerin asıl ana kaynağı bu eserlerdir.

Bizim eserlerimizde verdiğimiz örnekler, hadis ve yorumlar güven duyduğumuz imamlarımızdandır. Bunlara göre bütün ilâhi dinler insanın aklıyla yaratılışın gayesini öğrenmeye hükmeder. İnsan buna amel etmek ve bilmediğini öğrenmekle sorumludur. Fakat insan bu yolda bir kılavuza ihtiyaç duymaktadır. Bunun için peygamberlere ve masum imamlara ihtiyaç vardır. Allah'a hamdüsenalar olsun ki bu ihtiyacı giderecek ilim, nur saçan Ehlibeyt'te ve On İki İmam'ımızda mevcuttur. Biz Alevîlere düşen görev onları gereği gibi tanıyıp onlara tabi olmaktır. Bana göre bu durum kurtuluşumuza vesile olarak tek çıkış yolumuzdur. Yoksa bunu yapmaz da, bu konuda bilinçlenmeden bu var olan durumumuz devam ederse, bunun acılarını çekmeye devam ederiz. İnsanın nasıl akıllı olması sorusuna vermeye çalıştığımız cevap bunu ortaya koymaktadır.

ÂLİMSİZ KALMANIN ACILARI NELERDİR?

Sevgili dostlarım, buraya kadar insanlar arasında doğruların, yanlışların, iyilerin, kötülerin, hakkın ve batılın olduğunu gördük. İnsanın sınırlı bilgiye sahip olduğunu ve eğitilmesinin gerektiğini, bunun âlim ve ulema olmadan mümkün olmadığını gördük. Gerçekten hakla batıl öylesine iç içe girmiş ki bu konunun uzmanı olmadan, bu konuda eğitim almadan bunu ayırt edebilme imkânı yoktur. Her insan bildiği konuda âlim, bilmediği konuda da cahildir. Bir köyde okulun olmadığını, öğretmenin bulunmadığını ve eğitilmiş bir kimsenin de var olmadığını düşünürsek, o köy halkının cahil kalması kaçınılmazdır. Biz Alevîlerin durumu da aynen bu köy halkının durumuna benzemektedir. Âlimlerimiz katledilmiş, mezhebimizle bağlarımız koparılmış, ilmî yönüyle Kur'ân ve Ehlibeyt'ten uzaklaştırılmış, söylenti ve hikâyelerle dolu bir İslâm inancı yaşayamaya mahkûm edilmiş bir toplumuz. Bu durumu fark eden bazı fırsatçılar tarihin her döneminde olduğu gibi inançlarımızla ilgisi olmayan birçok batıl şeyi Alevîlik olarak içimize sokmayı başarmışlardır. Bunu büyük bir kurnazlıkla Ehlibeyt diyerek, Bektaşîlik diyerek, Alevîlik diyerek sunmuşlar, aslında altın tasla bize zehir sunmuşlar, biz de bu zehri şerbet diye kana kana içmişiz ve hâlen de içmeye devam etmekteyiz.

Bu aramıza sokulan, farkında olmadan uyguladığımız

semahlar, toplantılar, kirveye kız alıp vermemek gibi gelenekler, haram olan içkiyi adette doludur deyip helal saymak gibi birçok şeylerimiz gerçekte ne İslâm'la, ne Ehlibeyt, ne de Anadolu'ya asıl İslâm'ı yayma maksadıyla gelen Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli ve ulularımızın ne söylemleriyle, ne eylemleriyle ve ne de ritüelleriyle benzeşmediğini görmekteyiz. Bu tür bidat ve ritüellerin 15. asrın sonlarında, Yavuz Selim ile aslen Sırp Prensinin torunu olan Balım Sultan'ın işbirliğiyle biz Alevîlerin ta içine kadar sokulmuş ve hâlen de devam ettiğini görmekteyiz.

Bu uyduruk şeylerden kurtulmamızın tek çaresi var; o da Hz. Muhammed'in Gadir-i Hum'da bize bıraktığı ve Kevser havuzunun başına kadar da birbirinden asla ayrılmayacak olan ve her ikisine sımsıkı sarılmadıkça kurtuluşun mümkün olmadığı Kur'ân ve Ehlibeyt'e sımsıkı sarılmamızdır. Eğer gerçekten Alevî isek, bunun başka yolu yoktur. Bilinçlenmek için mutlaka mezhebimizin yetiştirdiği âlimlerle hareket etmeli, yeni âlimler yetiştirmeli ve bunun birinci meselemiz olmasına önem vermeliyiz. Bu sayede bu hurafelerden kurtulabiliriz. Okumuş din âlimlerimiz olmadan, inkârcıların şerrinden kurtulmamız mümkün değildir. Onların metotları, sloganları bellidir. Onlar İslâm adına oluşan saltanatları, Muaviye'yi, Yezid'i her zaman koz olarak kullanmışlar ve kullanacaklardır da. Yanlışlarını devam etmeleri için de bizi kendi amellerine alet edeceklerdir.

Bizler imamların hayatını iyi okur ve bilirsek, oynanan oyunları çözmemiz zor olmaz. İmamlarımız bizler için birer nurdur; nur da her zaman karınlığı aydınlatan bir meşaledir. Kendisine dahi faydası olamayan, dibini dahi aydınlatamayan sahte meşalelerden kaçınıp asıl aydınlığın kaynağı olan Ehlibeyt İmamları ve onların terbiyesiyle yetişmiş âlimlere ihtiyacımız vardır. Bizi o yüce insanlara ulaştıracak olanlar onlardır. Ben, elimden geldiğince sizleri asıllarla tanıştırmak

isteyen bir kardeşinizim; bu alanda ne bir çıkar gütmekte, ne de her hangi bir maddî menfaat gözetmekteyim. Sadece sizlerden biri olan, sizin için canı yanan ve böyle aldatılmışlığımıza tahammül etmeyen bir kardeşinizim. Bütün derdim gerçek Alevîliğin ortaya çıkması ve Ehlibeyt'e yakışır insanlar olmamızdır. Bunun için de her fırsatta imamlarımıza müracaat etmekte ve bundan da asla vazgeçmeyeceğim. Burada da Hz. Peygamber Efendimize (s.a.a) başvuracağım; bakalım o ne buyurmuş:

Cahilin nişaneleri ise şunlardır: İlişkisi olduğu kimseye haksızlık yapar. Kendisinden aşağıda bulunanlara haksızlıkta bulunur. Üst seviyede olan kimselere karşı gelir. Düşünmeden konuşur. Konuştuğunda günaha düşer; sustuğunda gaflete dalar. Bir fitneyle karşılaştığında, ona doğru koşup helak olur. Bir fazilet gördüğünde, yüz çevirir ve ağır davranır. Geçmiş günahlarından korkmaz. Kalan ömründe de günah işlemekten vazgeçmez. Hayır işlerde gevşeklik yapar. Elinden çıkan ve zayi ettiği hayırları da önemsemez. İşte bu on haslet, akıl nimetinden mahrum kalan cahilin özelliklerindedir.

İmam Cafer Sadık (a.s) şöyle buyurmakta:

Müminlerden hiç birinin ölümü âlimlerin ölümü kadar şeytanı sevindirmez.

Çünkü âlimlerin olduğu yerde şeytan yer alamaz. Ya da onun askerleri orada hüküm süremez. Çünkü âlimin olmadığı yerde İslâm'da parçalanmalar olur. Bu da şeytanın sevinmesine yol açar.

İmam Muhammed Bakır (a.s) şöyle buyurmakta:

Âlimler öldüklerinde ilimlerini de kendileriyle beraber götürürler. Onların yerine içi boş insanlar kalır. Onlar da hem kendileri delalettedirler ve hem de yan-

lış bilgileriyle insanları saptırırlar. Çünkü aslı ve kökü olmayandan hayır gelmez.

İmam Musa Kâzım (a.s) şöyle buyurmakta:

Mümin bir âlim öldüğünde melekler Allah'ın emriyle yeryüzüne iner, ağlarlar. Bu yüzden dinde kapanmayan yaralar açılır. Çünkü âlimler İslâm dininin duvarlarıdır. Nasıl ki bir şehrin hisarları o şehri koruyorsa, âlimler de dini korur.

İmam Zeynelabidin (a.s) şöyle buyurmakta:

Allah'ın "Bizim o toprağa gelip nasıl onu, uçlarından eksilttiğimizi görmediler mi?"¹ buyruğunun manası, din âlimlerinin ölümüdür.

Yunus isminde bir sahabî İmam Muhammed Bakır'ın (a.s) şöyle buyurduğu nakleder:

Lokman (a.s) oğluna dedi ki, ey oğlum sen oturacağın, konuşacağın arkadaşını basiret gözüyle seç. Bir kavmi, bir kitleyi gördüğünde onlara bak. Eğer Allah'ı anıyorlarsa onlarla arkadaşlık yap. Sen âlim olursan ilmin onlara yarar sağlar. Sen cahil kalırsan onlar sana ilim öğretirler. Bir kavmin Allah'ı anmadığını gördüğünde de sakın onlarla arkadaş olma. Çünkü sen âlim olsan ilmin onlara fayda vermez. Eğer cahil olursan onlar seni daha da cehalete sürüklerler. Ve eğer Allah onları azaplandırırsa o zaman sen de onlarla beraber olursun.

İmam Cafer Sadık (a.s) dedesi Resulullah'tan şöyle nakletmiştir:

Havarileri Hz. İsa'ya (a.s) "Ey Ruhullah, bizler kimlerle oturup kalkalım?" diye sordular. İsa (a.s) buyurdu ki: "O insanla ki onu gördüğünüzde size Allah'ı hatırlatsın, onun davranışları sizi ahirete teşvik etsin."

1- Ra'd, 41

Evet kardeşlerim, ben de: "Ey Allah'ım lütfü kereminle bizi senin beğendiğin, bizim de inandığımız bu hak imamları gereği gibi tanımayı bize nasip et." diyorum.

İmam Zeynelabidin (a.s) buyurur ki:

Salih insanların meclisi insanı iyiliğe götürür, bilginlerin adabı akli çoğaltır.

İmam Muhammed Bakır (a.s) Cabir isimli dostuna şöyle buyurmakta:

Ey Cabir, bil ki, yaşadığın şehrin bütün halkı sana: "Sen kötü insansın." derlerse, bu, seni üzmemeli; "Sen iyi insansın" derlerse de, bu, seni sevindirmemeli; böyle olmadıkça bizlerin dostu olamazsın. (Her halükârda) sen kendini Allah'ın kitabına sunmalısın; eğer onun yolunda gidiyor, onun küçümsediğini küçümseyiyor, sevdirdiğini seviyor ve korkuttuğundan da korkuyorsan, o zaman sebat göster ve hakkında söylenen sözlerin sana bir zararı olmadığı için de kendini müjdele. Ama eğer Kur'ân'dan uzak isen, (o zaman) neden kendini aldatasın?

İmam Cafer Sadık (a.s) Cundeb oğlu Abdullah'a buyurur ki:

Ey Abdullah, bizi tanıyan, bizim makamımızı bilen her Müslümanın her gece ve gündüz yaptığı ameline bakması, kendini buna göre hesaba çekmesi gerekir.

İmam sevenlerine şöyle seslenmekte:

İnsanların helak olması mümkün olan iki şeyi size yasaklıyorum. Batıl inanç ile dindarlık etmek ve bilmeden fetva vermek.

İmam Muhammed Bakır (a.s) buyurur ki:

Kim ki bilmeden insanlara fetva verirse, rahmet melekleri ona lânet eder.

Zürare şöyle der: "Ben İmam'dan "Allah'ın kullarının üzerindeki hakkı nedir?" diye sordum. İmam buyurdu ki:

“Bildiklerini söylemeleri ve bilmedikleri hakkında da susmalarıdır.”

Evet kardeşlerim, benim gayem kimseyi incitmek ya da kırmak değildir. Bir insan olarak iyi gördüklerimi, insanlığın ve halkımızın istifadesine sunmaktır. Anlattıklarım bir toplumun nasıl bedbaht olacağına ve nasıl kurtulabileceğine yön veren Masum İmamlar'ın sözleridir. Bu sözler bizi çok yakından ilgilendirmektedir; çünkü bunlar bizim imamlarımızın nur saçan sözleridir. Bunları kılavuz olarak alırsak asla sapmayız, aldatanların aldatmasına da kanmayız.

İmam Rıza'dan (a.s) imamet hakkında sorulduğunda, şöyle tarif etmiş ve buyurmuştur:

İmamet meselesi peygamberlerin makamı, vasilerin mirasıdır. İmam Allah ve Resulü'nün halifesidir. Emirü'l-Müminin Ali'nin, Hasan'ın ve Hüseyin'in varisidir. İmam, dinin ipi ve Müslümanların nizamıdır. İmamet dünyanın salahı, müminlerin izzeti, İslâm'ın gelişen kökü, yücelen dalıdır. İmamla namaz, zekât, oruç, hac ve cihat kâmil olur. İmamla ahkâm uygulanır, hudut ve sınırlar korunur.

İmam Allah'ın helalini helal, haramını da haram kılar.

İmam ışık saçan parlak kandile benzer, imam doğru yolu gösteren kılavuzdur. İnsanı helak olmaktan kurtarır.

İmam yüksek tepede yanan bir ateştir. Isınmak isteyene sıcaklık verir. Ondan ayrılan helak olur.

İmam yağmur yağdıran bulut, gölgesi olan gök, döşenmiş yer, suyu olan pınar ve yerden biten yeşilliktir...

İmam bunları sıraladıktan sonra şöyle buyurur:

Bunlar bu makamın, Resulullah'ın Ehlibeyt'inden başkasında bulunacağını mi zannediyorlar? Andolsun Allah'a, nefisleri onları aldatmış ve onları yanlış arzulara sevk etmiştir.

İKİ EMANET NEDİR?

Sevgili kardeşlerim, iki emanet iki kelimedenden ibaret değildir. Bu iki kelimeyi gereği gibi anlatmak benim gibi acizlerin işi değildir. Âlimlerden duyduğum ve elde edebildiğim kadarıyla sizlerle paylaşmak isterim. Âlimler: *“Kur’ân-ı Kerim tükenmeyen nimetlerle bezenmiş bir sofradır ki herkes ondan ancak alabileceği kadar nasibini alır.”* demişlerdir. Bu iki emanetin biri Kur’ân-ı Kerim, ikincisi de Ehlibeyt’tir. Resul-ü Ekrem Efendimiz buyurmuştur ki:

Size iki ağır, paha biçilmez emanet bırakıyorum; bunlardan biri Allah’ın kitabı Kur’ân, diğeri ise Ehlibeyt’imdir. Bunlar bir birinden asla ayrılmazlar; ta ki Kevser havuzunun başında bana gelene kadar...

Kur’ân-ı Kerim neden bu derece önemlidir? Bin dört yüz senedir bunca insanı nasıl kendisine çekebilmiştir?

Ona niçin en büyük mucize denilmektedir? Şimdi bunun üzerinde duralım.

Kur’ân-ı Kerim’de şu şekilde ayetler vardır:

Şüphesiz bu kitap Allah katındadır. O hak ile batılı birbirinden ayırt edendir. O iman edenlere yol gösterir. Allah onu ilelebet koruyacaktır. Ona uyanlara cennetin kapıları açılır; ona uyanlar doğru yolda olanlardır.

Kur’ân Allah’ın kopmaz ipi olduğundan Peygamberimiz bu yüce kitabı ümmetine emanet olarak bırakmıştır.

Kuşkusuz bu emre en çok itaat eden ve emanete en fazla sahip çıkan İmam Ali'dir. İmam Kur'ân'la ilgili olarak şöyle buyurur:

Sakın Kur'ân'dan ayrılmayın. Eğer ayrılırsanız yolunu şaşırınlardan olursunuz.

Kur'ân'la meşgul olan bir fazlalık, bir de eksiklik elde eder. Çünkü bilgisi artar ve körlüğü azalır.

Hz. Ali'nin (a.s) Kur'ân'a ne derece önem verdiği aşîkârdır. Sevenlerinin de ona benzemeleri gerekmektedir. Ali'yi sevenler olarak bizler, bu sözleri dikkate almak zorundayız. Hz. Ali de anlayamamış diyenler var ise, bu da onların tam cahil olduklarının bir kanıtıdır. Çünkü o, Peygamberimizin ifade buyurduğu gibi ilim şehrinin kapısıdır. Herkim ilim isterse oradan girmelidir. Bütün âlem bunu böyle bilmektedir.

İmam Ali (a.s) ilmin daha o toplumda yaygın olmadığı, insanların henüz gök bilimlerinden habersiz olduğu dönemde şöyle buyurmakta:

Sorun bana beni kaybetmeden. Ben göğün yollarını yerin yollarından daha iyi bilirim. Kur'ân hakkında bana sorun. Onun tüm ayetlerini dağda mı indi, düzde mi indi, gece mi indi, gündüz mü indi ve ne için indi, ben bilirim.

Allah Teala 124 bin peygamber gönderdi ve bu peygamberlere de bir kısım vahiyler, suhuf lar indirdi. Bunların tümü Zebur'da, Tevrat'ta ve İncil'de toplanmıştır. Bu üç kitaptaki tüm hikmetler de, Kur'ân-ı Kerim'de toplanmıştır. Kur'ân'ın sırları ise Bismillahirrahmanirrahim'de, toplanmıştır. Bunun başı Be'dir. İşte ben de bu Be'nin noktasıyım.

Yani bütün ilmin kendisinde toplandığını vurgulamakta ve insanların müracaat yerlerinin kendilerinin olduğunu ve sadece On İki İmam'la dinin kâmil olabileceğini beyan bu-

yurmaktadır. Burada bizim gayemizde On Dört Masum'un sözlerinin itirazsız kabul görmesidir. Boşuna demiyorlar, yedi iklim dört köşede Ali'yi gördüm Ali'yi. Biri Hz. Ali'ye yıldızları sordu. Buyurdu ki: *"O gördüğünüz yıldızların her biri bu dünyamızdan daha büyüktürler."*

İmam Cafer Sadık (a.s) dünya nasıldır diye sorulduğunda ceviz şeklinde olduğunu söylemiştir. Cebir ilmini de insanlığın hizmetine sunan bu imamımızdır. O, Kur'ân hakkında şöyle buyurmakta:

Bilin ki Allah âlemde ne varsa onu Kur'ân'da beyan buyurmuştur. Ben Resul-ü Ekrem'in evladıyım. Allah'ın kitabını ben daha iyi bilirim. Yaratılışın başlangıcıyla kıyamete kadar tüm olacakların haberi Kur'ân'da verilmiştir. Bütün bunları ben elimin içi gibi biliyorum.

Allah'a hamdüsenalar olsun ki bu imamlar biz Alevîlerin imamıdır. Onlar bizlere bu Kur'ân'ı tavsiye ediyorlarsa, bizlere de bu emirlere uymak ve onları yaşamak düşer. Çünkü bizim ilmimizin kaynağı imamlarımızdır; her ne öğrendiysek onlardan öğrendik. Onlar asla bilmeden konuşmazlar. Tarihte onlara uyanların çok yüksek mertebelere ulaştıklarını görmekteyiz. Evliyalar diyarı olan Anadolu'muz bunun canlı şahididir.

İmam Muhammed Bakır (a.s) Kur'ân'ın önemi hakkında şöyle buyurur:

Allah insanların muhtaç olduğu her şeyi Kur'ân'da beyan etmiş ve bildirmiştir. Her mesele için bir sınır karar kılmıştır. İşte o sınırı aşanların cezasını da beyan etmiştir.

Allah Resulü insanlığa nasıl Kur'ân ve Ehlibeyt'ini emanet bırakmışsa On İki İmamlar da o emanete kendileri eksiksiz ve harfiyen uymuşlar, kendi sevenlerine de bunu hassasiyetle ve özenle tavsiye etmişlerdir. Oysaki tüm evliya ve

düşünürlerin istek ve görüşleri de bu ittifak üzeredir. Öyleyse kim ne derse desin, kim nasıl düşünürse düşünsün, ben de Alevîyim diyen bir kimse bu iki emanete sahip çıkmak zorundadır. Bunun başka izahı mümkün değildir.

Bu yüce emanet olan Kur'ân-ı Kerim üzerine biraz daha duralım. Vereceğimiz örnekler üzerinde ciddiyetle durup düşünelim. Kur'ân-ı Kerim bu konuları 1400 yıl önce Arabistan'da yaşayan o insanlara haber vermiştir. Belki bu vesileyle doğru olanı buluruz gayreti içerisindeyim. Derdimiz hakkın üstün olması, gerçeklerin insanımızca bilinmesidir. Kur'ân-ı Kerim'de harf sırasına göre şu hükümler hakkında ayetler vardır, dikkatle üzerinde hep beraber düşünelim.

Abdest hakkında,	Arş-ı A'lâ hakkında,
Adak hakkında,	Azgınlık hakkında,
Adalet hakkında,	Barış hakkında
Âdem (a.s) hakkında	Basiret hakkında,
Affetmek hakkında,	Başörtüsü hakkında,
Ahret hakkında,	Boş söz hakkında,
Ahlâk hakkında,	Başa kakmak hakkında,
Ahde vefa hakkında,	Birlik olma hakkında,
Aile hakkında,	Borçlu hakkında,
Akıl hakkında,	Böbürlenme hakkında
Akraba hakkında,	Büyü yapma hakkında,
Aldanmak hakkında,	Büyüklük hakkında
Allah'ın birliği hakkında,	Casusluk hakkında,
Allah'ın nuru hakkında,	Cebrail hakkında,
Allah'ın sıfatları hakkında,	Cehalet hakkında,
Allah'a teslim olma hakkında	Cehennem hakkında,
Amel defteri hakkında,	Cenaze namazı hakkında,
Amelsiz ilim hakkında,	Cihat hakkında,

Cimrilik hakkında,
Cinler hakkında,
Cömertlik hakkında,
Cuma namazı hakkında,
Çalışma hakkında,
Çekişme hakkında,
Çöl sakinleri hakkında,
Davut (a.s) hakkında,
Deniz hakkında,
Devlet hakkında
Din hakkında,
Doğruluk hakkında
Dua hakkında,
Dünya hayatı hakkında,
Ecel hakkında,
Ehlikitap hakkında,
Emanet hakkında,
Erkekler hakkında,
Eşitlik hakkında,
Evlenmek hakkında,
Ezan hakkında,
Faiz hakkında,
Fakirlik hakkında,
Fesatlık hakkında,
Firavun hakkında,
Fuhuş hakkında,
Ganimetler hakkında,
Gayp hakkında,
Gazap hakkında,

Geçimsizlik hakkında,
Gıybet hakkında,
Günah hakkında,
Güneş hakkında,
Gusül hakkında,
Habil ve Kabil hakkında,
Hac hakkında,
Hakka davet hakkında,
Haram aylar hakkında,
Harp esirleri hakkında,
Hasetlik hakkında,
Hayat ve iffet hakkında,
Hıyanet hakkında,
Hayvanat hakkında,
Helal rızık hakkında,
Heva ve heves hakkında,
Hıristiyanlık hakkında,
Hızır (a.s) hakkında,
Hoşgörü hakkında,
Husumet hakkında,
Hüküm hakkında,
İbrahim (a.s) hakkında,
İçki hakkında,
İtiraf hakkında,
İnsan hakkında,
İman hakkında,
İncil hakkında,
İnsanın üstünlüğü hakkında,
İnsanın yaratılışı hakkında,

İsa (a.s) hakkında,
İshak (a.s) hakkında,
İslâm hakkında,
İsmail (a.s) hakkında
İstikamet hakkında,
İstişare hakkında,
İyiliği emretmek hakkında,
Kabalık hakkında,
Kâbe hakkında,
Kadınlar hakkında,
Kadir Gecesi hakkında,
Kâfirler hakkında,
Kâinat hakkında,
Kalem hakkında,
Kalp hakkında,
Kardeşlik hakkında
Karı-koca hakkında,
Kaza ve kader hakkında,
Kendini beğenmek hakkında,
Kible hakkında,
Kınamak hakkında,
Kıyas hakkında,
Kibirlenmek hakkında,
Kin hakkında,
Kitaplar hakkında,
Komşuluk hakkında,
Korkaklık hakkında,
Kötü ahlâk hakkında,
Kumar hakkında,

Kurban hakkında,
Kurtuluş hakkında,
Laf çarpma hakkında,
Lânetlemek hakkında,
Lokman (a.s) hakkında,
Mal hakkında,
Mekke hakkında,
Merhamet hakkında,
Meryem Ana hakkında,
Mescid-i Haram hakkında,
Mesuliyet hakkında,
Miras hakkında,
Mucizeler hakkında,
Mukaddes kitaplar hakkında,
Musa (a.s) hakkında,
Mülk hakkında,
Müminler hakkında,
Münafıklar hakkında,
Müslümanlar hakkında,
Müşrikler hakkında,
Namaz hakkında,
Nikâh hakkında,
Nuh (a.s) hakkında,
Ortaklık hakkında,
Oruç hakkında,
Ödünç hakkında,
Öfke hakkında,
Öksüzler hakkında,
Ölüm sonrası hakkında,

Peygamberimiz hakkında,
Peygamberler hakkında,
Putlar hakkında,
Ramazan ayı hakkında,
Riya hakkında,
Ruh hakkında,
Rüyalar hakkında,
Sabır hakkında,
Sadaka hakkında,
Savaşlar hakkında,
Selâm hakkında,
Sevap hakkında,
Süleyman (a.s) hakkında,
Sütanne hakkında.
Şehitler hakkında,
Şaka hakkında,
Şarap hakkında,
Şefaât hakkında,
Şahadet hakkında,
Şeytanlar hakkında,
Tağut hakkında,
Takva hakkında,
Teyemmüm hakkında,
Teklif hakkında,
Temizlik hakkında,
Terazi hakkında,
Tevazu hakkında,
Tövbe hakkında,
Tevrat hakkında,
Ticaret hakkında,
Tufan hakkında,
Uhud Savaşı hakkında,
Uyku hakkında,
Ümitler hakkında,
Üstünlük hakkında,
Vahiy hakkında,
Var oluş hakkında,
Vasiyet hakkında,
Veli hakkında,
Vergiler hakkında,
Yalan hakkında,
Yalvarma hakkında,
Yemek hakkında,
Yemin hakkında,
Yıldızlar hakkında,
Yunus (a.s) hakkında,
Yusuf (a.s) hakkında
Zafer hakkında,
Zakkum ağacı hakkında,
Zan hakkında,
Zebaniler hakkında,
Zekât hakkında,
Zekeriya (a.s) hakkında,
Zenginlik hakkında,
Zina hakkında,
Ziyafet hakkında,
Zulüm hakkında,
Zulkarneyn hakkında.

Evet kardeşlerim, hiç şüphesiz Kur'ân-ı Kerim'in hüküm ve meseleleri bunlarla sınırlı değildir. Yani bazılarının iddia ettikleri gibi Kur'ân-ı Kerim zamanı geçmiş sadece oruç, namaz ve cenaze kaldırma kitabı değildir. Benim gibi birinin de ben sizlere Kur'ân'ı anlattım demesi de mümkün değildir. Benim anlatmaya çalıştığım sadece denizden bir katedir. İleride yeri geldikçe ilme, bilime, akla hüküm eden ayetler vereceğim. Ancak Kur'ân-ı Kerim bütün âlemler ve dünyamızın oluşumu hakkında, okyanuslardan, kıtalardan, aydan, güneşten, yıldızlardan dünyanın döndüğünden, göklerden, geceden, gündüzden, denizlerden, dağlardan, kayalardan, yelden, yağmurdan ayrı ayrı bitkilerden, arıdan, sinekten, karıncadan, deveden, filden velhasıl imamlarımızın buyurduğu gibi her şeyden haber vermektedir. Kur'ân-ı Kerim'in boşuna emanet edilmediği görülmektedir. İşte biz de bunu anlatmaya çalışmaktayız. Kur'ân'ın emirleri tüm insanlık için manevî bir gıdadır. Ümidim bu çabalarımın halkıma bir şeyler vermiş olmasıdır. Bunun dışında bir beklentim yoktur.

Kur'ân-ı Kerim ayetlerinin diğer sözlere olan üstünlüğü, Allah Teala'nın yaratıklarına olan üstünlüğü gibidir. Çünkü bunlar sıradan sözler değil, Allah kelimidir. Bu sözlerde çok büyük hikmetler vardır. Bunları görmezden gelmek akıl işi değildir. Allah Resulü ilk vahiy geldiğinde hiç okuma yazma bilmezdi ve ümmî bir peygamberdi. Ona ilk inen ayetler Alak Suresi'nin ilk beş ayetidir. Orada şöyle buyrulur:

Rahman ve rahim olan Allah'ın adıyla. Yaratan Rabbinin adıyla oku. O, insanı alaktan (embriyodan) yarattı. Oku, Rabbin en büyük kerem sahibidir. O ki kalemlle (yazmayı) öğretti. İnsana bilmediğini öğretti.

(Ey Muhammed) Sen bundan önce bir kitap okumuyordun, elinle de onu yazmıyorsun. Öyle olsaydı

**o zaman (Allah'ın sözlerini boşa çıkarmaya çalışan)
iptalciler kuşkulanırlardı.¹**

İslâm âlimlerinin ve tarihinin tamamı bu konuda ittifakla fikir birliği içindedir. İşte bütün mesele buradadır ki Kur'ân'ın sözleri insan sözü değildir. "Onun hükmü geçmiştir." demek cehaletten başka bir şey değildir. Şöyle düşündüğümüzde bir asıl manada ona uyan imamlara ve velilere bakalım, bir de ona uymayanlara bakalım. Kim daha mutludur.

Muhterem kardeşlerim, iki emanetten biri olan Kur'ân-ı Kerim insan kalbini aydınlatan bir nurdur. O gelmeden önce insanlık o kadar feci bir durumda idi ki, onlar taşlardan, ağaçlardan yapılmış hatta kendi elleriyle helvadan yaptıkları putlara tapıyorlar, acıkınca da yiyorlardı. Her tür hayâdan noksan olan o insanlar gözüne kestirdiği insanı köle olarak sömürebiliyor ve kendi kız çocuklarını diri diri toprağa gömüyorlardı; hatta İkinci Halife de bunlardan biriydi. Kur'ân-ı Kerim'in gelmesiyle bu karanlık ve insaniyetten uzak davranışlar yerini aydınlığa ve insanî değerlere bırakmak zorunda kaldı. Şüphesiz bu değerli emanete Ehlibeyt ve On İki İmamlar sahip çıkmışlardır. Eğer Anadolu'daki biz Alevîler olarak bunun bilincinde olsak aynen imamlarımız gibi bu emanete sahip çıkmak zorunda olduğumuzu bilirdik. Zaten akıl da insana bunu söyler: **"Bir peygambere ümmet olmadan, bir kitaba amel etmeden sadece sözde din olmaz. Artık bu gerçekleri görmenin zamanı gelmiş de geçiyor da."**

Bilindiği gibi bu birbirinden hiç de farklı olmayan ikinci emanet de Ehlibeyt'tir. Nasıl ki kitaplarla öğretmenler birbirlerini tamamlıyorlarsa işte asıl Kur'ân-ı Kerim'in öğretmenleri de Ehlibeyt'tir. Ehlibeyt sözlükte ev halkı anlamına gelmektedir. Şüphesiz ev halkı o evde geçen olayları daha iyi bilir. Bu evin halkının başı Resul-ü Ekrem'dir. İnsan olarak

1- Ankebut, 48

onun eşi ve benzeri ne ondan evvel gelmiştir ve ne de ondan sonra gelecektir. Tabi ki bu bazı kalpleri kararmış hak ve hakikatleri göremeyenlere sözümüz yoktur. Onlar bunu böyle görmeseler de tüm dünya bilim adamları ve araştırmacılar kompüter üzerinde insanın en üstünü kimdir, hesabını yaparlarken bu üstün insan Hz. Muhammed (s.a.a) gelmektedir. Kendisi *“Ben bütün güzellikleri tamamlamak için gönderildim.”* buyurmuştur.

Allah Teala birçok ayette kendi sevgisinden sonra onun sevgisini ve emirlerini de tüm inananlara farz kılmıştır. Resul-ü Ekrem buyurur ki:

Benim bir sözümü başkasından duydunuz mu, o sözü gönlünüz tasdik eder, kalplerinizi yumuşatır, kendinize yakın bulur, benimserseniz, bilin ki o söz benim sözümüdür. Fakat size benim bir sözüm söyleyince sizin gönlünüz o sözü kabul etmez, o söze karşı bir nefret hâsıl olursa, bilin ki ben o sözden sizden daha uzağım. Benim sözlerimi Kur’ân’la karşılaştırın, şayet Kur’ân’a uyarsa o söz benimdir. Uymazsa benim değildir.

Şimdi böyle bir peygambere ümmet olmak var iken, onu bırakıp da aslı astarı belirsiz, bizimle hiçbir benzerliği olmayan bir kısım insanların oyununa gelerek İslâm düşmanlığı yapmak kadar büyük bir yanlış düşünemiyorum. Biz bu âleme insan olmak, insan-ı kâmile ulaşmak için geldik. Bu da ancak seçkin ve seçilmiş önderleri izlemekle mümkündür. Elbette bu yola engel olan hem insandan, hem de cinlerden şeytanlar vardır. Gerçi bazılarının şeytana da ihtiyacı yoktur; çünkü artık onlar şeytanı bile hayrete düşürmektedirler. Bakın Şah Hatayi neler diyor:

Bayram olur seyran olur, kimi insan hayvan olur.
Hayvan adam olmaz imiş.

Allah Teala da şöyle buyurmakta:

Andolsun, cehennem için de birçok cin ve insan yarattık ki kalpleri var, fakat onlarla anlamazlar; gözleri var, fakat onlarla görmezler; kulakları var, fakat onlarla işitmezler. İşte onlar hayvanlar gibidir, hatta daha da sapık... Ve işte gafiller onlardır!¹

Münafık erkekler ve münafık kadınlar birbirlerindedir. Kötülüğü emrederler, iyilikten meneder ve ellerini sıkı tutarlar. Allah'ı unuttular, O da onları unuttu. Münafıklar; işte yoldan çıkanlar onlardır.²

Allah ve Resulü, bir işte hüküm verdiği zaman, artık inanmış bir erkek ve kadının, o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Kim Allah'a ve Resulüne karşı gelirse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur.³

Bu yüce ayetlere en iyi uyan ve uygulayan muhakkak ki ayetlerin indiği yerde bulunanlardır. Bunların başı Hate-mu'n-Enbiya (s.a.a), sonra Hz. Ali (a.s), Hz. Fatıma (a.s), İmam Hasan (a.s) ve İmam Hüseyin (a.s) ve onlara sadakatle bağlı olanlardır. Bunların İslâm'a olan bağlılıkları sadece baba oğul torun ya da damat olduklarından değildir. Onların bu dine bağlılıkları bizzat Allah ve Resulüne olan imanlarından ve üstlenmiş oldukları vazifenin fevkinde olmalarından kaynaklanmaktaydı. İşte biz Anadolu Alevîlerinin bu ismi aldığı yer bellidir; Ali ve Evlad-ı Ali neler yapmış, nele-re inanmış ve nasıl yaşamışlarsa bu yüce ve ulu adı taşıyanlar da onun bilincinde olmalı ve onun hakkını eda etmelidirler. Bizim bir olacağımız yer Hz. Muhammed Mustafa'nın (s.a.a) iki değerli ve paha bilmez emaneti Kur'ân ve Ehlibeyt'tir. Bunun dışında verilen mücadeleler Alevîliğe hiçbir şey getirmeyeceği gibi, bu yanlışlar bizden de çok şey götürmüş ve hala da götürmektedir. Alevîlik budur; bunun dışında

1- A'râf, 179

2- Tevbe, 67

3- Ahzab, 36

başka bir Alevîlik de yoktur. İslâm'ı, Kur'ân'ı ve ahireti inkâr eden bir kimse kendi kendine ben Alevîyim dese de o bir Alevî değildir. Bu, insan ırkı ve soyuyla ilgili bir söylem değildir; bu inançla ilgili bir şeydir; bu gün bir Çinli, bir Amerikalı, bir Rus da Alevî olabilir. Nasıl bir Kürt, bir Türk, bir Arap Hıristiyan ya Yahudi ya da başka bir inancı taşıyabiliyorsa Alevîlik de böyle bir şeydir. Ben İslâm'a düşmanım diyen bir kişi Allah'a da, Peygamber'e de düşmandır. Onlara düşman olan kimse de Ehlibeyt'e de, İmam Ali'ye de, Hz. Fatıma'ya da, diğer On Bir İmam'ımıza ve Allah velilerine de düşmandır.

Kur'ân'ı Kerim Ehlibeyt'le ilgili olarak 33. surenin 33. ayetinde şöyle buyurmakta:

...Ey Ehlibeyt, Allah sizden, her tür kiri gidermek ve sizi tertemiz kılmak ister."

Allah bir şeyin olmasını istediğinde de o şey olur. Nitekim şöyle buyurmuştur:

O'nun işi, bir şeyi(n olmasını) istedi mi ona, sadece "ol!" demektir, o da hemen olur.¹

Ehlibeyt'ten maksadın da Hz. Ali (a.s), Hz. Fatıma (a.s), İmam Hasan (a.s), İmam Hüseyin (a.s) olduğu defalarca ve her fırsatta bizzat Hz. Peygamber (s.a.a) tarafından açıklanmış bilinmektedir. Bunların temiz ve paklığının şahidi de Hak Teala'nın kendisidir. Ehlibeyt'le ilgili olarak Resul-ü Ekrem şöyle buyurmaktadır:

Benim Ehlibeyt'imden her kim nefret eder ve onları terk ederse Allah (c.c) onu yüzüstü cehenneme sürer.

Başka bir hadisinde de: *"Benim Ehlibeyt'im aynen Nuh'un gemisi misalidir. Kim o gemiye binerse kurtulur, kim o gemiden geri kalırsa boğulur."* buyurmaktadır.

1- Yasin, 82

Gad-r-i Hum denilen yerde Resul-ü Ekrem'in önemli hadislerden biri de o gün sayılarının yüz yirmi bin civarında olduğu rivayet edilen hacıların huzurunda ve onları şahit tutarak Hz. Ali'yi (a.s) yanına çağırarak: *"Ey müminler, bilin ki ben kimin mevlası isem işte bu Ali de onun mevlasıdır."* der ve sonra *"Ey Allah'ım şahit ol senin emrini yerine getirdim. Sen ona dost olana dost, düşman olana düşman ol."* demiştir.

Başka bir hadisinde de şöyle buyurmaktadır:

Ali bana göre bedenime nispeten başım gibidir.

Ben ilmin şehriyim, Ali kapısıdır.

Benden sonra Ehlibeyt'imın önüne geçmeyin, onlardan geriye de kalmayın, onlara akıl vermeye kalkışmayın, çünkü onlar sizin bilmediklerinizi bilirler.

Ali'yi sevmek imandandır, ona düşmanlık münafıklıktır.

Ey Ali, ben Kur'ân'ın nüzülü için savaştım. Sen de onun tevili için savaşıyorsun.

Ali ne tarafta ise hak da o taraftadır.

Kim ki Hasan ve Hüseyin'imi severse o beni de sever. Hasan ve Hüseyin'im dünyada kokladıklarım iki reyhanemdirler.

Şöyle hep beraber bir düşünelim, zamanın sultanları bu kadar ayet ve hadise yeterince itibar etmemişler, onların haklarına da riayet etmemişlerdir; ama Allah aşkına biz bu gün onların yolunda mıyız?

Bunu kendimize sormak zorundayız. Kur'ân-ı Kerim Şura Suresi 23. ayette şöyle buyurur:

Bu, Allah'ın, inanan ve iyi işlerde bulunan kullarını müjdelemesidir işte. De ki: Sizden, tebliğime karşılık bir ücret istemiyorum, istediğim, ancak yakınlarıma sevgidir ve kim güzel ve iyi bir iş yaparsa onun güzelim mükâfatını arttırırız; şüphe yok ki Allah, suçları örter, iyiliğe, mükâfatla karşılık verir.

Evet, bir kısım sultanlar saltanatları uğruna yüzlerce ayet ve hadisi hiçe saymış ve hükmünü göz ardı ederek zulüm ve sultalarını sürdürmüşlerdir. Fakat bize ne oluyor da imamlarımıza karşı bu zalimlerle aynı tavrı sergilemekte ve o yüce insanların emrine kulak tıkamaktayız. Bu, gerçekten hayret edilecek bir şey değil de nedir? Onların adını taşıyıp, onların yolunda olduğunu iddia edip, onların değerleriyle savaşacaksın, bu olacak iş mi? Ne olur, Allah aşkına amelle-rimize, erkânımıza bir bakalım, Kur'ân ve Ehlibeyt'le uyuyor mu yoksa Ehlibeyt düşmanları Yezid, babası ve dedesinin yaşamıyla mı uyuyor? Bunun muhasebesini hiç yaptık mı? Yüzlerce asrın en büyük mucizesi olan, düşmanlarını dize getiren ve gerçek ilim sahiplerini şaşkınlığa uğratan Kur'ân-ı Kerim'e hangi mantıkla, hangi bilgi ve deneyimle yaklaştık. Biz daha Ehlibeyt düşmanlarını sevindiren bir yaklaşım sergiledik ve onun modası geçti, o karanlık çağlara ait bir kitaptır dedik. Peki, bununla ne yaptığımızı bildik mi gerçekten? Hayır, kesinlikle bu Alevîliğe yapılan en büyük töhmet ve Alevîliğe açılan en büyük savaştır.

Değerli kardeşlerim, bizler Alevîliğimizde samimiysek o zaman bütün peygamberlere inandığımız gibi Resul-ü Ekrem'e de inanmak zorundayız; çünkü o bizimdir; On İki İmam bizimdir; beklenen Mehdi (a.s) bizimdir; er bizim ve evliya bizimdir. Anadolu'ya İslâm'ı yaymak maksadıyla gelen, velilerin piri olan Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli bizimdir. Bütün bu gerçekleri bir tarafa koyarak nasıl da onları bırakır, inkâr edenlerle bir olabiliriz? Hiç düşündük mü? Bir Alevî'ye inkâr etmek değil de inanmak yakıştığını hiç mi düşünmedik? Bunca gerçekler varken bu Alevîlik adına bizim orucumuz, namazımız yoktur diyenler kimlerdir hiç araştırdık mı? Evet kardeşlerim, benim maksadım birilerini kırmak değildir. Benim maksadım mensubu olduğum kardeşlerimi uyarmaktır. Gelin artık bu oyunlara dur deyip bir daha on-

lara fırsat vermeyelim. Öncekilerin hatalarında ısrar etmenin ve tekrarlanmasının bizlere hiçbir faydası yoktur. Bunu anlamak ve geçmişten ders almak Ali dostu olduğunu söyleyen biz Alevîlere yakışandır. Çünkü Muttakilerin İmamı Hz. Ali (a.s) şöyle buyurmaktadır: *“Geçmişlerden ibret alın, yoksa geleceğe ibret olursunuz.”*

Kur’ân-ı Kerim’de Yunus Suresi 90-93. ayette buyurur ki:

İsrail oğullarını denizden geçirdik, Firavun ve askerleri de zulmetmek ve saldırmak için onların arkalarına düştü. Nihayet boğulma kendisini yakalayıncaya (Firavun): “Gerçekten İsrail oğullarının inandığından başka tanrı olmadığına inandım, ben de Müslümanlardanım!” dedi. “Şimdi mi? Oysa daha önce isyan etmiş, bozgunculardan olmuştun?” (denildi). “Bugün senin (canından ayırdığımız) bedenini, (denizin dibinden) kurtarıp (sahilde) bir tepeye atacağız ki senden sonra gelenlere ibret olasın. Ama insanlardan çoğu bizim ayetlerimizden gafildirler.” Andolsun biz, İsrail oğullarını iyi bir yere yerleştirdik ve onlara güzel rızklar verdik. Kendilerine ilim gelinceye kadar ayrılığa düşmediler (de bilgi geldikten sonra ayrılığa düştüler). Şüphesiz Rabbin, kıyamet günü, anlaşmazlığa düştükleri şey hakkında aralarında hüküm verecektir.¹

Allah Teala binlerce yıllık bir olayı açık ve seçik bir şekilde gelecek insan nesli ibret alsın diye beyan edip haber vermektedir. Ve 1983’de denizden çıkarılarak İngiltere’de müzeye konan bu cesedin Firavun’a ait olduğu söylenmektedir. Bunun bir tesadüf olduğunu söyleyemeyiz ve bu olay üzerinde düşünmeli ve bundan ibret almalıyız.

Lut (a.s) kavminin azgınlığı yüzünden buldukları şehrin altını üstüne geçirdiğini Allah Kur’ân’da bize haber ver-

1- Yunus, 90-93

mektedir; günümüz de Lut Gölü olarak bilinen yerin bu olayı doğrular nitelikte bazı emareler taşıdığı bilim adamları tarafından söylenmektedir. Bunların tesadüf olduğu söylenebilir mi? Bütün bu ilâhî bilgileri On İki İmam'ımız da biz dostlarına haber vermişlerdir ki gelecek nesiller ibret alsınlar. Elbette bizler bunların birer hikâyeye olduğunu sanmakta ve gerekli dersleri almamaktayız. Bir gün çok geç olacak ama ne yazık ki telafisi olmayacak, o yüzden aklımızı başımıza alalım ve gerçek erenlerle aynı yolu ve kaderi izleyelim.

İmam Cafer Sadık (a.s) şöyle buyurur:

Üç grup dışında bizi tanıyanlar kurtuluş bulurlar.
Bunlar zalimlerle birlikte olanlar, heva ve hevesine uyanlar, açıkça günah işleyenler.

Deryadan katre misali vermiş olduğum bu güzel sözlerin üzerinde iyice bir düşünelim. Böylesine güzel sözler bizi dinsizlik adına birliğe çağırarlardan sadır olmuş mu veya bunlara benzer bir sözleri var mıdır? Ellerin bir delilleri var mıdır? Böyle bir şeyin olmadığını sizler benden daha iyi biliyorsunuz. Öyleyse gelin hiç zaman kaybetmeden bu iki emanete sahip çikalım. Bu yolda yaşamak ve yolda ölmek bizim için en büyük şereftir. Bu okul İmam Hüseyin'in okuludur. O Kerbelâ'da bu imtihanı en güzel bir şekilde vermiştir. Bizler imamlarımıza yakışır bir hayat sürdürürsek ve onlara yakışır yaranlardan olursak, bu, çevremizle dostluklarımızı pekiştirecek ve diğer inançlara sahip insanlarla da güzel diyaloglar yaşamamızı sağlayacaktır. Bu da ülkemizin yararına olacaktır. Bu iki emanetten yoksun olmamızın aklımıza gelen herkese zararı olacaktır.

İBRETİLİ SÖZLERDEN DERS ALALIM!

Kardeşlerim, Hz. Davut (a.s) ibadet etmek için halktan ayrılıp tek başına bir gün sahraya inmiş. Allah Teala ona bu durumunu sordu; Hz. Davud da (a.s): “Rabbim sana olan görevimi insanlar arasında değil de burada yapmak istedim.” deyince, Hak Teala şöyle buyurdu:

Ey Davut sen insanların arasına dön, onları hakka davet et. Eğer siz günahkâr bir insanın elinden tutar da onu kurtarırsanız, seni beğenilmiş kullarımdan müjdelirim.

Şüphesiz Allah her şeyden haberdardır. İnsan yaptığı bütün amellerden sorumlu olduğu gibi kötü amellerinin de sorumlusudur. O yüzden ince eleyip sık dokumak zorundayız. Biz Alevîlere verilen On İki İmam nimeti başka toplumlarda yoktur; bu da bizim sorumluluğumuzu ikiye katlamaktadır. Herkes bir dikkat ediyorsa bizler iki dikkat etmeliyiz. Herkes bir amel ediyorsa biz iki amel etmeliyiz. Herkes Ehlibeyt'i bir seviyorsa biz iki sevmeliyiz. Çünkü adımız Alevîdir; biz de Ali'ye yakışmalıyız. O, gecelerini ibadetle, gündüzlerini cihat etmekle ve insanlara faydalı işler görmekle geçirirdi. Bizler de onun adını taşıdığımız için ona layık taşıyıcılar olmalıyız.

İmam Ali'nin (a.s) halifeliği zamanında kardeşi Akil huzuruna gelerek ondan önceki halifeler yakınlarını nasıl kayırdırsa İmam'ın da çok zor durumda olan kendi kardeşi-

ne biraz daha fazla yardımda bulunmasını istemiş. Hz. Ali de (a.s) kendi hakkından ona bir miktar yardım etmeği önermiş. Fakat Akil bunu az bulur ve razı olmaz. O, daha fazla ihtiyacı olduğunu söylemiş ve beytülmalden istemiş. Hz. Ali (a.s) ona: "O zaman akşam olsun, gidin falan yerdeki dükkânı soyun, oradan istediğin kadar alabilirsiniz." deyince; Akil: "Ya Ali sen beni hırsızlığa mı davet ediyorsun?" der. Hz. Ali (a.s) ona: "Sen de benim beytülmalden vermeme isteyerek bile bile büyük suçta teşvik ettiğini biliyor musun? deyince; Akil, kardeşine darılır ve Muaviye'nin yanına gider ve durumu Muaviye'ye anlatır. Muaviye bunu bir fırsat bilir ve Akil'e yardımda bulunur ve der ki: "Ey Akil, minbere çıkıp sana nasıl yardım ettiğimi anlat." der.

Hz. Ali'nin kardeşi Akil minbere çıkar ve şöyle der: "Ey cemaat, ben kardeşim Ali'den beytülmalden bana yardım etmesini istedim. Ama o dinini koruyarak bana yardım etmedi ve teklifimi reddetti. Ben de Muaviye'ye geldim ve ondan yardım istedim. O beni dininden öne aldı. Bana yardım da bulundu." der.

Evet canlar, işte bizim kendilerini iyi tanıyarak, kurtuluşumuzu ellerine bıraktığımız kişilerin karakteri budur. Bunlar bizim imamlarımızdır; dünyanın hiçbir yerinde bu imamlara eş değer kimseleri bulamazsınız; hiç kimsenin böyle imamları ve önderleri yoktur.

Allah Teala Hz. Musa'ya (a.s) hitap ederek buyurdu ki: "Ya Musa, ömrün boyunca ne yaptın? Hz. Musa (a.s) arz etti ki: Ya Rabbi ben senin emrin gereği namaz kıldım, oruç tuttum, zekât verdim." Allah Teala buyurdu ki: "Namaz seni cennete götüren bir kılavuzdur. Oruç ise seni ateşten koruyan bir kalkandır, zekât da senin için bir nurdur."

Hz. Musa (a.s): "Allah'ım, o halde beni kendine mahsus olan şeye hidayet et." diye arz eder.

Allah Teala Hz. Musa'ya şöyle buyur: *"Ya Musa, Allah'ın dostlarına dost, düşmanlarına düşman ol."*

İşte Alevîlikteki var olan teberra ve tevella budur. Demek ki ben Alevîyim diyen bir kimse Allah'ın, Peygamber'in, Kur'ân ve Ehlibeyt'in dostuna dost, düşmanlarına da düşman olmak zorundadır. Bu değerlere düşman olan kimselerle dost olmak, hiçbir zaman Alevîlikle bağdaşmaz. Böyle bir hataya düşenler Evlad-ı Resul'den dahi olsalar Alevî olamazlar. Ancak Alevîliği kendilerine maske edip bir kısım insanımızı kendi çirkin emellerine alet edebilirler. Elbette bu da kalıcı değildir, er geç bu maske düşecektir.

İmam Hasan Askerî (a.s) bir konuşmasında buyurur ki:

Allah (c.c) Cebrail'e emretti ki günahları yüzünden git falan kabileyi helak et. Ama ilk önce o âlimi helak et.

Cebrail (a.s) bunun nedenini sorunca. Allah (c.c) şöyle buyurdu: *"Ona oldukça imkan ve kudret verdim. Ama o insanlardan kötülüklerin giderilmesine çalışmadı, iyiliği emretmedi. O kendisi günahkâr kimselerle oturup kalktı."*

Sahabeden Muhammed Erkat isminde biri şöyle diyor:

Ben İmam Cafer Sadık'ın huzurunda idim. Bana "Kufe'ye gidip geliyor musun?" diye sordu, ben de "Evet." dedim. "İmam Hüseyin'in katillerini görüyor musun?" diye sordu, ben "Onlardan hayatta olan kimse yok ki!" dedim. İmam buyurdu ki: "Sen katilin sadece öldüren mi olduğunu sanıyorsun? Hâlbuki Ceddim Resulullah zamanındaki Yahudilerden hiçbiri peygamber öldürmemişti. Ama sadece atalarının o cinayetlerine razı olduklarından Kur'ân-ı Kerim onları da katil olarak tanıtmaktadır. Buna göre bir günahı işleyen kimse ile o günaha razı olan kimse o günahın payını alacaktır. İşte İmam Hüseyin'in katillerine sevgi besleyen de bu tarihî cinayete ortaktır."

Değerli kardeşlerim, İbrahim Edhem herkesçe tanınan bir

İslâm âlimidir. Bir kısım insanlar ona dertlenerek dediler ki:

Ya İbrahim Edhem, Allah Teala Kur'ân-ı Kerim'de "Siz beni çağırın ki ben de size icabet edeyim." demiştir. Ne var ki biz her ne kadar dua ediyorsak da duamız kabul olmamaktadır. Bunun sebebi nedir, diye sorarlar. İbrahim Edhem de şöyle der: Duanızın kabul olmamasının sebebi şu on şeydendir:

- 1- Siz Allah'ı tanıdınız; ama O'nun hakkını eda etmediniz.
- 2- Kur'ân-ı Kerim'i okudunuz, ezberlediniz; ama onunla amel etmediniz.
- 3- Peygamber'i sevdiğinizi iddia ettiniz; ama onun evlatlarına düşman kesildiniz.
- 4- Şeytan ile düşman olduğunuzu söylediniz; ama amelinizle onunla işbirliği yaptınız.
- 5- Cennete büyük bir arzunuzun olduğunu söylediniz; ama ona ulaşmak için hiçbir şey yapmadınız.
- 6- Cehennemin ateşinden korktuğunuzu iddia ettiniz; ama kendi kendinizi cehenneme attınız.
- 7- Başkalarının ayıplarıyla uğraştınız; ama kendi ayıplarınızı hiç görmediniz.
- 8- Dünyayı sevmediğinizi söylediniz; ama sadece bu dünyanıza çalıştınız.
- 9- Ölümün hak olduğunu söylüyordunuz; ama kendinizi ona hazırlamadınız.
- 10- Ölüleri defnediyorsunuz; ama onlardan hiç ders almıyorsunuz.

Doğruyu kim söylese söylesin, o bizi Allah'a yöneltiyorsa, insanı aydınlatıyorsa o sözde hikmetler vardır. Bunun için biz bu gibi yorumlardan yararlanmaya devam edeceğiz.

İmam Zeynelabidin (a.s) insanlara şöyle nasihat eder:

Şu dört kişiyle arkadaşlık etmeyin. İnsanlar: "Ey Peygamber'in oğlu bu kişilerin sıfatı nedir." diye sordular. İmam buyurdu ki:

1- İnsanı aldatan yalanca kişi, çünkü yalancı bir kimse insana uzağı yakın gösterir.

2- Fasık kişi, çünkü fasık seni bir lokma ekmeğe, hatta daha az bir şey karşılığında satabilir.

3- Cimri kişi, cimri de insanın zorluk ve ihtiyaç halinde olduğu bir zamanda seni terk eder, sana yardım elini uzatmaz.

4- Ahmak kişi, çünkü ahmak kişi sana iyilik etmek istese de seni hüsrana uğratar ve sana zararı dokunur.

Kardeşlerim bu mübarek nüktelerden bizim için şüphesiz alınacak birçok ibret ve ders vardır. Bu yüzden bu nur yumağı, asil sözleri ana kaynaklardan sunmaya çalışıyor ve devam da edeceğim. Umarım hepimiz gereken faydayı sağlarız.

Gelin şimdi de Hz. Ali'nin (a.s) oğlu İmam Hüseyin'e yaptığı vasiyeti dinleyelim ve bilhassa biz Alevîler olarak da bu Şah-ı Velayetin nasihatinden bizler de nasibimizi alalım:

Oğlum, evvela size Allah'tan çekinmeyi, O'nun emir ve yasaklarına tam olarak uymanızı vasiyet ediyorum. Dünyaya ait bir şeyi elde edemediğinizde ya da elinizdekini yitirdiğinizde onun için hayıflanmayın. Siz daima gerçeği söyleyin. Ahiretiniz için çalışın. Zalime düşman, mazluma yardımcı olun. Sizden sonra geleceklere de bu sözlerimi iletin. Tüm işlerinizi Allah'ın emirlerine göre ayarlayın. Aranızda uzlaşın, Allah'ın salâti ona ve soyuna olsun dedeniz Resulullah'tan duydum, derdi ki: İki kişinin arasını bulmak bütün nafîle ibadetlerden üstündür.

Allah için komşularınızı gözetin. Bu da Resul-ü Ekrem'in sözüdür. Komşuluk hakkında öylesine tavsiye-

lerde bulundu ki biz onları da mirasçı olacak sandık. Sizler Allah için Kur'ân-ı Kerim'e riayet edin, onunla amel etmekte başkaları sizi geçmesin.

Allah için namazlarınızı terk etmeyin. Çünkü namaz dinin direğidir.

Allah için orucunuzu tutun; çünkü oruç ruhun baharındır.

Allah için mallarınızla dillerinizle, gerekirse canlarınızla Allah yolunda cihat edin.

Allah için iyiliği emredin, Allah için kötülükten nehyedin.

Evet kardeşlerim, Hz. Ali'nin (a.s) oğulları İmam Hasan ve İmam Hüseyin'e yaptığı nasihatler oldukça çoktur. Belki her biri bir kitap olur. Ama biz bununla yetindik. İşte bana göre Alevîliğin kurtuluş yolu bu yoldur. Bizim iddiamız, fanan yazar şunu yazmış, filan sosyalist böyle yazmış demiyoruz. Onlar doğru olabilir, yanlışları da olabilir. Bunlardan bahsetmiyorum. Benim vermeye çalıştığım kimseler Allah Teala'nın ve Resulünün sevdiği ve beğendiği kimselerdir. Bunlar Alevîliğin de güven duyacağı kimselerdir.

Burada Hz. Ali'nin nasihatleri gayet açık ve anlamlıdır. Bu nasihatler tüm sevenlerinedir. O zaman da biz Alevîler olarak bu birilerine sormamız lazımdır ki Hz. Ali (a.s) Kur'ân diyor, namaz diyor, oruç diyor, zekât diyor, hac diyor ve İslâm'ın yolunda ölüm pahasına da olsa cihat diyor. Peki, Hz. Ali'nin, On İki İmam'ın ya da Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin temsilî resimlerini de kendilerine maske yaparak İslâm'ın tüm farzlarına karşı çıkanlar kimlerdir diye sormak da yine bize düşmektedir. Şunu bilmekte yarar var; insanlığın kabullendiği bir kural vardır. Burada nasıl ki doğru söyleyen yalan söyleyenden üstündür, mazlum zalimden üstündür, inananlar da inanmayanlardan üstündür; bu tüm

insanlığın seçkinleri tarafından kabul görmüştür. Demek ki dinsizlik uğruna bizi sokaklara dökenler, bunu da Alevîlik adına yapanlar, bilerek ya da bilmeyerek Alevîliğe en çirkin kötülükleri yapmış olmaktadır. Bu kötülüklerin tarihi çok eskiye dayanmakta, eskiden kullanılan kalıpların modası geçtiği için yeni kalıplar bulmuş bu defa da o maskenin arkasına gizlenmişler. Allah herkesin hain ve çirkin yüzünü görmeyi hepimize nasip etsin.

ALEVİLİK, BEKTAŞİLİK AYRI ŞEYLER MİDİR? TARİKAT NEYİ İFADE ETMEKTEDİR?

Sevgili kardeşlerim, insanlık tarihinde çokça rastladığımız değişmeyen kural ve metotlar vardır. Bunlardan biri sömürmek için bölmektir. Bunu yapmak için hakkı öne sürüp batılı yutturmaya çalışmaktır. Bunlar geçmişte olmuştur, günümüzde de şüphesiz olmakta ve olacaktır. Bu oyunlara başvuran kimseler sıradan insanlar değildirler. Bu konu üzerinde eğitilmiş, kendi hesaplarına göre yetişmişlerdir. Bunlar toplumların zayıf noktalarını bulup, onu inceliklerine kadar araştırarak saptama yapar sonra da her topluma uygun eylem planları geliştirir ve o yönde çok iyi çalışmalar yaparlar. İşte yıllardır biz Alevîler üzerinde ne gibi tahribatlar yapıldığı ve günümüzde de bu tahribatların sürdüğü açık seçik ortadadır. Görüldüğü gibi Alevîlik bazen bir ırk gibi sunulmuş, bazen İslâm'dan ayrı bir yol gibi sunulmuş, bazen İslâm'ın içinde ama İslâm'ın temel değerlerini reddeden bir anlayış olarak sunulmuş ve şimdilerde de bilerek ya da bil-meyerek Alevîlik ayrı, Bektaşîlik ayrı şeylerdir diye sunulmaktadır. Bütün bunlar mümkün değildir. Evet, ülkemizin bir gerçeği var; o da her Bektaşî bir Alevîdir; ama her Alevî Bektaşî olmayabilir; fakat her ikisi de İmam Cafer Sadık'ın (a.s) mezhebindedir. Bektaşîlik daha çok ülkemize özgüdür; diğer ülkelerdeki Alevîler belki Bektaşîlik nedir onu

dahi bilmezler. Ancak Bektaşîliğin sadece ismi var, yoksa dünyanın her yerinde yaşayan Alevîlerle aynı ritüelleri paylaşmaktadırlar. Hepsi Müslümandır, hepsi Alevîdir, hepsi On Dört Masum'a ve On İki Ehlibeyt İmamı'na tabidirler. Kur'ân baş kitapları, Nehcü'l-Belâğ¹ ve Sahife-i Seccadiye² beslendikleri kaynaklardır.

Şu saklanmayacak kadar aşikar bir gerçektir ki Hacı Bektaş-ı Veli Anadolu Alevîlerinin piridir ve bütün Alevîler o büyük insana saygı duymaktadırlar. Ayrıca Alevîler Ahi Evran Baba'ya, Hacı Bayram-ı Veli'ye, Mevlana Celaleddin Rumi'ye, Şems-i Tebrizî'ye, Yunus Emre'ye, Fuzulî'ye, Seyit Gazi'ye, Hüseyin Gazi'ye, Battal Gazi'ye Haydar Sultan'a ve daha adını sayamadığımız binlerce Ehlibeyt sevgisiyle yanıp tutuşan bu mübarek insanlara sonsuz saygı ve minnet duymaktadırlar; çünkü Alevîliği günümüze kadar taşıyan bu değerli üstat ve pirlerdir. Nasıl bunlara dil uzatabiliriz. Bu bilgisizlik değil de nedir?

Bu büyük insanların tamamı Ehlibeyt'in üstünlüğünü kabul etmiş Emevî, Abbasî ve Osmanlılar zamanında olan zulümlere karşı çıkmış ve zulümle mücadele etmişlerdir. Her ne kadar bazıları ilk üç halifeye daha yumuşak bir üslup kullanmışlarsa da Muaviye ile ayyuka çıkan Ehlibeyt düşmanlığını görünce o zulümlere fırsat verenler, o zemini hazırlayanlar olarak da ilk üç halifeyi eleştirmişlerdir. Bu tavırlar zamanın şart ve koşulları göze alındığında normal karşılanabilir. Ama bizler çok iyi biliyoruz ki bunlardan hiç biri Ehlibeyt düşmanı olmadıkları gibi canlarını da o yolda feda

1- İmam Ali'nin (a.s) hutbe, mektup ve kısa sözlerinden oluşan çok özel bir kitaptır.

2- İmam Zeynelabidin'in (a.s) dua ve yakarış kitabıdır. Bu söylediğimiz her iki kitap da Türkçeye kazandırılmış ve Ehlibeyt dostlarının evlerinde bulunmaktadır. Elinde olmayanlar için bu büyük bir eksikliklerdir.

etmişlerdir. Allah bizlere de vazifemizi bilip amel etmeyi nasip etsin.

Elbette, toplumumuzda Muaviye, Yezid ve o ekole karşı bir düşmanlık vardır. Ehli-sünnet ve'l-Cemaat kavramını sırf Ehlibeyt'e karşı olmak için ilk ortaya atan da Muaviye'dir. İnsanımızın çoğu ne yazık ki bundan bîhaberdir. Eğer gerçekten sünnet kavramı Hz. Peygamber'in (s.a.a) söz ve fiilleri olsa ondan sonra ortaya atılan bidatler sünnetin hatta farzların yerini almazdı; bilin ki buna en layık olan onun en yakınlarının beyanatlarıdır. Bunlar asla göz ardı edilemezler. Eğer onun sünneti gerçekten değerli olsaydı onun gözünün nuru olan evlatları hunharca katledilmezdi. İmam Hüseyin (a.s) *"Eğer ceddimin dini benim kanımla dirilecekse, ey kılıçlar alın beni."* diye buyurmaktadır. Bu din bu silsile ile hiç kopmadan bugün bizlere ulaşmışsa şüphesiz yukarda adlarını andığımız ve anamadığımız bu mektebin âlimlerine borçludur. Bu yöntem her ne pahasına olursa olsun bugüne kadar sürdürülmüş ve sürdürmeye de devam edecektir.

Demek ki olaya nasıl bakarsak bakalım Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin görevi de Anadolu'da bunu yapmaktı ve o da bunu hakkıyla yerine getirmiştir. Hacı Bektaş-ı Veli ne kadar Bektaşî ise bir o kadar da Alevî ve Ehlibeyt taraftarıdır. Bana göre bunu tartışmak yersizdir. Bu konuda ille de başka şeyler öne sürenler varsa bu büyük bir yanılıdır; ya da Alevî birliğini bozma maksadı güdülen binlerce oyundan biri de budur.

Anadolu'da çok değerli olan bu Alevî adı eğer bizlere verilmiş ise bunda en büyük pay Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'ye aittir. Eğer birileri biz Alevîleri Hacı Bektaş-ı Veli'den ayırma maksadı güdüyorsa o zaman Anadolu'da Alevîlikten söz etmek mümkün dahi olmaz.

Evet, müthiş bir oyun, müthiş bir sahne ve müthiş bir komplo; içimize giren birçok yanlış Bektaşîlik adı altında

gelmiştir. Ancak bu Bektaş Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'den takriben 170 yıl sonra hayalî ve uydurma bir ad olarak içimize sokulmuştur. Bu Bektaş tamamen uyduruk ve sadece Hünkâr'ın adıyla benzeşen bir isim olduğu için kullanılmış ve sadece aldatma maksatlıdır. İçki içer, esrar içer, İslâm'a göre yasak olan her şeyi yapan bir Bektaş'tır. Bu Bektaş'ın Hünkâr'la hiçbir benzerliği yoktur ve daha çok zıtlığı vardır. Biz Alevîler Osmanlıyı iki döneme ayırmak zorundayız. 1299'dan 1512'ye kadar olan dönem ve 1512'den Osmanlı'nın yıkıldığı zamana kadar olan dönem. Bu tarihten sonra bizim için oyunların başladığı dönemdir. Önce oyun ortamı hazırlanmış, Sırp Prensi'nin torunu olan Balım Sultan, balkanlardan gelen Alevîlerin reformcu piri olarak tanıtılmış. Bu da Yavuz'la işbirliği yaparak İslâmî olmayan her ne gelenek varsa bir bir içimize işlemiştir. Bu geleneklerin hiç biri Hacı Bektaş-ı Veli'ye ait değildir. Tamamen siyasî bir oyundur. Ne yazık ki bu oyun günümüzde de devam etmektedir.

İnsanı düşündüren, Yavuz döneminde Alevîlere yapılan baskı ve zulümler ortada iken Alevîlerin piri olduğu söylenen Balım Sultan'ın Yavuz'la olan dostluğu nasıl yorumlanabilir? Bunu bütün boyutlarıyla irdelemek ve asıl maksatlarının ne olduğunu anlamak ve bu senaryoyu ortaya çıkarmak biz Alevîlerin en önemli görevidir.

Rahmetli Ali Celalettin Efendinin yazdığına göre Hacı Bektaş-ı Veli Külliyesi'nde türbenin çile damı kendi sağlığında inşa edilmiş ve çeşitli zamanlarda eklentiler, yenilemeler yapılarak külliye bu günkü hâlini almıştır. Hünkâr'ın türbesi Osman Gazi'nin oğlu Orhan Gazi tarafından 1338'de nispî olarak yaptırılmıştır. Murat Hudavendigâr zamanında Seyyit Ali Sultan tarafından 1385'de yenilenmiş, II. Beyazıt tarafından da türbenin çevresi tanzim edilmiş ve kubbesi kurşunla kaplatılmıştır. Yavuz Selim hükümdar olunca Balım Sultan'a türbe inşa etmeyi ihmal etmemiş ve yaptırmıştır. Balım Sul-

tan'ın ölümü 1516 yılı olarak geçmektedir. Şimdi Balım Sultan eğer Alevîlerin piri ise Kur'ân ve Ehlibeyt'e bağlı oldukları bilinen zamanın Alevîlerini katleden Yavuz Selim ilk olarak Alevîlerin başında bulunan Balım Sultan'ın kellesini kesmesi lazım gelmez miydi? Bunu anlamak için âlim olmak gerekmez; birazcık düşünüp nelerin olduğunu görmek yeterlidir. Bektaşîlik adına içimize girmiş olan bu gayri İslâmî şeylerin tamamı Yavuz'un ve işbirlikçilerinin işi olduğu ortadadır. Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin bunlarla uzaktan yakından en ufak bir ilgisi yoktur; tutup Hünkâr'ı bunlarla aynı kefeye koymak ya da Alevîlik ayrı Bektaşîlik ayrıdır demek çok büyük bir yanlış olur. Bizler geçmişimizi, tarihimizi ve Alevîliğimizi çok iyi bilmek ve kendimizi tanımak zorundayız ve bu bizim aslı görevimizdir.

Bakin Yunus Emre Hazretleri ne güzel demiş:

İlim ilim bilmektir,
İlim kendin bilmektir,
Sen kendini bilmezsen
Bir nice okumaktır.

İmam Ali de (a.s) şöyle buyurmakta:

Kendini bilen ve nefsinı tanıyan rabbini tanır.

Pir Sultan Abdal da zamanındaki saptırmaları şöyle dile getiriyor:

Muhammed Ali'nin güzel yolları,
Şimdi türlü türlü yol eylediler.
Azgın yaralara cerrah çoğaldı,
Herkes bildiğini bol eylediler.

Pir Sultan Abdal'ım bu bir nur idi,
Akılları ermez gizli sır idi.
Bizim bildiğimiz Ali bir idi,
Şimdi her yerde bir Ali eylediler.

İmam Ali de (a.s) *“ilim bir nokta idi, onu cahiller çoğalttılar.”* diye buyurmaktadır. Biz bu şairlerin beslendiği kaynağın İmam Ali olduğunu düşünmekle yanılmadığımızı görüyoruz. Şiirleriyle hadisleri şerh etmişlerdir.

Evet kardeşlerim, dünyada insanoğlu kendi ölçülerine göre yorum yapan ve buna açık olan bir varlıktır. Bu yorumlar, bu ölçülerde her zaman isabetli olmaz. İşte bu ayrılıklar, bu mezhepler, bu ayrı ayrı doğru ya da yanlış tarikatlar da, bu yorumlardan ortaya çıkmaktadır.

Sevgili Peygamberimizden hemen sonra birçok olumsuz durumlara rağmen İslâm'ın tüm dünyaya yayılması birçok sorunu da beraberinde getirmiştir. Bunun başında da âlimlerin yetersizliği gelmektedir. İşte anladığım kadarıyla bu mezheplerin, bu fırkaların çoğalmasındaki sebeplerden biri de bu olsa gerek. Her toplum kendisinden ve geleneklerinden bir şeyler katmaya kalkarsa elbette böyle garip bir şey ortaya çıkar. Peygamberimize bu din gösterilse kesin hayretle bu benim getirdiğim din değildir der herhalde. Öz Muhammedî İslâm sadece Ehlibeyt kanalıyla gelen, sultanların ve padişahların katkılarından korunmuş İslâm'dır. O da Alevîliktir.

Bilindiği gibi İslâm öncesi insanlık bir buhran ve bunalm içindeydi. Hiç kimse mutlu değildi, özellikle de mustazaf olan insanlar zulüm içinde yaşamlarını sürdürmekte idiler. İslâm'ın yakmış olduğu nurlu meşaleye insanlar fevç fevç koşuyordu. Hz. Muhammed (s.a.a) Kur'ân-ı Kerim'in nuruyla yolunu şaşıran ve hakkı arayanlara yol gösteriyordu. Ne yazık ki İslâm'ın nurunun önü ve bütün insanlığa ulaşması, Allah Resulü'nün ebedi âleme irtihali ve vasiyetinin çiğnenmesiyle engellenmiş oldu. Liyakati olmayanların başa geçmesi asil İslâm'ın hurafe ve bidatlerle değişmesine sebep oldu. Emevî ve Abbasîlerin işe el koymalarıyla da Kur'ân ve Ehlibeyt'in nur saçmasının önü adeta güneşin önünde bulut gibi bir set oluştu. Zaten o saltanatların da

insanlığa verecekleri bir şeyleri olmadığı gibi insanlığa ulaşabilecek hayırların da önü kesilmiş oldu. Ömrünü İslâm'la savaşıyla geçiren Ebu Süfyan'ın ve Hazreti Hamza'nın ciğerini yiyen kadının oğlu olan Muaviye ve nesli, İslâm'dan ve Kur'ân'dan ne anlamışlardı ki ne versinler. Ancak tahribatlar, bidatler ve kendi konumlarını korumak ve İslâm'ı yok etmek için Ehlibeyt'e ve Müslümanlara olmadık zulümler ettiler. Bu dinin koruyucusu ve hak sahiplerinin Ehlibeyt olduğunu bildikleri için en çirkin düşmanlıkları da onlara reva görmüşlerdi. Kur'ân-ı Kerim hakkında bilgileri yoktu. Bu iki dönemde Müslümanların meseleleri yeterince İslâmî hükümlerle halledilemiyordu. Budan dolayı akla gelen bir görüş ortaya atılıyor ve bu da bir mezhep olarak toplumda kabul görüyordu.

İslâm'ın asıl hedefi insanın kemale ulaşmasıdır. Bunu sağlayacak olan da sadece doğru dinin, doğru yerden alınması ve doğru amel edilmesidir. Asıllardan koparılmış bir din, bunu sağlayamaz ve öyle de olmuştur. Bu boşluğun doldurulabilmesi için de yüzlerce mezhep, tarikat ve şeyh türemiştir.

İslâm âlimleri fikhî temizliğe çok önem vermişlerdir. Mesela namaz kılan bir insan 10 şeyden ve necasetten temizlenmedikçe namaz kılamaz demişlerdir. Bunlar zahirî ve dış temizliklerdir. Tasavvuf erbabı da bir insanın dış temizliğe önem verdiği gibi iç temizliğe de önem vermesi, Kur'ân-ı Kerim'in ve Ehlibeyt'in ölçülerine uyarak temizlenip olgunlaşmasının gerektiğini bildirmişlerdir. Çünkü insan kin, kibir, haset, gıybet ve kötülüklerden uzak olmalıdır. İki kalp bir yerde barınmadığı gibi şeytan ile rahman da bir arada durup barınamaz. İşte tarikat ve mezheplerin çıkış nedenlerinden biri budur.

Bizim asıl görevimiz kendimizi yanlışlardan kurtarmak, Kur'ân ve Ehlibeyt'e dönmek olmalıdır.

Biz Hünkâr'ın, değil İslâm'da reform yapmak, en ufak emir ve yasaklarına dahi eksiksiz itaat ettiğini görmekteyiz; bütün insanları, temiz ve pak olan Ehlibeyt'e çağırıldığını okumaktayız. Dinde reform yaptı gibi iddialar Hünkâr'a yapılmış büyük bir iftiradır. Çünkü tarih buna müsaade etmez. Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli Anadolu'ya İslâm dinini yaymaya gelirken kendisi namazla imtihan edilmişken nasıl olur da Hünkâr bunun tersini yapar? İçki ve kumar Kur'ân-ı Kerim'de şeytanın amelleri olarak zikredilirken, Hünkâr nasıl olur da bunu doludur deyip insanlığa sunar. Bunlar olacak iş değildir ve böyle bir şey de olmamıştır.

Kaldı ki değil Hünkâr'ın, On İki İmam'ın hatta Peygamberimizin de böyle bir hakkı yoktur. Bu hak sadece Allah'a aittir ve O da dinini tamamladığını bildirmiştir. Burada reform demek inkâr demektir. Öyleyse hiç kimsenin Kur'ân üzerinde reform yapma hakkı yoktur. Bu yapılan yanlıştır. Biz Alevîlerin üzerinde oynanan oyunlardır. Bütün bunlardan kurtulmak da bizim görevimizdir. Bir insanın kendi kendine zulüm yapması bilgisizlik ve cehalettir. Tabi ki sadece insan olmak her şeye yetmemektedir.

Biz tıp ilmi ve bilgimiz yoktur, hastalıkları, çeşitlerini ve tedavi biçimlerini bilmiyoruz; ama biliyoruz ki bu konuda uzmanlaşan ve ölümcül hastalara dahi tedavi uygulayarak iyileşmelerine vesile olan doktorlar vardır. Şimdi biz bunu bilmiyor ve yapamıyoruz diye tıp ilmi yoktur diyebilir miyiz? İşte din konusunda da durum aynıdır; belki de daha vahimdir. Çünkü doktor bir tek hastasından sorumludur. Ama din âlimi tüm topluma karşı sorumludur. Her kesimden gelen meselelere cevap vermek, sorunları İslâmî yönden çözmek zorundadır. Yarım doktor candan, yarım hoca da imandan eder diye çok güzel bir atasözümüz var. İşte tariklara da bu gözle bakmak ve gerçekten neye çağırıldıklarına dikkat etmek lazım. Zamanımızda para ve makam her şey-

den daha önce gelen iki kavram olmuştur. Avam insanların samimiyetleri kullanılmakta ve iyi bir sömürü aleti olmaktadır. Bu son zamanlardaki bir kısım insanlar çıkıyor tarikat, şeyh, tasavvuf diyor; fakat ortaya hiç de hoş olmayan şeyler ortaya çıkıyor. İşte aynı çirkin oyunların biz Alevîler üzerinde de oynanması ve bu oyunun hiç renk vermeden sürdürülmesidir. Bizler bu kavramları çok iyi bilmeli ve hem fikrî, hem manevî ve hem de maddî sömürünün önünü almalıyız.

Bazıları istemese de İslâm bizim dinimiz, Kur'ân-ı Kerim kitabımız, Hz. Muhammed Mustafa (s.a.a) peygamberimiz ve On İki İmam da imamlarımızdır. İmamlarımız Kur'ân'dan hükümler çıkarmış, İslâm dinini yaşamış ve bizlere en güzel örnekler olmuşlardır. Biz Alevîlerin kurtuluşu Kur'ân ve Ehlibeyt'i iyi tanımak, onların gösterdiği yolda ilerlemek, emirlere eksiksiz uymak ve onları yaşamakla mümkün olacaktır. Eğer bunu gurur meselesi yapar, bu yolda gecikirsek bunun zararını bugüne kadar gördüğümüz gibi bundan sonra da fazlasıyla göreceğimizden emin olabilirsiniz. Boğulan birine uzanan el itilir ve tutulmazsa onun sonu boğulmaktır. Biz Alevîler de eğer Ehlibeyt'in elini tutmazsak sonuç açıkça ortadadır.

Uyanmanın, silkinmenin zamanı çoktan gelmiş ve geçiyor. İmamlarımızın bizlere bıraktıkları ölçüler insanı zirveye çıkaracak düzeydedir. Güzel olan ne varsa onlardadır. Onların dışında var olan güzelliklerin kaynağı da onlardır. Çünkü güzelliğin kaynağı onlardır. Öyleyse hiç vakit kaybetmeden Kur'ân ve Ehlibeyt'e dön, bu yolda bir ol, örnek olarak dünya insan haklarından söz edenlere İmam Zeynelabidin'in (a.s) Hukuk Risalesi adını taşıyan risaleyle onlar ders ver. Muvahhit ve muttakilerin İmamı Hz. Ali'nin (a.s) şu beyanatıyla nasihat ve ders ver. Kurban olduğum İmam Ali (a.s), İbn Mülcem (Allah azabını artırsın) tarafından Ramazan ayının 19'u sabah namazı kılarken, başından aldığı ze-

hirli kılıç darbesiyle yaralanmıştı.

İmam takatsız ve halsiz yatarken yakalanan katili İbn Mülcem hakkında oğullarına ve ailesine ona karşı iyi davranmaları konusunda tavsiyelerde bulundu ve şöyle buyurdu:

Cana karşılık candır. Eğer ben ölürsem, beni öldürdüğün gibi siz de onu öldürün. Eğer yaşarsam, o zaman onun hakkındaki kararı ben veririm.”

Hatta İmam o gece kendine getirilen sütü ona gönderdi.

İşte bu sözler bundan 1400 sene önce söylenen insan hakları konusunda önemli bir derstir. Gerçekten Ehlibeyt'i gereği gibi tanımayan, bu özellikleri anlamayan kalplere yazıklar olsun. Ben Alevîyim diyen bir insan inancında mutlaka Ehlibeyt'i ölçü almalıdır. Adı ne olursa olsun, ister din olsun, ister tarikat olsun eğer Ehlibeyt öğretileriyle yaşamalarını sürdürüyorlarsa bu Alevîler için doğrudur, uymuyorlarsa o zaman da bu yanlıştır. Ne yazık ki bizler bu tür yanlışların acısını çekmekteyiz. Artık bunlara bir son vermek zorundayız.

Tasavvufa yönelecek, tarikata girecek bir insan Allah Teala'nın tüm fazlarını yerine getirmeli. Haramlarından da kaçınmalıdır. Peki, böyle bir ameli olmayanlar her türlü haramlardan kaçınmayanlar, hele de hiçbir dine inanmayanlar, neyin tarikatını yapıyorlar. Allah aşkına asıl Alevîler olarak üzerimizde oynanan oyunların boyutunu düşünemiyor musunuz? İslâm dinine inanmayan ateist olan bir kimse tarikattan söz ederse buna ne anlam verirsiniz? Bunların Müslüm Gündüzün, Ali Kalkancı'dan farkları nedir? Bütün bunların hesabını yapmalıyız. Biz özde Alevîlik, Bektaşîlik, Kızılbaşlılık aynı adlardır; sadece bizi ifade etmektedir. Ancak bunlar bugün bizi bölüp parçalamak için kullanılmaktadır. Bizler dünyanın neresinde olursak olalım mezhebimiz, İmam Cafer Sadık'ın (a.s) mezhebidir. Bu yol da Kur'ân ve Ehlibeyt'e bağlıdır. Bu gerçeği reddeden ve hazmedemeyip kendi önlerinde bir engel olarak görenler bir olmamızı istemiyorlar.

Buna karşılık Alevîlikle uzaktan yakından alakası olmayan düşünceler etrafında birlik çağrıları yapmaktalar. Bunların kim olduğunu sormak ve öğrenmek hakkımız değil mi?

18. asırda yaşamış büyük Feyzullah Efendinin kızı, Anadolu'da Alevîlerin Güzide Ana diye tanıdığı seçkin Ana şöyle dert yanmakta:

Be hey efendiler zamane halkı,
Her biri bir iş eylediler.
Ayete hadise iman etmeyip,
Kılı ibrişime eş eylediler.

Sırrı Muhammed'den ne kaldı eser,
Cihan fitne doldu sertaser.
72. inen aynı gidenler,
Efsane sözlere huşu eylediler.

Kimi postta oturur, kimisi gezer,
Kimi ol gözetir, kimisi bozar,
Kimi akıllıca fetvalar düzer,
Evliyanın sırrın faş eylediler.

Yolumuz uğradı kıra bayıra,
İşimiz zor oldu mevlam kayıra,
Hiç ağzını açan yoktur hayıra,
Yolu bir acayip iş eylediler.

Güzide der ahdi iman zadeler,
İşin zor oldu ocak zadeler,
Helal haram demez şeyh ve dedeler,
Eline geçeni nuş eylediler.

Görülüyor ki Güzide Ana'da Alevîliğin üzerinde oynanan oyunlardan şikayetçidir. Buradan anlaşılıyor ki 15.yy.da

başlayan oyunlar hiç ara vermeden günümüze kadar devam edip gelmiştir. Her nedense bir kısım insanlar bizim Kur'ân deyip Ehlibeyt deyip bir araya gelmemizi istememektedirler.

Onlara göre biz farklı olamayız. Biz bu hlimizle kalmalıyız ki boşluğumuzdan faydalanıp bizi smrebilsinler. Bana sorarsanız bizi kurtaracak yine biz olmalıyız. Aklın yolu birdir, gerçekler de, hak yol da bellidir. Batıl yol da bellidir. Tüm insanlık tarihi buna açık seçik şahittir, okuyalım ğrenelim.

HAK, BATIL VE ONU AYIRT ETMEK

Hak batıl kavramı Âdem'den (a.s) başlayıp günümüze kadar gelmiş, ta kıyamete kadar da yani insanlık var olduğu müddetçe de devam edecektir. Çünkü insanda var olan nefis, istek ve arzular, ben herkesten üstünüm, güçlüyüm, gurur, zor değil de kolay olanın tercihi, ister istemez bu kavramı zorunlu kılacaktır. Batıl o derece hızlı işliyor ki eğer Allah Teala'nın yardımı, salih kimseler, imamlar ve veliler olmasaydı bu gün hak kavramından söz etmek mümkün olmayacaktı. Bu hak yolun talebeleri, bu yolda çile çekenler sabretmişler ve bu hak kavramını günümüze kadar taşımışlardır.

Şunu bilelim ki her zaman kolay olanı seçmekte fayda yoktur. Çünkü kolayı seçmek tembelliği seçmektir. Tembel insanların ise her zaman ve her yerde sonu hüsrandır. Bu durum, okulda böyledir. Ticarete böyledir. İnançta böyledir. Bu gibi insanların tek seçenekleri insana zulmetmektir. Bu gibi insanların insanlığa faydaları olmadığı gibi zararları vardır. Tabii ki herkes Allah'a hesap vereceğinden bunların kendilerine olan zararı daha da fazladır. Hz. Âdem'in (a.s) iki oğlu olan Habil ve Kabil'in olayı bu hak ve batıl mücadelesinin başlangıcı sayılmaktadır. Hz. Âdem (a.s) Beytül-Mukaddes'ten döndüğünde çocukları karşıladılar. Ama içinde Habil yoktu, Âdem (a.s) Habil'i sorduğunda babalarına yalan söylemek zorunda kaldılar. Âdem (a.s) olayı rüyasında görmüş, öğrenmiş ve üzülmüştü. Batılı temsil eden

Kabil zorbalığa, yalana başvurarak Habil'i öldürmüşse eline ne geçmiş ve bundan ne gibi bir fayda etmiş ona bakıp bizler de ondan ders almamız. Bu olayda şu inkâr edilmeyen bir gerçektir, batıl taraf tüm insanlarca lânetlenmiş, hakkın temsilcileriye sevilmiş ve övgülerle anılmıştır.

Hız. Nuh (a.s) dokuz yüz elli yıl zorbalarla mücadele etmiş, onları hakka davet etmiş; ama onlar bu çağrıya kulak tıkamış ve olumlu yanıt vermemişlerdir. Sonunda da Allah'ın gazabına uğramışlar, suda gark olup helak olmuşlar. Ama zorluklara göğüs geren hak ehli ise Nuh'un kurtuluş gemisine binerek helakten kurtulmuş ve saadete ermişlerdir. Hak ehlinin her zaman insanlığa faydası olmuş, batıl ehlininse zararı dokunmuştur.

Çünkü batıl ehli hem kötü bir sünnet bırakmış, hem de kendi yakınlarına dahi merhamet etmemiştir. Bunun en güzel örneğiniyse Hız. Yakub'un (a.s) çocuklarının kardeşleri Hız. Yusuf'a (a.s) reva görüp yaptıkları şeydir. Bu kardeşler kendi ihtirasları ve kıskançlıkları yüzünden anne babalarına da zulmederek kardeşlerinin ölümüne razı olmuşlardır. İşte batılı temsil eden inkârcı ve zorbaların mantığı yalan ve zulümden ibarettir. Çünkü Hız. Yakub'un (a.s) çocukları kardeşimizi kurt parçaladı diye yalan söylemişler; gerçi Allah uzun bir zamandan sonra yalanlarını onların yüzüne vurmuş ve onlar da yaptıklarından dolayı utanç duymuş ve istiğfar etmişlerdir. Hakkın taraftarlarının pişmanlık duyanlara tavrı gerçekten hayret vericidir. Hız. Yusuf'un (a.s) kardeşlerine takındığı tavır, sanki onlar hiç kötü bir iş görmemişler gibi çok affedici olmuştur. Böylesi bir tavır da ancak böylesi yüce insanlara mahsustur. Hız. Ali (a.s) buyurur ki "*Affetmekte olan lezzet, başka bir şeyde yoktur.*"

Eğer insanlık bugün haktan, hukuktan, doğrulardan söz edebiliyorsa bunu Kabil'in ümmeti olan Nemrutlara, Firaunlara, Ebu Cehillere, Ebu Süfyanlara, Muaviye ve oğlu

Yezid gibilere borçlu değildirler. Bunu enbiya ve resullere, imamlara ve evliyalara borçludur. Eğer bu insanlar bu değerleri korumasalardı aynen cahiliye zamanında olduğu gibi insanlık çok perişan olurdu. Kur'ân-ı Kerim'de birçok peygamber adı geçmekte, birçok imamdan da söz edilmektedir. Bütün peygamberlerin çok çile çektiklerini, kiminin asıldığını, kiminin testereyle doğrandığını, kiminin ateşe atıldığını, kiminin yurdundan kovulduğunu kitaplarda okumaktayız. Bunu destekler mahiyette Peygamberimiz de şöyle buyurmakta: *"Benim çektiğim çile, bana yapılan zulüm, hiçbir peygambere yapılmamıştır."*

Ona yapılan zulmüm ne boyuta ulaştığını bu cümleden anlamaktayız. Gerçekten batıla karşı hakkı koruma mücadelesi verenlerin geçirdiği evreler hiç de kolay olmamıştır. Bütün bunları göz önüne aldığımızda Anadolu'da bizlere verilen Alevî kimliği de kolayca elde edilmemiştir. Öyleyse bu ismi taşıyabilen ve onu kirletmeyen kimselerden olalım. Kur'ân ve Ehlibeyt'e sınımsız sarılarak On İki İmam'a ziyaret olalım. Muaviye ve Yezid'in Allah, Peygamber ve Ehlibeyt düşmanı olduğu ortadadır. Bunların namazı da, orucu da ri-yakârane amellerdi, sadece zahiren Müslümanlık iddiaları vardı, yoksa o koltukta kalamazlardı, o yüzden bunlara kızarak asıl Ehlibeyt'in lezzet aldığı amelleri onlarda yapıyor diye terk etmeyelim, din düşmanlarının oyununa gelmeye-elim. İlâhî son kitap olan ve ilelebet kalacak olan Allah'ın kitabı Kur'ân'a hakaret edenlerden uzaklaşıp kaçınalım ve saf-larımızı ayıralım. Çünkü İslâm'a düşman olan herkes Ehli-beyt'e de düşmandır. Bir insan İslâm'a düşman olup Ehli-beyt'e dost olamaz; çünkü ikisi aynı şeydir. Öyleyse batıla karşı hakkın yanında olalım. Gerçekten de bizim işimiz de çok zordur. Bazı kimseler hatta en yetkili ağızlar diyorlar ki; efendim onlar On İki İmam'ı masum biliyorlar, onlar bir Mehdi'nin geleceğine inanıyorlar, onlar Caferî'dirler. Öyley-

se onlar Müslüman değildirler. Buna karşılık bizim içimizde olanlar onlara pirim verircesine bizi İslâm'dan uzaklaştırmak için her telden çalıp; oynarsan elbette bu söylentilere sebep olacaksın. Ne diyelim bu konuda Allah yardımcımız olsun, işimiz gerçekten çok zor. Ama biz hak ehliyiz ve hakka inanmaktayız. Bize Hak Teâla güç vermekte ve kolaylığın zorlukla beraber olduğunu buyurmakta. Ve bu uğurda gelen zorluklar kolay olmaktadır.

Bazıları da hakkın haklılığına inanırlar; ama hakkı batıldan ayırt edecek yeteleri yoktur veya üzeri örtülmüştür. Bakın Muaviye'nin babasıyla beraber tam 21 yıl İslâm ordusuyla savaştığını bilmeyenimiz yoktur. Kur'ân-ı Kerim ise 23 yılda ayet ayet nazil oldu. Bu rivayete bakıldığında Muaviye'nin Müslümanlığı en fazla iki yıldır. Bu dönemde her şey yerli yerindeydi, güvenilir kimseler vahyin kâtibiydiler. Acaba Resul-ü Ekrem vahiy kâtiplerinden ne kötülük gördü. 21 yıl İslâm'ın kökünü kazımak için hiçbir hile ve saldırıdan geri durmayan, bu Hz. Hamza'nın ciğerini yiyen kadının oğlunu getirip Allah'ın kitabına kâtip eyledi. Bu Peygamberimize yapılabilecek en büyük hakarettir. Bunu uyduran nasıl uydurdu; buna inan nasıl inandı; gerçekten şaşdırmamak elde değildir.

Bir tarafta dört kitabı ezberden bilen ilim şehrinin kapısı Hz. Ali (a.s), diğer taraftan ömrünün büyük bir kısmını İslâm'ın en zayıf olduğu dönemlerde onu yok etmek için harcamış, bunun mümkün olmadığını ve artık savaşın kendini yok edeceğini anlayınca mecburen teslim olmuş Ebu Süfyan ve oğlu Muaviye gibi birisi var. Zamanımızda bir kimsenin içtihat edebilmesi için, Kur'ân'dan ders çıkarabilmesi için elli altmış yıl ilim tahsil ettiğini görmekteyiz. Ama Muaviye'nin Peygamberimiz hayatta iken en fazla iki yıllık bir İslâmî geçmişi var. Onun gibi birinin İslâm'ın halifesi olması ve Kur'ân'dan hüküm çıkarabilmesi nasıl düşünülebilir! Ta-

rihte durum öyle bir noktaya geldi ki bazıları hak kavramını batılla öyle karıştırdılar ki: Ali haklıdır; ama Muaviye de haksız değildir dediler.

İşte bu görüşler yüzünden Muaviye zamanın imamı Hz. Ali'ye (a.s) biat etmemiş hatta ona savaş açmış ve yüz binlerce Müslümanın kanının akmasına sebep olmuştur. Bütün bunlar insanların yeteri derecede hakkın ölçülerini bilmediklerinden ya da bazılarını kayırmalarından kaynaklanmaktadır. Abdurrahman İbn Mülcem de bu hak kavramını fark edemediği için zamanının imamı Hz. Ali'nin (a.s) katili olmuş ve insanların en kötüsü unvanını elde etmiştir.

İmam Hasan (a.s) babasından sonra yaklaşık 6 ay halifelik görevini üstlendi, fakat Muaviye gibi bir İslâm düşmanı, rahat durmadı, İmam'ın etrafını hilelerle boşalttı ve çeşitli entrikalarla İmam'la sulh imzaladı; ama hiçbir maddesine uymadı. Sonunda da İmam'ı kendi eşine zehirleterek şehit etti.

Hz. Hüseyin (a.s)

Şimdi de Ehlibeyt İmamları'nın üçüncüsü Hz. Hüseyin'den (a.s) bahsedelim.

İmam'ın (a.s) doğumu: Dünya kadınlarının efendisi Fatımatü'z-Zehra (a.s), bu mübarek yavrusunu dünyaya getirdi. Derhal Resulullah'a (s.a.a) müjde verildi. Resulullah (s.a.a), hemen Ali ve Fatıma'nın evine gitti. Esmâ binti Umey's'e: "*Ey Esmâ! Bana oğlum getir.*" dedi. Esmâ, bebeği Resulullah'a (s.a.a) götürdü. Beyaz bir bez parçasına sarılmıştı. Resulullah (s.a.a), büyük bir sevinç duydu ve bebeği bağrına bastı. Sağ kulağına ezan, sol kulağına da kamet okudu. Sonra bebeği kucağına aldı ve ağlamaya başladı. Esmâ dedi ki: "Anam babam sana feda olsun, niçin ağlıyorsun?" Buyurdu ki: "*Şu oğlum için ağlıyorum.*" Dedi ki: "Daha

şimdi doğdu!" Buyurdu ki: "Ey Esmâ! Benden sonra sapık bir grup onu öldürecek. Allah, onlara şefaati mi nasip etmesin..."¹

Sonra Resulullah (s.a.a), Ali'ye (a.s): "Oğluma ne ad verdin?" dedi. Ali (a.s) cevap verdi: "Ya Resulallah! Senden önce ona isim verecek değilim..." Bu sırada Allah'ın sevgili Peygamber'ine (s.a.a) vahiy geldi, Allah'ın yeni doğmuş bebeğe verdiği isim bildiriliyordu. Resulullah (s.a.a), uğurlu yavrusuna vereceği isme ilişkin Allah'ın emrini alınca, Ali'ye (a.s) döndü ve şöyle dedi: "Onun adını Hüseyin koy."

Doğumun yedinci gününde Resulullah (s.a.a), Hz. Fatıma'nın (a.s) evine gitti ve torunu Hüseyin için akike kurbanı olarak bir koç kesti. Bebeğin saçlarının tıraş edilmesini ve saçlarının ağırlığınca gümüşün sadaka olarak verilmesini emretti."²

Böylece kardeşi Hasan için yapılan merasimler, Resulullah'ın (s.a.a) yeni doğmuş torunu Hüseyin için de gerçekleştirildi.

Tarihte büyük adamların hedefleri hep büyük olmuştur. Özellikle yüce bir risaletin derinliklerinden fıskırdığı zaman yücelikleri ve üstünlükleri daha bir belirginleşir. Çağının en büyük şahsiyeti, peygamberlik mirasını üstlenen, ölümsüz son risaletin yükünü sırtlanan, söz ve fiil olarak göğün himayesi ve desteğinde hareket eden İmam Hüseyin'in (a.s) şahsiyeti üzerinde durduğumuz ve canını, ailesini ve seçkin arkadaşlarını uğruna feda ettiği kutsal kıyamının hedeflerini belirlemek için hayatını gözlerimizin önüne getirdiğimiz zaman, bilgi olarak bu hedeflerin tümünü kuşatıp belirlemenin bizim için pek kolay olmadığı görülecektir.

Ancak doğal olarak aklımızın kapasitesi oranında idrakimizin ve bilincimizin kavrayabileceği ölçüde bazı gerçek-

1- İ'lamu'l-Vera bi-A'lami'l-Huda, c.1, s.427

2- Uyunu Ahbari'r-Rıza, c.2, s.25; İ'lamu'l-Vera, c.1, s.427

leri tespit etmemiz mümkündür.

Hüseyin (a.s), Allah yolunda ve Allah'ın dini için kendini feda etmişti. Dolayısıyla, Allah'ın rızasını ve O'na itaati temsil eden hedefleri, geniş ve çok yönlü olduğu gibi ulvî idi. İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamının bazı hedeflerini şu şekilde sıralayabiliriz:

Hüseyinî Kıyamın Hedefleri

1- Zalim Yöneticiye Karşı Meşru Bir Tavır Ortaya Koymak

Ümmet, ölümcül bir hareketsizliğin kısırcındaydı. Zalim yönetime karşı pratik, fiilî bir tavır ortaya koyamayacak kadar iradesiz görünüyordu. Herkes Yezid'in kim olduğunu, ne gibi alçak niteliklere sahip olduğunu, bu yüzden kesinlikle ümmete önderlik edecek durumda olmadığını çok iyi biliyordu.

Böyle bir ortamda birçok kişi şaşkıncı, karar vermek hususunda tereddüt geçiriyordu. İmam Hüseyin (a.s), zulüm ve bozgunculuğa karşı nebevî tavrı belirginleştirmek üzere harekete geçti. Bu; özveriye, fedakârlığa dayanan güçlü ve net bir hareketti. Amaç, İslâm akidesini korumaktı, zulüm ve düşmanlığa karşı ümmetin de aynı tavrı takınmasını sağlamaktı.

2- Ümeyyeoğulları'nın Gerçek Yüzlerini Ortaya Çıkarmak, Asıl Kimliklerini Sergilemek

Müslümanların idaresini üstlenen yöneticiler, masum olmadıkları gibi meşru da değillerdi. Uygulamalarını, kitleler nezdinde meşru gösterecek bir perde ile gizliyorlardı. Bu gibi yöneticiler içinde, sözünü ettiğimiz yanılıcı, hileci yöntemden en çok yararlananlar, Emevî hanedanıydı. Örneğin Muaviye, yönetimini güçlendirmek için hadis uydurmakta en ufak bir sakınca görmemişti. Hatta ümmeti saptırmak için elinden gelen bütün çabayı sarf etmiş, halkın geneline yarıltma hususunda da büyük bir mesafe kat etmişti.

Yezid, İslâm'ın onaylamadığı bir yöntemle yönetimi ele geçirdiğinde ise, durum daha da tehlikeli bir boyut kazandı. Bu nedenle Emevî hareketinin gerçek yüzünü ortaya çıkarmak, asıl kimliklerini olanca çıplaklığıyla gözler önüne sermek bir zorunluluktur. Ki İslâm âlemi tabloyu gerçek mahiyetiyle görsün, asıl rolünün ve risaletinin bilincine varsın, sorumluluğunu ve görevini yerine getirsin. Hüseyin (a.s), masum bir imam olarak yönetimin maskesini indirmek ve sapkınlığını ortaya koymak üzere harekete geçti.

Gerçekten Emevîlerin gizli kını, Yezid'in insanların en hayırlısını, arkadaşlarını, ailesindeki erkekleri ve çocukları Kerbelâ'da katletmek suretiyle işlediği iğrenç cinayetle gizlendiği yerden kendini gösterdi. Bunun ardından Harre faciası sırasında Kâbe'yi mancınıkla yıktı. Bunun devamında Medine'yi üç gün serbest bölge ilân etti; öldürmek, yağma etmek; mallara, kadınlara, çocuklara tarihte eşi görülmemiş bir iğrençlikte saldırmak ve tecavüz etmek serbestti.¹

Nihayet Müslümanlar, sapık yönetimin yoldan çıkmışlığının farkına vardılar, uygulamalarının bozgunculuğunu görmeye başladılar. Çeşitli vesilelerle yönetim mekanizmasını zulüm ve azınlıktan arındırmak için girişimlerde bulundular.

Böylece İmam Hüseyin'in (a.s) kıyımı, zulüm ve fesat esasına dayanan bütün düzenlere karşı direnmenin, onları devirmenin sembolü olarak algılanır oldu.

İmam Hüseyin (a.s) bir yöneticinin hangi niteliklerle belirginleşmesi gerektiğini açık bir şekilde ortaya koymuştu:

Ömrüm hakkı için, imam; Kitab'a göre amel etmek, adaleti esas almak, hakka boyun eğmek, canını Allah için adamak zorundadır.²

1- bk. el-Futuh, İbn A'sem, c.5, s.301; el-İmame ve's-Siyase, ed-Dineverî, c.2, 19; Murucu'z-Zeheb, c.2, s.84

2- Tarihu't-Taberî, c.6, s.197

3- Sünneti İhya Etmek ve Bidati Ortadan Kaldırmak

Sakife günü hilâfetin şer'î mecrasından sapmasından sonra ümmet, bir uçuruma doğru yuvarlanıyordu. Çünkü ümmet, Resulullah'ın vefatından sonra, yönetimde bilgisi yetersiz olan, birilerinin sözüyle hareket eden, yanılıp sonra yanılığısından özür dilemek durumunda kalan kimsenin yönetime geçmesini kabul etmişti. İşte bunun sonucu, Resulullah'ın (s.a.a) ölümünden elli yıl sonra yönetime Allah'ın koyduğu haramları dikkate almayan, hatta İslâm'a ve Müslümanlara karşı derin bir kin besleyen bir kimsenin yönetime gelmesi olmuştu. İslâm artık inanç, sistem ve ümmet olarak gerçek bir tehlikeyle karşı karşıyaydı. Her şeyi değiştiren, dönüştüren ölümcül bir çarpıtma süreci başlamıştı. Tıpkı bundan önceki bazı semavî risaletlerin başına geldiği gibi.

Böylesine tehlikeli bir dönemeçte, yanında ailesi ve arkadaşlarıyla İmam Hüseyin (a.s) ortaya çıktı, haykırdı. Bu; güçlü, onarıcı ve ümmeti uyarıcı bir haykırıştı. Pak kanunu inanç ve ümmet için feda etti. Bundan önce dedesi Resulullah (s.a.a) onun hakkında şöyle buyurmuştu: "*Hüseyin, hidayet ışığı ve kurtuluş gemisidir.*" Kaç kere: "*Hüseyin bendendir, ben de Hüseyin'denim.*" demişti.

İmam Hüseyin (a.s) ve kıyamı, gerçek İslâm'ın hakikî ve somut olarak dirilişiydi. Çünkü Muhammedî İslâm'ın gerçek çizgisini Hüseyin (a.s), ehlibeyti ve arkadaşları temsil ediyordu. İmam Hüseyin (a.s), Basra halkına gönderdiği mektupta bütün açıklığıyla sapmanın ve bidatlerin açığa çıkması ve etkin hayat tarzı olarak benimsenmesi boyutlarına varmasıyla birlikte sünnetin öldüğünü haykırmıştı.

4- Marufu Emretmek ve Münkerden Sakındırmak

Marufu emretme ve münkerden sakındırma yükümlülüğünün ortadan kalkmış olması, etkinliğini yitirmiş olması, sapkın önderliğin iş başında olmasının doğal bir sonucuydu. Bu sapma da değişik isimler altında etkin kılınmıştı:

Yöneticiye itaat etmenin zorunluluğu, sapmış da olsa yapılan biati bozmanın haramlığı, batıl eksenli olsa bile birliği bozmanın haram olması gibi... İmam (a.s), bu durumu şu sözleriyle tanımlıyor:

Hakkın uygulanmadığını ve batılın yasaklanmadığını görmüyor musunuz? Mümin olan, Allah'a kavuşmayı (şehit olmayı) arzulasın!¹

Bu yüzden ortam, Resulullah'ın (s.a.a) oğlunun cihat meydanına çıkmasını, kılıcını alıp hakkı yeniden hak ettiği yere koymasını gerektiriyordu. Bunu yapmasının yolu da, marufu emretmek ve münkerden nehyetmektir. Nitekim İmam (a.s), kardeşi Muhammed b. Hanefiye'ye yazdığı vasiyetnamesinde bu gerçeğe şöyle işaret ediyor:

Hiç kuşkusuz ben taşkınlık yapmak, azgınlaşmak, zulmetmek veya yeryüzünde bozgun çıkarmak için çıkmıyorum. Bilakis, marufu emretmek ve münkerden sakındırmak istiyorum.

Amaçlanan ıslah, dinin ve hayatın her alanında marufu emretmek ve münkeri nehyetmektir. Nitekim İmam (a.s) gerçekleştirdiği görkemli kıyamla bu misyonu en güzel bir şekilde yerine getirdi. Onun kıyamı, yol gösterici oldu; insanlığın dinini, maneviyatını, insanlığını ve ahiretini koruyucu işlevini gördü. O, öldürülmesiyle, şehit edilmesiyle insanlığa bütün bunların anlamını öğretti. Bu görkemli kıyam, ümmetin nice nesillerini eğitti. Bu medreseden nice kahramanlar ve ulu şahsiyetler mezun oldu. Ve bu medrese hâlâ bu işlevini görmektedir. Kıyamete kadar da aydınlatıcı bir meşale; hakkın, adaletin, özgürlüğün ve Allah'a kulluk etmenin yollarını aydınlatan bir ışık olarak yol göstericiliğini sürdürecektir.

1- Tarihu't-Taberî, c.5, s.403

5- Vicdanları Uyarma ve Duyguları Harekete Geçirme

Çoğu zaman inanç sahipleri ve dava adamları, inanç ve düşüncenin kitleler nezdinde derinlik kazanması için akıl ve zihni, duygusallık unsurundan soyutlanmış hâlde etkin kılma noktasında başarı gösteremezler. İslâm ümmeti, İmam Hüseyin (a.s) zamanında ve Yezid'in iktidara gelmesinden sonra bir tür donukluğa, katılığa, kendisini saran tehlikeler karşısında duyarsızlığa ve İslâm inancına karşı gerçekleşen meydan okumalar karşısında irade yoksunluğuna duçar olmuştu. Bu yüzden İmam Hüseyin (a.s), cihat için harekete geçerken sadece tavrının şer'î dinamiklerini ve pratik argümanlarını ortaya koymakla yetinmedi. Bilakis, insanların vicdanlarını uyarmaya, duygularını harekete geçirmeye çalıştı ki, sorumluluklarını yerine getirsinler. Bunun için de inanç ve din uğruna her türlü fedakârlığı yapma yöntemini esas aldı. Kitlelerin yüreklerine onca sıcaklığı ve etkinliğiyle giren ve kalplerini en derin gözeneğine kadar yakan kendini feda etme (şahadet) yöntemini seçti. Kıyam edip sahneye çıkarken de bize göz kamaştırıcı bir örneklik sundu. Fedakârlığın sadece belli bir grupla ve ümmetin belli bir katmanıyla sınırlı olmadığını anlattı. Gençlerin yanı sıra, kadınların ve yaşlıların, hatta çocukların dahi feda kıyamında üstleneceği rolleri olduğunu gösterdi.

Çok geçmeden bu şahadetin mesajı Kûfe halkı üzerinde etkisini gösterdi. Pişman oldular, İmam'a (a.s) ve İslâm'a karşı kusurlu davrandıklarını fark ettiler. Nitekim Kerbelâ faciasının ikinci senesinde gerçekleşen Medine halkının ayaklanmasından sonra Tövbekârlar (Tevvabîn) Kıyamı gerçekleşti.

Kerbelâ olayı, zorluklar ve baskıların, hak sözü söylemeyi ve İslâm risaletini korumak için harekete geçmeyi engelleyemeyeceğini ortaya koydu. Aynı şekilde, İslâm ümmetinin evlâtlarının yüreklerine Allah yolunda feda olma ruhunu yerleştirdi. İslâm ümmetinin evlâtlarının iradelerini

özgürleştirdi, zulme ve zalimlere karşı çıkmaya yöneltti. Cihat sorumluluğunu üstlenmekten, inancı savunmaktan ve Allah'ın sözünü yüceltmek için direnmekten kaçmak için bir bahane bırakmadı.

O gün İmam ve 72 yaranı Kerbelâ çölünde hunharca ve susuz olarak katledildiler. Onlardan sadece İmam Zeynelabidin (a.s) ağır hasta olduğu için hayatta kaldı. Bir de kadın ve çocuklar hayatta kalabildiler, onlar da esir edilip Kufe'ye, oradan da Şam'a zincirler vurularak ve çıplak develerle götürüldüler.

İmam Zeynelabidin (a.s)

Evet, Kerbelâ musibetinde İmam Zeynelabidin (a.s) sağ kaldı. Elbette bu, Allah'ın bir lütfüydü ki Resulullah'ın (s.a.a) nesl-i paki devam etsin. Künyeleri Ebu Muhammed'dir. Lakapları Zeynelabidin ve Seyyidü's- Sacidin (secde edenlerin efendisi)'dir. Bu imamımız da az musibet çekmedi; onları dile getirmek de kolay değil. Tarih, İmam Ali'nin (a.s) şahadetinde İmam Zeynelabidin'in (a.s) üç ya da dört yaşında olduğu ve ilk acıyı onunla tattığını yazmaktadır. Amcası İmam Hasan'ın şahadetinde on üç yaşında idi. Kerbelâ musibetinde ise 21 yaşında, oldukça hasta bir halde, tarifi mümkün olmayan musibete gözleriyle tanık olmuş ve takatsiz bir halde olmanın ve hiçbir şey yapamamanın ağır yükünü taşımıştır. Bunca yakınları bir bir şehit olmuştu. Zulüm, işkence, susuzluk hat safhaya ulaşmıştı. İmam da bunca musibet ve zulme göğüs gererek Allah bize yeter demişti.

Kerbelâ musibetinden sonra Şam'da insanlara hitaben şu konuşmayı yapmıştır:

Ey insanlar, bilin ki bize altı haslet verildi ve yedi hüsusta diğer insanlardan üstün kıldınız: Bize; ilim, hilm, cömertlik, fesahat, yiğitlik ve müminlerin gönüllerine sevgimiz verildi. Bilin ki seçilmiş Allah'ın Resu-

lü bizdendir. İmanını ilk açıklayan Aliyye'l-Murtaza bizdendir, Cafer-i Tayyar bizdendir, Hz. Hamza bizdendir. Ceddin Resulullahın iki torunu Hasan ve Hüseyin bizdendir. Ey insanlar Mekke ile Medine'nin oğlu benim. Zemzem'le Safa'nın oğlu benim. Haccı en iyi tavaf edenin oğlu benim. Cebrail ile Mescid-i Akşa'ya varanın oğlu benim. Hakkında yaklaştı, yakınlıktı iki yay kadar kaldı denilenin oğlu benim. Muhammed Mustafa'nın oğlu benim. Aliyye'l-Murtaza'nın oğlu benim. İşte benim İmam Hüseyin'in oğlu.

Şimdi bende Alevîyim diyen bir kişinin hakkı idrak edebilmesi için alacağı ölçü budur. İmam Zeynelabidin (a.s) bunca zulme göğüs germiştir. İslâm'ı, hakkı, adaleti zorbalar önünde eğilmemeyi, izzet ve şerefi en iyi şekilde korumayı bilmiştir. Hiçbir musibet İmam'ı İslâm'dan ayırmamış, tam tersine zulümler çoğaldıkça o Kur'ân'a daha bir sıkı sarılmıştır. Kurtuluşu, sabretmeyi İslâm'da bulmuş, İslâm'ın 4. imamı olmuştur. İslâm ve Alevîlik günümüze kadar bu büyük insan-ı kâmillerin sabır, fedakârlık, candan geçme ve yüzlerinin suyu hürmetine bize ulaşmıştır. Bunca fedakârlık karşısında bize düşen görev, bu iki emaneti iyi korumak ve yaşamak olmalı değil midir? Gelin bunu bir kez daha düşünelim; bu fedakârlık abidesi imamlarımıza yakışır kimselerden olalım.

İmam Muhammed Bâkır (a.s)

İmam Muhammed Bakır (a.s), İmam Zeynelabidin'in oğludur. Annesi de İmam Hasan'ın kızı Fatıma'dır. İmam bu yönüyle tektir; nesli her iki taraftan hem Resulullah'a ve hem de İmam Ali'ye ulaşmaktadır. Çok ilimleri yarıp ortaya çıkardığı için "bakır" lakabı verilmiştir. İlimde ve bilgide sınırlanmamış ve tasavvur dahi edilmemiştir. Emevî ve Abbasîlerin arasındaki ihtilafların yoğun olduğu bir dönemde

yaşadığı için daha fazla zaman bulmuş, İslâm'ı daha fazla yaymıştır. Kerbelâ olayında beş yaşında olduğu söylenmektedir. İmam da o elemli acıyı tatmış ve babasının çektiği tüm dertlere de tanık olmuştur. Bunca sıkıntılara rağmen kendisini ilme adanmış. Bugün elimizdeki Ehlibeyt kaynaklarında en fazla hadisi olan iki imamdandır. Bundan olsa gerek ki İmam'a "ilmin babası" da denmiştir.

İmam Cafer Sadık (a.s)

İmam Cafer Sadık (a.s) da Alevîlerin 6. imamı ve aynı zamanda da mezhep imamıdır. Emevîlerin yıkılışını ve yerine Abbasîlerin gelişini görmüş ve bu dönemde yaşamıştır. Babasının başlattığı ilmi daha da ileriye doğru götürmüştür, derslerinde binlerce talebesi olduğu bilinen tarihî bir gerçektir. Ayrıca kendisine ait cebir, kimya gibi maddî ilimler üzerinde yazılmış yüzlerce eserinin Endülüslü Müslümanlar tarafından çalınarak Avrupa'ya kaçırıldığı tarihî kaynaklarda geçmektedir.

Bunun en güzel örneği Hanefî Mezhebi'nin imamı Ebu Hanife'den nakledilen meşhur sözdür: "Ben ömrümden İmam Cafer Sadık'dan (a.s) daha üstün bir âlim görmedim. Eğer benim son iki yılım (İmam'dan iki yıl ders okumuştum) olmasaydı helak olurdu."

İşte bu imam, bizim imamımızdır. Alevîliğin de içtihat ve mezhep imamıdır. Bir kişi dinini öğrenmek istiyorsa onu imamından öğrenmelidir. Bundan başka da bunun yolu yoktur.

İmam Musa Kâzım (a.s)

Geldik Mansur oğlu Mehdi ve Harun Reşit döneminde ömrünü zindanlarda geçiren Musa b. Cafer'e (a.s). Lakabı Kâzım ve Babü'l-Hevaic yani hacetler kapısıdır. İmam Musa Kâzım'ın (a.s) durumu daha çok İmam Zeynelabidin'e (a.s) ben-

zemektedir. O da kendisini ibadete adanmış, tüm sıkıntılarını takvasıyla yenmeye çalışmıştır. Onun bu durumu kısa zamanda halk arasında yayılmış ve halk tarafından çokça sevilmiştir. Bunu fark eden Harun Reşit İmam'ı devamlı gözaltında tutmuştu. Bunun kendisi için yeterli olmadığını hissedip padişah imamı zindana atmış ve orada da zehirleterek şehit etmiştir. Bu zor şartlarda İmam vazifesini eksiksiz yerine getirmiş ve imamet görevini oğlu İmam Rıza'ya (a.s) bırakıp ebedi âleme babasının ve dedelerinin yanına intikal etmiştir.

İmam Ali Rıza (a.s)

Horasan güneşi İmam Ali Rıza'nın (a.s) lakabı "Rıza, Zeki ve Veli"dir. Bilgisi, takvası ve ünü etrafa yayılmıştır. Abbasî halifesi Me'mun, İmam Rıza'ya (a.s) bir mektup göndererek hilafeti ona bırakmak istediğini yazar. İmam Rıza da bu teklifin maksatlı bir teklif olduğunu bildiği için kabul etmez ve: "Eğer bu sana Allah tarafından verilmiş bir görev ise nasıl başkasına bırakırsın; yok eğer böyle değilse sen kimsin ve bunu ne hakla yaparsın." diye buyurmuştur. Me'mun bu seferde veliahtlık teklifi yapar ve bunu yapmak zorunda olduğunu ve kabul etmediği takdirde öldürüleceğini söyler. İmam Rıza başka bir seçeneğinin olmadığını ve reddederse hiçbir mesaj bırakmadan öldürüleceğini anlar; bunu istemeyerek ve hiçbir hükümet işine karışmama şartıyla kabul eder. Me'mun bu yaptığının kendi aleyhine olduğunu fark edince İmam'ı zehirle şehit eder. İmam'ımız hem veliahtlık döneminde, hem de ondan önce üstlendiği imamet görevini eksiksiz yerine getirmiş ve öncekiler gibi atalarının yanına göçmüştür.

İmam Muhammed Taki (a.s)

Dokuzuncu Ehlibeyt İmamı Hz. Muhammed Cevad'dır. Künyeleri "Taki, Cevad ve Ebu Cafer"dir. Kendisi hem Me'-

mun'un, hem de oğlu Mu'tasım'ın hükümetleri döneminde imamdı. Mu'tasım ona asla rahat vermemiş ve sürekli gözaltında tutmuştu. Mu'tasım bir gün onu yemeğe davet etmiş ve zehirleyerek daha 25 yaşında iken şehit etmiştir.

Burada bizim kıssadan hisse almamız lazım, bu imamlarımız başına geleceklerini bildikleri halde her yerde hak, adalet ve İslâm söz konusu oldu mu orada ölüm dahi olsa gözlerini kırpmadan seve seve gitmişlerdir. Bunları kafamdan uydurup yazmıyorum. Dost düşman herkes bunu kalem almıştır. Ve bunlar tarihî vesikalardır. Bunlardır bizim ölçülerimiz. Bu karanlıktan ancak imamlarımız sayesinde ve onları iyi tanıyarak çıkabiliriz.

İmam Ali Naki (a.s)

Onuncu imamımız İmam Ali Naki'dir (a.s). Lakapları "Tayyip, Murtaza ve Hadi"dir. Onun daha genç yaşta ilim ve takvası insanlar arasında yayılmış ve halk üzerinde müthiş bir etki bırakmıştır. Bunu fark eden zamanın zalim halifesi Mütevekkil bundan rahatsızlık duymuş, kendi adamlarından Yahya Bin Herseme vasıtasıyla İmam'ın evine Medine'de baskın düzenlemiştir. Bu baskında İmam'ın evinde Kur'ân-ı Kerim ve dua kitaplarından başka bir şeye rastlanmamıştır. Halife Mütevekkil devamlı İmam'ı gözaltında tutmuş ve Irak'a çağırmıştır. İmam da bu çağrıya uyarak ev halkıyla Irak'a yerleşmiştir. İmam'ın Irak'a gelişi halk arasında coşkuya sebep olmuştur. Halife bir adam gönderip İmam'ı yanına çağırtmıştır. İmam geldiğinde onu içki içirken görmüş ve o İmam'la alay ederek, İmam'a içki içme tekelifinde bulunmuştur.

Bunun üzerine İmam şöyle buyurmuştur: *"Andolsun Allah'a, benim etime kanıma böyle bir şey bulaşmamıştır. Bundan sonra da bulaşmayacaktır."* Halife bundan vazgeçip İmam'ın

şiiir okumasını istemiştir. İmam da şiiir bilmediğini söyler. İsrar edince İmam şu şiiiri okur:

(Güçlü yöneticiler) Dağların tepelerinde geceyi gündüz ettiler; güçlü kişilerin korumasında.

Fakat tepeler bile onları (ölümden tehlikesinden) kurtaramadı.

Onlar yıllar süren ululuktan sonra güvenli yerlerden çukurlara atıldılar;

Pekte çirkin yerlerdi(atıldıkları yerler.)

Toprağa gömüldükten sonra bir haykıran haykırdı:

Nerededir o taşlar, o bilezikler ve o gösterişli giysiler...

İmam bu uzun şiiiri okudu Mütevekkil ve yanında bulunanlar hıçkırma hıçkırma ağladılar. Ve içki sofrası onlara matem sofrası oldu. İmam'ımız; zalime çok güzel bir ders verdi. Acaba biz Alevîler Mütevekkil'in mi; yoksa İmam Hadî'nin (a.s) mi yolundayız? Buna dikkat edelim. Yoksa orada ağlamanın hiçbir faydası olmayacaktır.

İmam Hasan Askerî (a.s)

On birinci imamımız Hasan Askerî'dir (a.s). Lakapları "Hadi, Zeki, Taki ve Askerî"dir. Onun imameti üç Abbasî halifesi zamanında zorluklar, baskılar ve askerî karargâhta gözaltında geçmiştir. Zaten Askerî lakabı da oradan kalmıştır İmam'a.

İmam (a.s) şöyle buyurur:

Cennete bir kapı vardır, adı maruftur; o kapıdan hayır ve iyilik edenlerden başkası giremez. Allah'a hamdolsun ki ben halkın bu yöndeki ihtiyacını gidermeye çalışmaktayım.

İmam (a.s) bilgiye, irfana çok önem verirdi; bu da halk tarafından bilinirdi. Abbasî halifelerinin Peygamberimizle

olan akrabalığından dolayı On İki İmamlar hakkında olan hadislerden haberleri vardır. On İkinci İmam'ın, İmam Hasan Askerî'nin (a.s) oğlu olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden hem kendisi, hem de eşleri sürekli gözaltındaydı; hatta eşlerini hamile olup olmadıklarını anlamak için sürekli muayene ediyorlardı.

İmam'ın şahadetinden sonra evine baskın yapılmış, hamile kadınlara zulümler edilmişti. Oysaki Allah Teala'nın lütfü ve keremiyle İmam Muhammed Mehdi çoktan dünyaya gelmiş, gaybet-i suğra (küçük gizlilik) dönemine girmişti. Her ne kadar bilseler de bunu engelleyemezlerdi; çünkü kimsenin Allah'ın emrinin önüne geçmeye gücü yetmezdi. Allah'ın iradesi gerçekleşmiş ve beklenen Mehdi (a.s) dünyaya gelmiş ve görevine başlamıştı.

Hız. Mehdi (a.s) bir gün mutlaka gelip dünyayı beklenen adaletle dolduracak ve zulümler son bulacaktır. Her Alevî anne babadan dünyaya gelen bu gerçeği bilir. Ben, Alevî olup da bunu reddedene yazıklar olsun derim.

Şu beş günlük dünyada devamlı kalacakmış gibi, sanki ona ahiret hesabı sorulmayacak gibi hareket edip İslâm'a düşman olanların durumuna acımak gerekmektedir. Bu vermiş olduğumuz örnekler gösteriyor ki İslâm'ın özü olan Alevîlik, birden bire hortlayıp, zahmetsiz, sıkıntısız günümüze gelmemiştir. Bu, imamlarımızın malı ve canı pahasına sabırla, zulümlere göğüs gererek bu din korunmuş ve bizlere ulaştırmıştır. Bugün eğer böyle bir iftihara sahipsek her zeresinde imamlarımızın kanı vardır. Ve bu kan Allah'ın ödünç verdiği bir kandır; buna sahip çıkalım da yarın bu kanlardan biz de sorumlu olmayalım.

İmam Mehdi (a.s)

Evet kardeşlerim, aslında tüm Müslümanların ve bilakis biz Alevîlerin beklenen imamı, On İkinci İmam Mehdi'dir

(a.s). Hicri 255 yılı şaban ayının on beşinde dünyayı şeref-
lendirmiştir. Babası İmam Hasan Askerî, annesi Nergis Ha-
tun'dur selâm olsun onlara. İsmi, Ceddi Resulullah'ın müba-
rek ismindendir. Lakabı "Sahibe'z-Zaman'dır. Gaim-i Âli-
Muhammed'dir; yani kıyam eden Mehdi'dir. Daha başka
künyeleri de vardır. İmam Mehdi'nin (a.f) dünyaya nasıl ge-
leceği bizzat Resul-ü Ekrem tarafından bildirilmiş ve bütün
imamlarımız tarafından da haber verilmiştir. Sadece sevgili
Peygamberimizin İmam Mehdi (a.s) hakkında söylediği ha-
dislerin altı binin üzerinde olduğunu söyleyen kaynaklar
elimizde vardır. Ahmed b. Hanbel'in Müsned'inde, Buharî
ve Müslim'in sahihlerinde, İbni Mace, Ebu Davud ve Tirmi-
zî'nin kitaplarında ahir zamanda yeryüzü zulümle doldu-
ğunda Resul-ü Ekrem'in soyundan, Hz. Fatıma'nın (s.a) ev-
latlarından kurtarıcı Mehdi'nin gelip yeryüzünü adaletle
dolduracağı rivayet edilmiştir.

İnsanın böyle imamları olsun, o insan da onları bir tara-
fa bırakarak onlardan faydalanmayıp gitsin Allah'ı, Pey-
gamber'i, Kur'ân'ı ve Ehlibeyt'i inkar edenlerle bir olsun,
doğrusu bunlara üzülmemek ve akıllarına şaşırılmamak
mümkün değildir. Bu imamlar bizimdir. Beklenen Mehdi de
bizimdir. Nasıl ki bugüne kadar birçok sahte peygamberler
ortaya çıkmışlarsa hakeza günümüze kadar çıkan birçok
sahte Mehdiler de olmuş ve bu iddiada bulunmuşlardır. İşte
eğer bizler Alevîliğimizde samimiyssek bu âlemlere rahmet
olarak gönderilen Hz. Muhammed Mustafa (s.a.a) bizim
Peygamberimizdir. Bu hak imamlar bizim imamlarımızdır.
İşte bu beklenen Mehdi bizimdir. Gelin Allah aşkına bunca
zorluklarla sahip çıkılan, korunan bu dinimize biz de sahip
çıkalım. Allah'ın kahır bize yetişmeden bu başımızdaki din-
sizlerden kurtulalım. Geçmişimiz için tövbe edelim. Ben Al-
lah'ın tövbelerimizi kabul edeceğinden eminim. Bizim için
asıl ölçü Allah'ın kitabı Kur'ân-ı Kerim, Peygamber ve Ehli-

beyt'idir. Eğer amel ve fiillerimiz bu ölçülerle örtüşmüyorsa vay olsun o kimsenin Aleviliğine. Öyle kimseler lütfen adımızı kirletmesin, kendilerine başka bir ad bulsunlar; çünkü Alevilik paktır, haktır ve hakla beraberdir.

Allah'a karşı asi olan hiçbir toplum iflah olmamıştır? Din ve ona amel etmek insan ruhunun vitaminidir. Vitaminsiz kalan beden nasıl hastalıklarla karşı karşıya kalıyorsa, insan ruhu da dinden uzaklaştıkça vitamin eksikliğinden hastalıklara maruz kalır ve bu bedensel hastalıklara benzemez. Dinimiz İslâm'dır. Bu dini birileri kendi çıkarları doğrultusunda kullanıyor diye ondan kopmamız mı lazım? Hayır, onu en güzel şekilde yaşayıp İslâm'ın çıkarıcıların sunduğu bir din olmadığını ortaya koymamız gerekir, aynen imamlarımızın ve velilerimizin yaptığı gibi.

TEVRAT VE İNCİL'E GÖRE

Sevgili kardeşlerim, bugün gerek Tevrat ve gerekse İncil olsun bu kitapların tahrif olduğunu anlamak hiç de zor değildir. Okuma yazması olan ve biraz akledabilen her insan bunu anlayabilir. Ama bu kitaplarda hiçbir ilâhî ayetin kalmadığı anlamı da çıkarılmamalı. İlâhî ayetlerden bazıları kalmıştır; örnek olarak Tevrat'ın üçüncü bölümünde yer alan şu metin:

İnsanda meni geldiğinde mutlak yıkanması gerekir. Her türlü kan haramdır. Kurban kesmek fazdır. İçki içmek haramdır. Yenilecek etlerin murdar olmaması lazımdır. Eti yenilecek hayvanın hem tırnaklı ve hem de geviş getiren olmalıdır. Domuz eti, tavşan eti haramdır. Çünkü tırnaklıdır.

Bap 17'de Allah Hz. Musa'ya buyurur ki: *"Ya Musa deki inananlara Allah'tan başka hiçbir şeye secde etmesinler. Hatta güneşe ve aya bile."*

Kur'ân-ı Kerimde de buna benzer ayetler vardır: **"Güneşi de, Ayı da biz yarattık, onlara secde etmeyin."**

Yine aynı bapta şöyle geçer: *"Falcılık, üfürükçülük, sihirbazlık, büyücülük, cincilik yapanlar Allah'a karşı murdardırlar."*

Yine şöyle geçer: *"Kadınlar erkek elbisesini giyip erkeğe, erkekler de kadına benzemeyeceklerdir."*

Bu bapta *"Faiz de mekruhtur."* diye geçer.

Bap 22'de "Ey insanlar Musa'nın sizlere emrettiğine itaat ederek Allah'a kul olun, bunu yerine getirirseniz görevinizi yapmış olursunuz." diye geçer.

Evet kardeşlerim, Hz. Davud'a (a.s) inen Zebur'da da şunlar geçmektedir. Birinci bölümün 17. babında Hz. Davud'un (a.s) 77 yıl yaşadığı, Filistinlilerle savaştığı, onun yerine Hz. Süleyman'ın (a.s) geldiğini ve çok zengin olduğunu, Allah Teala'nın evi olarak iki tane ev yaptığını, fakat babasının yerini dolduramadığını, onun da 40 yıl hüküm sürdüğünü, insanları yalnız Allah'a kul olmak için bir olmaya çağırdığını yazmaktadır.

Bu kitabın tarihler bölümünde Zekeriyya'dan (a.s) bahsederken onun zamanında hakla batılın devam ettiğini yazmaktadır.

Hz. Eyyup'tan (a.s) bahsederken de onun da çok zengin olduğunu, çok çocukları olduğunu, Allah tarafından malıyla, canıyla imtihan edildiğini, Eyyub'un (a.s) bu imtihanı başarıyla verdiğini ve tekrar eski hâline döndüğünü yazmaktadır. Bu kitabın mazmurlar bölümünde de şöyle geçer:

Ne mutlu o insana ki kötülerin öğütleriyle yürümezde yalnız Allah'ın emrinden zevk alır. O'na gayret eder. Kötülere gelince onlar böyle değildir. Onlar yelin süpürüp götürdüğü çöplere benzerler.

Bap 96 da şöyle geçer:

Ey insanlar, ilâh olarak tapmakta olduğunuz putları terk edin, yalnız Allah'a salah ve secde edin ki, yer ve göğü yaratan O'dur. O'ndan başka ilâh yoktur.

Hz. Davud'un, oğlu Süleyman'a (a.s) yaptığı şu nasihat da bizim için önemlidir:

Oğlum, terbiyeyi seven bilgiyi sever, iyi adam Rabbinе ulaşır, faziletli kadın kocasının tacıdır; utandıran kadınsa onun kemiklerinde çürüklük vardır. Kötülerin öğüdü hiledir. Sözleri kan için bir pusudur, kötü-

lerin acımaları bile gaddarlıktır. Tembel adam da kötü adamdır. İnsanun değerli serveti çalışmaktır. Her hikmetli kadın kendi evini yapar; sefih kadın da kendi eliyle o evi yıkar. Yumuşak söz gazabı yatıştırır; sert söz öfkeyi kıskırtır. Huzurla kuru bir lokma, kavga ile ziyafet dolu bir evden daha hayırlıdır. İçkinin her tür-lüsü sadece gürültüdür. Onun başında oturanların zevkine bakmayın, sonunda sizi yılan gibi ısırırlar.

Verdiğimiz bu örnekler Kur'ân-ı Kerim'le de uyumludur. Bazı kimseler gelin Kur'ân'a uyun, ona bakın denildiğinde biz ileriye bırakıp da geriye mi gidelim diyenler; ne-dense çok eskilere ta insanlığın evvellerine dayanan içki be-lasının başından kalkmamaktalar. Burada ne kadar gerilere gidip, eskilerin sünnetlerini yerine getirdiklerinin farkında bile değiller.

Kardeşlerim, Resul Pavlos da İncil'in tahrif olduğunu savunan bir papazdır. O şöyle der:

Şunu bilin ki son günlerde çok çetin anlar geçecektir. Çünkü insanlar, kendilerini ve parayı çok seven olmuşlar; mağrur, küfürbaz, anne babaya karşı itaatsiz, nankör, şefkatsiz, amansız, iftiracı, kibirli ve zevke düşkün olup bu ihtiraslarını Allah'tan daha çok sevmekteler. Tanrısal bağlılık suretini gösterip onun asıl kudretini inkâr etmekteler.

Sevgili Peygamberimiz bir hadisinde buyurur ki:

İlim ve hikmet müminin yitik malıdır; onu nerede bulursa oradan alır.

İşte bizim yegâne gayemiz doğruları aramaktır. Doğruyu, hakkı kim söylerse söylesin o bizim için geçerlidir. Yeter ki o doğru Kur'ân ve Ehlibeyt'e ters düşmesin. Kur'ân'a ters düştü mü o görüş zaten doğruluğunu kaybeder. Biz doğru gördüklerimizi siz okuyucularımızın hizmetine sunmaya devam edeceğiz. Takdir ve değerlendirme siz değerli okur-

larımındır. Tabii ki araştırmak, doğrulara sahip çıkmak her insanın asıl görevidir. Asıl Alevilik nedir? Onu öğrenmek biz Alevilerin görevidir.

Değerli dostlarım, Allah Teala insanı kendi nurundan nur vererek yaratmış, gönderdiği peygamberlerle, kitaplarla da ona doğru olanı göstermiştir. Bu hikmet diğer yaratıklara nasip olmamıştır. Onlar ancak içgüdüleriyile Allah'ın emirlerine uyumaktalar. Mesela arının, karıncanın, leyleğin ya da yuva yapan diğer hayvanların çalışmalarına buna verebileceğimiz örneklerdir.

İnsan fıtratında şu üç unsurun çok önemli yeri vardır:

- 1- Helalinden kazanılan mal,
- 2- Namus ve iffet,
- 3- Allah'a olan bağlılık ve din.

Aslında insanı diğer varlıklardan ayıran unsur da budur. Zira bu üç konu diğer yaratıklar arasında ya hiç yoktur ya da içgüdüselidir. İşte insan bu değerleri mutlak bilmeli, evvela Allah'a iyi bir kul olmalıdır. Bunun adı haktır. Maşukunu bulamayan aşığa rahat yoktur. Huzuru yoktur. Buna ulaşınca kadar bazen düşüp kalkma, bazen inip çıkmalar olabilir. Çırpınışlar da olabilir. Ama Allah'a kul olmadan huzur yoktur. İnsan zaman zaman aynen suların akışına benzer. Bakarız ki ırmaklar, nehirler, çaylar, dereler bir telaş içersindedirler. Hep coşarak akar dururlar.

Bu telaş, bu akmak ne zamana kadar devam edebilir. Ta ki denize kavuşuncaya kadar. Artık oraya kavuştu mu telaş biter, huzur ve sakinlik başlar. Çünkü artık hedefine varmıştır. İşte insan da böyledir; deryaya ulaşınca kadar çabalar durur; ama Rabbine varınca sakinlik bulur.

Kişi, hakkı bulmak asıl maşukuna kavuşmak zorundadır. Yoksa insan hakkı bulmadıkça ne kadar çırpınırsa, ne kadar dünyayı ben yarattım derse o insan görecek ki hiçbir

mesafe almamış, dolap beygiri gibi aynı yerde dönüp durmuştur. O bunu kendisi de tasdik edecektir. Ama bir insan hakkı kavrayabilirse, yaptığı işlerinde kendisi emin olur. Her türlü ihtiraslardan kendisini uzak tutar. Kalbi sükût eder, sonunda Allah'ın sevdiği kullarıyla haşrolacağı umudu ona ayrı bir mutluluk kaynağı olur.

İşte ben Alevîyim diyen her insan için bu kapı açıktır. Bize kılavuz olacak On Dört Masum, On İki İmam'ımız vardır. Şayet onları iyi tanıyabilsek hakkı bulmuş, kalbi sükût etmiş oluruz. Allah Teala bizlere dünyada Kur'ân, ahiretimiz için de iman nasip etsin ki bu vesileyle bu dünyada Ehlibeyt'in ziyaretlerini, ahirette de şefaathlerini elde edebilelim.

İşte ibret alacağımız şeyler bu değerlerdir. Alevîliğe yakışan da budur. Bakın Hak Ozanımız Hatayi şöyle söylemiştir:

Dil ile dervişlik olmaz,
Hali gerek yol ehlinin.
Arı gibi her çiçekten,
Balı gerek yol ehlinin.

Hatayi der kuşak kuşan,
Toz olup türaba döşen.
Budur dervişliğe nişan,
Yolu gerek yol ehlinin.

KUR'ÂN MUKADDESTİR

Değerli kardeşlerim, bugün yeryüzünde bir buçuk milyardan fazla Müslüman yaşamakta ve bu insanlar Kur'ân-ı Kerim'in mukaddes bir kitap olduğuna inanmaktadır. Bu kitabı sağcısıyla, solcusuyla ülkemizde herkes kabul etmekte ve kutsiyeti karşısında boyun eğmektedir. Yanlarında Kur'ân-ı Kerim söz konusu olduğunda hep bir ağızdan hiç tereddüde yer bırakmadan bizim Kur'ân'a karşı saygımız var, o bizim de mukaddes kitabımızdır demektedirler. Şimdi Kur'ân-ı Kerim'in nasıl bir kitap olduğunu bazı ayetlerinden örnekler vererek anlamaya ve üzerinde düşünmeye çalışalım. Ve böylece biz Alevîler üzerinde oynanan oyunların ne boyutlara vardığını ve nerelerde hata yaptığımızı görüp kavrayalım.

Önce dünyanın yaratılışıyla ilgili bazı ayetler:

Rabbiniz o Allah'tır ki; gökleri ve yeri altı günde yarattı, sonra Arşa istivâ etti (tahta kuruldu. O), geceyi, durmadan onu kovalayan gündüzün üzerine bürüyüp örter. Güneşi, ayı ve yıldızları buyruğuna boyun eğmiş vaziyette (yaratan O'dur). İyi bilin ki, yaratma ve emir O'nundur. Âlemlerin Rabbi Allah, ne uludur!¹

1- A'râf, 54

De ki: "Siz mi arzı iki günde Yaratan'a nankörlük ediyor ve O'na eşler koşuyorsunuz? O, âlemlerin Rabbidir." Arza, üstünden ağır baskılar (sağlam dağlar) yaptı. Onda bereketler yarattı ve onda arayıp soranlar için gıdalarını (bitkilerini ve ağaçlarını) tam dört günde takdir etti (düzene koydu).¹

Tevrat'ın birinci bölümü birinci bapta da benzer ayetler vardır. Kur'ân-ı Kerim de dünyanın yaratılışını bu şekilde beyan etmektedir. Geçmişte olduğu gibi günümüzde de dünyanın yaratılışı bilim adamlarını meşgul etmekte ve sürekli araştırmalara itmektedir.

Gökleri ve yeri hak ile yarattı. Geceyi gündüzün üzerine dolar, gündüzü de gecenin üzerine dolar. Güneşi ve ayı buyruğu altına almıştır. Her biri belli bir süreye kadar akıp gitmektedir. İyi bil ki O, aziz ve çok bağışlayandır.²

Bu mübarek ayette "gökleri" ifadesiyle bir çoğuldan bahsetmektedir. Demek ki gök birden fazladır. Bir de "onlar akıp gitmekte" ifadesiyle dünyanın döndüğünü haber vermektedir. Zaten gece ile gündüzün uzayıp kısalacağını ise bilmeyen yoktur.

Gökleri, yeri ve bunların içine yaydığı canlıları yaratması da O'nun ayetlerinden (birliğinin ve kudretinin işaretlerinden)dir. O, dilediği zaman onları toplamağa da kadirdir.³

Bu mübarek ayetten de gökleri çoğul olarak verirken yerden ve göklerden de mahlûkatın ve canlı varlıkların, her ikisinde de bulunduğunu insanlığa haber vermektedir.

1- Fussilet, 9-10

2- Zümer, 5

3- Şura, 29

İşte bilen ve O'na inananlara yol gösterici olan Kur'ân-ı Kerim gerçekten çok yüce ve mukaddes bir kitaptır.

Sonra duman (gaz) halinde bulunan göğe yöneldi, ona ve arza: "İsteyerek veya istemeyerek (buyruğuma) gelin" dedi. "İsteyerek (buyruğuna) geldik." dediler. Böylece onları, iki günde yedi gök yaptı ve her göğe emrini (kanunlarını) vahyetti. Biz, en yakın göğü lambalarla ve koruma ile (koruyucu güçlerle) donattık. İşte bu, o güçlü, bilen (Allah)ın takdiridir.¹

Kur'ân-ı Kerim'in asırlar önce bildirdiği haberler bilim adamlarınca daha yeni yeni keşfedilmeye çalışılmaktadır. Bunlar birer mucize değil de nedir?

Allah odur ki gökleri, görebileceğiniz bir direk olmadan yükseltti, sonra Arş üzerine istivâ etti (mülkünün tahtına oturdu), güneşi ve ayı iradesine boyun eğdirdi. Her biri, belli bir süre için akıp gitmektedir. (Yaratma) işi(ni) düzenler, ayetleri açıklar ki, Rabbinizle karşılaşacağınıza kesin olarak inanınız.²

Bu mübarek ayette ne kadar da herkesin anlayabileceği bir dille göklerin direksiz olarak yaratıldığını dile getirmiş ve inanmayanları güzel bir üslupla uyarmıştır. Bundan daha güzeli daha nasıl anlatılabilir!

Eğer yerde, gökte Allah'tan başka tanrılar olsaydı, ikisi de (yer de, gök de) bozulup gitmişti. Arş'ın sahibi Allah, onların nitelendirmelerinden yücedir (münezzehdir).³

O gün (ortak koşanlar) Allah'a teslim olmuşlar ve uydurup durdukları şeyler kendilerinden sapıp gitmiştir. Nankörlük edip Allah'ın yoluna engel olan kimselerin, -bozgunculuklarından dolayı- azaplarının üs-

1- Fussilet, 11-12

2- Ra'd, 2

3- Enbiyâ, 22

tüne azap katmışızdır! Her ümmet içinde, kendi aralarından, aleyhlerine bir şahit getireceğimiz gün, seni de bunların aleyhine şahit getirmiş olacağız. Sana bu Kitabı, her şeyi açıklayan ve Müslümanlara yol gösterici, rahmet ve müjde olarak indirdik.¹

Andolsun onlara: "Gökleri ve yeri kim yarattı?" diye sorsan elbette diyecekler ki: "Onları, çok üstün, çok bilen (Allah) yarattı." O yeri sizin için beşik kıldı ve varacağınız yere gitmeniz için yeryüzünde size yollar yaptı.²

O nankörler görmediler mi ki göklerle yer bitişik idi, biz onları ayırdık ve her canlı şeyi sudan yarat-tık? Hâlâ inanmıyorlar mı? Yer, onları sarsar diye, onun üstünde yüksek dağlar yarattık. Ve istedikleri yere gidebilmeleri için orada geniş yollar açtık.³

Bugün baktığımızda dünya üzerinde çalışma yapan âlimler "bu âlem bir idi ve bir patlamanın neticesinde bu hale geldi" tezini savunmuş ve yüksek okullarda okutulmuş-tur. Kur'ân-ı Kerim 14 asır önce bunları haber vermekte ve belki de araştırmacılar çaktırmadan bu yüce kitaptan yararlanmaktadırlar. Bu kitap sadece namaz, oruç ya da ölü kaldırmak için gelmemiştir. Bu mübarek ayetler dünyanın yaratılışıyla ilgili bilgiler vermektedir ki; bu bilgiler ilim erbabına yol gösterebilir ve yaratıcının güç ve kudretini anlatsın ve derk etsin. Bizler nasıl olur da bunca gerçekleri görmezlikten gelebiliriz. Bu bir talihsizlik değil de nedir? Biz Alevîlerin bunlardan mahrum kalmaları gerçekten çok üzücü ve ayrıca da hayret vericidir. Başımıza bela olanlar bizi böylesi yüce ve ilim deryası bir kitaptan mahrum etmekle kalmamış bir de bizi bu kitaba düşman etmeye çalışmışlar. Ve bu yüce dinle

1- Nahl, 87-89

2- Zuhruf, 9-10

3- Enbiyâ, 30-31

aramıza mesafe koymaya çalışmışlar; ama bunu başaramayacaklar; çünkü bu dinin asıl sahibi bizim adını iftiharla taşıdığımız İmam Ali'dir (a.s). Doğrusu bazıları bize çok büyük insafsızlık etmişler.

Sevgili dostlarım, şimdi de isterseniz Kur'ân-ı Kerim'in insanın yaratılışı hakkındaki ayetlerine bir göz atalım:

Ey insanlar, sizi bir tek nefisten (nefes alan candan) yaratan ve ondan eşini yaratıp ikisinden birçok erkekler ve kadınlar türeten Rabbinizden korkun; adına birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık(bağlarını kırmak)tan sakının. Şüphesiz Allah, sizin üzerinizde gözetleyicidir.¹

Andolsun biz insanı pişmemiş çamurdan, değişmiş cıvık balçıktan yarattık.²

O'dur ki, yarattığı her şeyi güzel yaptı ve insanı yaratmağa çamurdan başladı.³

Andolsun onların çoğuna o söz (cinlerden ve insanlardan bir kısmını cehenneme dolduracağım, sözü) hak oldu; artık onlar inanmazlar. Biz onların boyunlarına halkalar geçirdik. Çenelere kadar dayanan o halkalar yüzünden kafaları kalkıktır. Önlerinden bir set ve arkalarından bir set çektik de onları kapattık; artık görmezler.⁴

İnsan kendisinin kemiklerini bir araya toplamaya çağımızı mı sanıyor? Evet, toplarız, onun parmak uçlarını düzenlemeğe gücümüz yeter.⁵

1- Nisâ, 1

2- Hicr, 26

3- Secde, 7

4- Yasin, 7-9

5- Kıyamet, 3-4

Bu ayette geçen "parmak uçları" ifadesinde "hiçbir insanın parmak izi birbirine benzemez" gerçeğine atıf var, hem de Allah Teala buna kadir olduğunu beyan etmektedir. O zaman kim bu parmak uçlarından haberdardı. Gerçekten düşündürücü değil mi?

(Şöyle cevap verilir): Bu (duruma düşmeniz)in sebebi şudur: Tek Allah'a çağrıldığınız zaman inkâr ederdiniz. O'na ortak koşulunca inanırdınız. Artık hüküm yüce ve büyük Allah'a aittir. O'dur ki, size ayetlerini gösteriyor ve sizin için gökten rızık indiriyor, (rızıkın sebebi olan yağmur, güneş ve hava veriyor). Ancak (O'na) yönelen öğüt alır. Kâfirlerin hoşuna gitmese de siz, dini yalnız Allah'a halis kılarak O'na çağırın. (O,) dereceleri yükselten; Arş'ın sahibi (Allah), buluşma gününe karşı uyarmak için, emrinden olan ruhu, kullarından dilediğine indirir.¹

Evet kardeşlerim, gerek dünyanın yaratılışı ve gerekse insanın yaratılışı hakkında örnek olsun diye ayetler verdik. Şüphesiz bu konuları anlatan daha nice ayetler vardır. Görülüyor ki Kur'ân-ı Kerim sadece ölümlerin üzerinde okunmak için gönderilen bir kitap olmayıp, o her konudan ve her alandan insana haber vermektedir. Düşünün ki bir ilim adamı olan Galile dünyanın döndüğünü bundan üç asır önceden söylemiş ve papazlar tarafından katledilmiştir. Acaba bu haberler Galile'den bin yüz sene önce Kur'ân'da haber verildiğine göre Galile'nin bu ilmi Kur'ân'dan almadığı ne malum?

Kur'ân-ı Kerim'de bu ilmî haberler vardır. Kur'ân-ı natık yani konuşan Kur'ân İmam Ali (a.s) de şöyle sesleniyor insanlara:

Ey insanlar sorun bana, sorun geçmişte ve gelecekte ne varsa, bana sorun andolsun ki ben göğün yollarını yerin yollarından daha iyi bilirim.

1- Miminin, 12-15

Ne yazık ki Müslümanlar bunu yapmamışlar, ahmakça kafalarındaki tüylerin sayısını sormuşlar. İmam da: “Söyle-rim ama yanlış sayar, dersin ki Ali bilmedi!”

Değerli dostlarım, insanın yaratılışı hakkında verdiğimiz ayetlerde büyük hikmetler olduğu görülmektedir. Bu hükümler bilim adamlarını hayretlere düşürmektedir. İnsanın nasıl dünyaya geldiğini, insan bedeninin nasıl oluşup geliştiği, günümüz tıp ilmiyle çok büyük benzerlikler oluşturmaktadır. O günün şartları düşünüldüğünde bunların böyle ayrıntılarıyla beyan edilmesi hayranlık uyandırmakta ve Kur’ân-ı Kerim’in gerçekten eşsiz bir kitap olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bütün bu gerçekler apaçık ortadayken bizim bilmeden, araştırmadan, birilerinin oyununa gelerek On İki İmam’ımızın da can ve başlarıyla korumaya çalıştıkları İslâm dinine karşı, Kur’ân’ı Kerim’e karşı sözüm ona Alevîlik adına ta-kındıkları tavır gerçekten çok insafsızca ve hiçbir şekilde Alevîlikle ve Ehlibeyt’in din anlayışıyla bağdaşmamaktadır.

Değerli dostlarım, şimdi de hüküm içeren ayetlerinden örnekler vermeye çalışalım ve üzerinde düşünelim:

İnkâr edenlere dünya hayatı süslü gösterildi; (onlar) inananlarla alay ederler. Oysa korunanlar, kıyamet gününde onlardan üstündürler. Allah, dilediğine hesapsız rızk verir.¹

Bakmıyorlar mı develere, nasıl yaratılmış?²

Sizi yeryüzünde halifeler (yöneticiler) yapan O'dur. Artık kim nankörlük ederse nankörlüğü kendi zararınadır. Kâfirlerin küfrü, Rableri yanında (kendilerine) gazaptan başka bir şey artırmaz; kâfirlerin küfrü, (kendilerine) ziyandan başka bir şey artırmaz.³

1- Bakara, 212

2- Ğaşiye, 17

3- Fاطر, 39

Ey inananlar, Allah'a, Elçisine, Elçisine indirdiği kitaba ve daha önce indirmiş bulunduğu kitaba inanın. Kim Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, elçilerini ve ahiret gününü inkâr ederse o, uzak bir sapıklığa düşmüştür.¹

Allah ve Elçisiyle savaşanların ve yeryüzünde bozgunculuk yapmağa çalışanların cezası: (ya) öldürülmeleri, ya asılmaları, ya ellerinin, ayaklarının çapraz kesilmesi veya buldukları yerden sürülmeleridir. Bu, onların dünyada çekecekleri rezilliktir. Ahirette ise onlara büyük bir azap vardır.²

Her ümmetten (inanç ve davranışlarının doğru olup olmadığına tanıklık edecek) bir şahit, seni de bunlara şahit getirdiğimiz zaman (hâlleri) nice olur?³

Allah'ın mescitlerinde, Allah'ın adının anılmasına engel olan ve onların harap olmasına çalışandan daha zalim kim vardır? Bunların, oralara korka korka girmeleri gerekir (başka türlü girmeğe hakları yoktur). Bunlar için dünyada rezillik, ahirette de büyük azap vardır.⁴

Allah'ın, göğsünü İslâm'a açtığı kimse, Rabbinden bir nur üzerinde değil midir? Allah'ı anmağa karşı yürekleri katılmış olanlara yazıklar olsun. Onlar apaçık bir sapıklık içindedirler.⁵

O Zikri (Kitabı) biz indirdik biz ve O'nun koruyucusu da elbette biziz!⁶

1- Nisâ, 136

2- Mâide, 33

3- Nisâ, 41

4- Bakara, 114

5- Zümer, 22

6- Hicr, 9

Şüphesiz Allah vaadini yerine getirmeye gücü yetendir. Kur'ân-ı Kerim'in mükemmel olarak korunduğu ve günümüze kadar geldiği açıkça ortadadır.

Binmeniz ve süs için atları, katırları ve merkepleri (yarattı) ve daha sizin bilmediğiniz nice şeyler yaratmaktadır.¹

Evet, benim kardeşlerim biz bu mübarek ayetleri ibret almamız maksadıyla verdik, başka bir amaç da gütmemekteyiz; belki okur da ibret alırız. Gerçekten Kur'ân'dan ve Ehlibeyt'in sözlerinden daha açık ve daha uyarıcı bir şey bulamayız. Allah için Allah için ibret alıp, Allah dostlarıyla yürüelim. Yoksa Allah göstermesin Yezid'in yanında haşroluruz. Bu bize yapılabilecek en büyük cezadır. Elbette bunu biz kendi ellerimizle yapıp orada hazır bulacağız. Allah'ın kimseyle kastı garazı yoktur.

Kur'ân-ı Kerim'de insanlar hakkında ayetler olduğu gibi kâfirler, münafıklar, yalancılar hakkında, cihat hakkında, miras hakkında da ayetler vardır. Bakın kıyamet hakkında da şu ayetler vardır:

Yer o yaman sarsıntı ile sarsıldığı, yer (bağrındaki) ağırlıklarını çıkardığı ve insan: "Ona ne oluyor?" dediği zaman! İşte o gün (yer), haberlerini söyler.²

O çarpan olayın ne olduğunu sen nereden bileceksin? O gün insanlar, yayılmış pervaneler gibi olurlar. Dağlar atılmış renkli yün gibi olur.³

Güneş büzüldüğü zaman, yıldızlar kararıp döküldüğü zaman, dağlar yürütüldüğü zaman, on aylık gebe develer başıboş bırakıldığı zaman, vahşi hayvanlar bir araya toplandığı zaman...⁴

1- Nahl, 8

2- Zilzel, 1-4

3- Karia, 3-5

4- Tekvir, 1-5

Bu ayetlere benzer birçok ayet vardır. Şimdi düşünelim ki bütün bu hükümler, bu sözler sıradan anlamsız sözler midir? Günümüz ilim ve bilim çağıdır, dünyadaki tüm olup bitenler gözler önünde cereyan etmektedir ki bilim adamları ozon tabakasından söz ederlerken, dünya üzerinde fikir yürütenler büyük buz dağlarının erimeye başladığı, böyle giderse dünyamızın birçok yerinin su altında kalacağını haberi verilmektedir. Kaldı ki dünyamızda olan depremler, yanıp eriyen dağlar, şiddetli yel fırtınaları, rüzgârlar ve yağmurla gelen büyük sel felaketleri bu mübarek ayetlerin ne derece aklı ve ilmî olduklarını ortaya koymaktadır. Ayrıca bilim adamları 9 adet çok büyük gök taşının Güneş'ten koptuğunu bunların dünyamıza düşmesi beklendiğini, bunun da büyük bir felaket olacağını yazmaktalar. Günümüzde o süper güçlerin de felaketler karşısında aciz kaldıklarını hep beraber görmekteyiz. Devletin imkânlarından faydalanırlar bu bilgilere sahip olurlarken, biz Alevîler bu imkânlardan mahrumuz. En azından kendi çabalarımızla bunu halletmek zorundayız.

Evet, benim kardeşim, canım ve canımdan ileri olanım, sakın yanlış anlama, iyice düşünmeden karar da verme. Senin kurtuluşun senin elinde, çünkü her insanda doğruyu bulma yeteneği vardır. Yeter ki insan nefsini yenerek hakkı arayabilsin. Kaldı ki hakkı bulmak bir Alevî için daha kolaydır. Kur'ân ve Ehlibeyt bize kılavuz olarak yetecektir. Bu mutlaka olmalıdır. Alevîliğin ne solla, ne de sağla felsefi bir bağı yoktur; biz kimsenin arka bahçesi değiliz. Bizim inancımız bütün inanç ve felsefelerden çok çok üstündür. Çünkü bizim bağımız doğrudan Allah'ın insanlık üzerine görevli kıldığı masum, hatasız, emin ve pak hüccetleriyle. Bizim yolumuz dosdoğru elif gibidir, sırat-ı müstakimdir. Bu hedefe ulaşmak kendi elimizdedir; ancak çok çaba sarfetmemiz gerekmektedir.

Değerli dostlarım, kendimizin dahi memnun olmadığımız bu hâlden emin olun ki Allah, Resulü ve Ehlibeyt İmam-ları da memnun değildir. Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli de memnun değildir. O, türbesinde kurbanlar kesilip içkiye meze yapılıns diye Anadolu'ya gelmemiştir. Onun amacı öz Muhammedî İslâm'ın bu beldelerde yayılması ve yaşanması için gelmiş ve bunu pratik olarak da göstermiştir. Muaviye ve oğlu Yezid'e kızarak İslâm düşmanı olmamız sadece on-ları, Ümeyyeoğulları'nı ve şeytanı sevindirmektedir. Allah dostu olan Ehlibeyt ve taraftarlarını da üzmektedir.

Sevgili kardeşlerim, kitabın sonuna yaklaşmışken belki benim anlatımın siz değerli okurlarım için yetersiz gelebilir. O yüzden ben daha çok ayet ve Ehlibeyt'ten alıntılar yaptım. Şimdi de son olarak tüm Alevîlerin piri, evliyaların şahı olan İmam Ali'den (a.s) hadislerden ve nasihatlerden alıntı yapıp-arak kitabımı tamamlamak ve hepimizin faydasına sunmak itiyorum.

Bana göre dünya zehir saçan yılana benzer, her ne kadar yumuşak görünmekte ve onda bir hafiflik his-sedilmekte ise de, asıl görüldüğü gibi değildir.

Fani olan bir evi yapmağa teşebbüs etmen ne derece doğru olabilir, oysa akıllı insan isen gel ebedi âlem için yüksek binalar inşa et.

Nice kerem sahibi insanlar vardır ki, Hint demirinden yapılmış kılıçlarla din düşmanlarının üzerine yürürler.

Yine Allah Teala'nın emirlerine yönelmeyen, O'nun çizdiği yoldan yürümeyen bir insanın kalbindeki has-talığına tabipler, vaizler derman bulamazlar.

Eğer ölmezsem o kimseleri kendime dost kabul etme-yeceğim ki, onlar İslâm'a aykırı, kötü işler yaptılar.

Ey insanlar, siz ki kurtuluş istiyorsunuz, fakat kurtu-luşa giden yoldan hiç yürümezsiniz. Acaba karadan geminin yürüdüğü görülmüş müdür?

Kendisinin kusurlarını gören, ondan feragat eden kimse, insanların en mükemmelidir. En zeliliyse istek ve arzularının peşinde koşarak hırs sahibi olan insandır.

Ey Allah'ım, kusurlarımı affet, güçlüklerimi gider, ben kusurlarımın olacağını itiraf ediyorum. Bu umut ve korku ile senin dergâhına sığınmışım, senden istiyorum kaybedenlerin istediği gibi.

İmam'ın (a.s) buyrukları böyledir. Ben Alevîyim deyip de bu sözlere muhalefet edenler Alevîlikten çok yezidîdirler. Ne olur dikkat edelim.

İmam Ali (a.s) Mısır'a vali atadığı Malik-i Eşter'e yazdığı mektubunda şöyle buyurmakta:

Ey Malik-i Eşter, Allah'tan çekin. O'nun farzlarını yerine getir. Allah'la savaştan sakın, zira ne O'nun azabını önleyecek güce sahipsin ve ne de O'ndan umudunu kesebilirsin. Allah'a sığın, eğer seni valilik kendini beğenmeye sevk ederse, Allah'ın gücüne bak, aklını başına getir. Çünkü Allah her zorbayı zelil eder. İnsanların arasında acı da olsa gerçeği anlatan, zayıflar hakkında insafı olanlarla işini gör. Sizin yanınızda iyilik edenlerle kötülük edenler bir olmasın. Çünkü onları bir görmek iyilik edenleri soğutur, kötülük edenleri de cüretkâr kılar, buna teşvik eder.

Verdiğimiz, dayandığımız deliller, neyi düğü belirsiz eser ve kaynaklar değildir. Başta Allah'ın kitabı Kur'ân-ı Kerim olmak üzere, On Dört Masum'a ve On İki İmam'ımıza dayanmaktadır. Bu kaynakların derlenişi ise en azı bin sene önceden hazırlanmış güvenilir eser ve kaynaklardır. Bu konuda çok değerli âlim ve bilginlerimiz bu değerli eserleri dilimize çevirmiş ve bizlere ulaştırmışlardır. Benim kaleme aldığım kitaplarımda deryadan katre misali, nurlardan birer ışık huzmesidir. Bütün derdimiz ve çabamız en azından bu yüce eserlerin olduğunu ve asıl Alevîliğin bunlardan öğreni-

lebileceğini sizlerle paylaşmış oldum.

Bu maksatla yola çıkarak elbette ki bizim kaynağımız ya da dayanağımız hiçbir dine inanmayanların bir kısım güçlere dayanarak Alevîlik adına yazdıkları kitaplar olamazdı, haklı olarak onlara itibar edemezdik. Eğer biz bunlara dayanarak yazsaydık, onlardan farkımız kalmazdı. Ömrünü Marksizm ve Sosyalizm yolunda harcayan biri, elbette bu dinin gerçeklerinin ortaya çıkmasını önlemek için bizim adımızı kullanıp kendi fikirlerini vermesi daha mantıklıdır. Yezid'in adını kullanıp bu düşünceleri bize sevdiremezler; o yüzden de Ali'nin adını kullanıp bunları bize yutturmaktadırlar.

"Benim kiblem insandır." diyen bir adam bize nasıl kaynak olacaktır. Çünkü bunun anlamı Kur'ân-ı Kerim'i inkâr etmektir. Görüldüğü gibi verdiğimiz ana kaynaklar asıl tüm Alevîlerin ittifakla kabul ettikleri Kur'ân ve Ehlibeyt'e dayanmaktadır. Onlar bunları inkâr ederek halkımızı bir olmaya çağırırken, biz de bu iki emanette bir olmaya çağırılmaktayız.

Onlar Alevîlik İslâmî değildir derken, biz "Alevîlik İslâm'ın özüdür" diyerek bir olmaya çağırılmaktayız. İşte bizim başkalarından farkımız budur. Verdiğimiz örnekler gösteriyor ki Allah yanında inananlar her zaman ve mekânda inkâr edenlerden üstündürler. Bizim yegâne gayemiz halkımızı bu konuda uyarmak ve doğru gördüklerimizi siz dostlarımızın istifadesine sunmaktır. Hakkı üstün tutarak faydalı olabilirdimse ne mutlu bana.

Tabii ki netice olarak takdir siz kardeşlerimindir. Sizin bu konudaki haklı eleştirileriniz bize güç katacaktır. Benim hedefim doğruluğuna inandığım gerçekleri anlatmanın dışında hiç kimseyi kırmak ya da rencide etmek değildir. Şayet bilmeden hatalarım olmuşsa siz kardeşlerimin affına sığınırım. Gönlüm şunu arz etmektedir ki Kur'ân ve Ehlibeyt yoluna gönül verenler asıl manada Alevîliği bilmek, tanımak ve yaşamak isteyenler bilin ki İslâm dini bizim dinimizdir. O

dine sahip çıkmak ve onun doğrularını anlatmak bizim görevimizdir. Yapabildiyssek ne ala, eksiklerimiz varsa affoluna, kitaplarımız umulur ki okunup istifade oluna. Allah bize hakkı tanıyıp, amel edenlerden karar kılsın.

KAYNAKÇA

Faydalandığım kitapların bir kısmı Şunlardır:

- Abdül Baki Gölpinarlı'nın eserleri
- Bektaşîlik hakkında yazılan birçok eser
- Kerbelâ hakkında yazılan eserler
- Mezhepler tarihi
- Ali Şeriatî'nin bazı eserleri
- Mutahharî'nin bazı eserleri
- Fuzulî'nin Saadete Ermişlerin Bahçesi
- Peygamberimizin hayatını konu alan eserler
- On İki İmam hakkında için yazılan eserler
- Prof. İhsan Süreyya'nın Emevîler ve Abbasîler Dönemi
- Kadir Çelik'in çeviri eserleri
- İncil, Tevrat
- el-Müracaat
- Ehlibeyt Mektebi
- Ehlibeyt Davası
- Ebediyet Nuru
- Dinî Makaleler
- Doğrularla Birlikte
- İslâm Fıkhı Ansiklopedisi
- İslâm Tarihi olarak Ş. Zade Ahmet Hilmi'nin eserleri
- İbn Esir'in el-Kamil eseri, Türkçe tercümesi

- Kara Davud'un Hayrat Şehri
- Peçevi Tarihi
- Hüsniye kitabı
- Makalat ve Velâyetname
- Kur'ân hakkında yazılan bazı eserler
- Alevîlik hakkında yazılan bazı eserler, Ali Celalettin Ulusoy ve Mehmet Ali Derman'ın yazdığı eserler gibi
- Pir Sultan hakkında yazılan kitaplar
- İbretli Sözler
- Hidayet önderleri
- Tuhefu'l-Ukûl, Hasan b. Ali el-Harranî